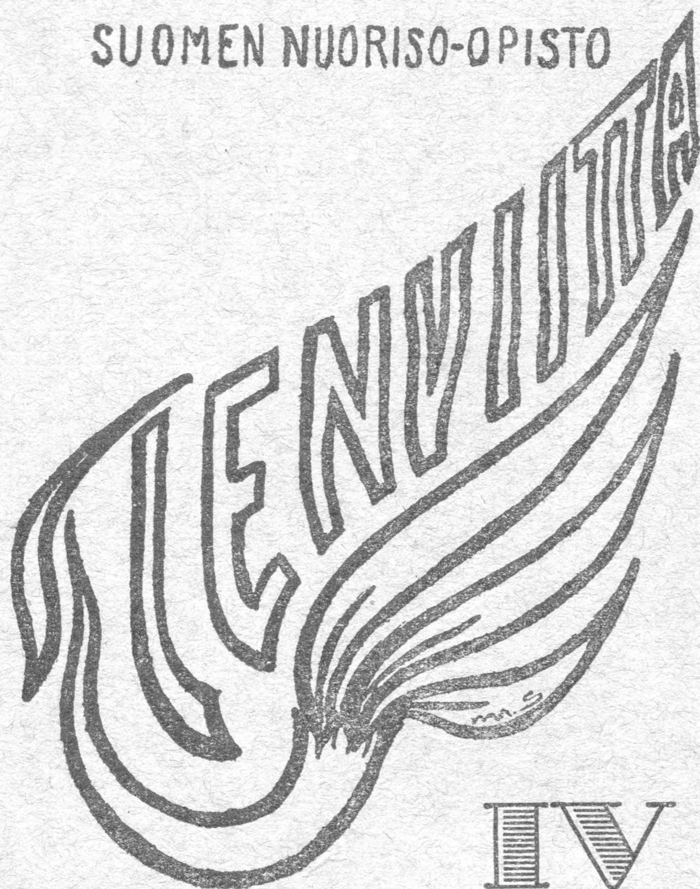

SUOMEN NUORISO-OPISTO
TIENVIITTA
IV

7

on pyhä luku

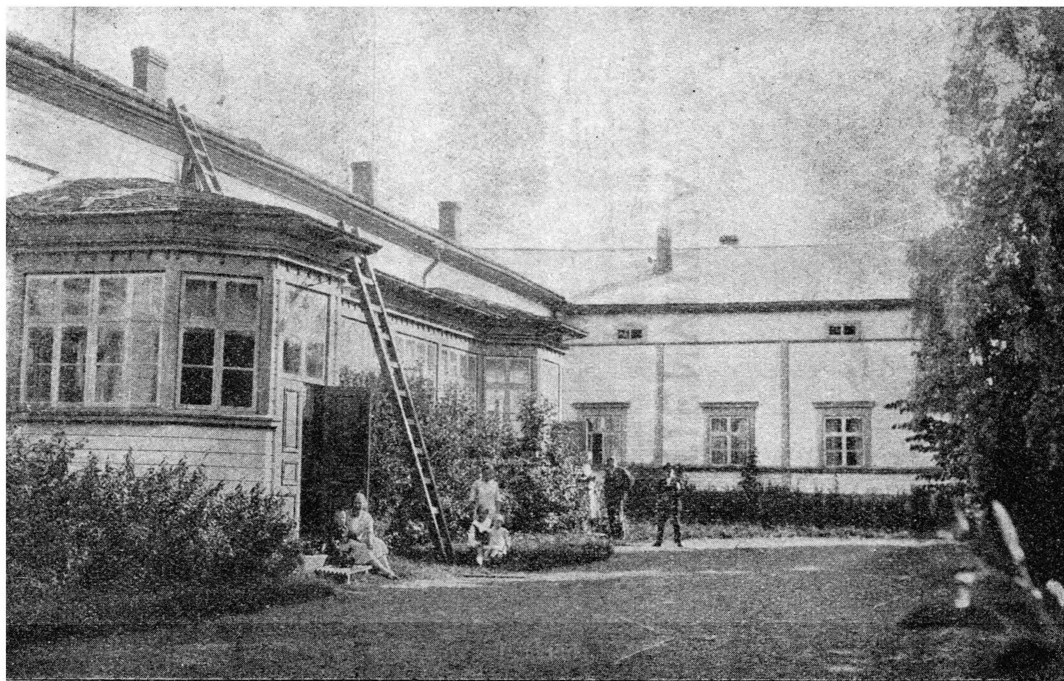
Jos jokainen Suomen nuorisoseuralainen levittää 7 Suomen Nuoriso-opiston arpaa, on miljoona-arpajaiskysymyksemme ratkaistu.

Joko sinä olet osasi suorittanut?

Katso kirjoitusta sivulla 184!

MIKKELISSÄ 1927
MIKKELIN UUSI KIRJAPAINO

TIENVIITTA
IV

Paukkula

ALKULAUSE

Suomen Nuoriso-opiston vuosikirja ja toverijulkaisu „Tienviitta" ilmestyy taasen etupäässä nuorten kynäilijäin tuotteena, pyytäen päästä jokaisen nuorisoseuralaisen ja jokaisen valistusta harrastavan kansalaisen suosioon.

Ystäväni! Tutustu tähän kirjaan! Se ei tosin rohkene vakuuttaa tarjoavansa sinulle jotain uutta ja suurenmoista, mutta omalla, vaatimattomalla tavallaan tahtoo se sinulle kuvata heikon kajastuksen nuoren sielun ikuisesta kauneuden ja puhtauden kaipuusta, kaipuusta, joka on yksi niistä suurista ja pyhistä voimista, jotka elämässä eteenpäin kannustavat, ihmisen ihmiseksi tekevät, tai väärään ohjattuina turmioon syöksevät. Tämän ohella „Tienviitta" tahtoo antaa sinulle jonkinlaisen kuvan niistä ajatuksista ja elämän ihanteista, joita tänäkin kuluneena työvuotena on Suomen Nuoriso-opistossa nuoriin mieliin kylvetty. Se tahtoo tuoda sinulle tuoreen tuulahduksen siitä lämpimästä toverielämästä, joka tänäkin talvena on „Paukkulan parvea" yhdistänyt ja elähdyttänyt. Samalla sisältää tämä julkaisu terveitä ajatuksia ja neuvoja nuorisoseuratyön alalta, sekä pieniä runoja ja kertomuksia, jotka kylläkin ovat tervetulleita yhteisien tilaisuuksien ohjelmiin.

Ja sinä, ystäväni, jolla kirjastossasi on kenties paljon enemmän merkitseviä teoksia näiltä aloilta, osta „Tienviitta" sen kauniin asian tähden, jota se kaikessa vaatimattomuudessaan tahtoo palvella.

Löytäköön siis Tienviitta IV tien jokaiseen kotiin.

TOIMIKUNTA.

MUISTOKSI JA KEHOITUKSEKSI

PYRKIMYS JA PÄÄMÄÄRÄ

Saksalainen ajattelija, kaunotieteilijä ja runoilija Lessing on kuvannut henkensä perusluonnetta seuraavilla, ehkä liiankin monasti toistetuilla sanoilla: „Jos Jumala pitäisi oikeassa kädessään kaiken totuuden ja vasemmassa yhäti elävän pyrinnön totuuden perään, vaikkapa sillä ehdolla, että minun silloin täytyisikin ikuisesti erehtyä, ja lausuisi minulle: valitse! niin nöyränä minä tarttuisin hänen vasempaansa ja sanoisin: Isä, anna minulle tämä! Puhdas totuus on ainoastaan Sinua varten."

Tämän mukaan olisi pyrkimys totuuteen arvokkaampi kuin itse totuus. — Voiko tämä olla mahdollista? — Eikö jonkun päämäärän saavuttaminen sentään ole arvokkaampaa kuin pyrkimys siihen? Olisiko pyrkimyksiä täynnä oleva elämä arvokkaampi kuin pyrkimyksien esineinä olleet erilaiset saavutetut päämäärät?

Pyrkimyksen oleellisena osana on toiminta (aktiivisuus). Ilman toimintaa, joko henkistä tai ruumiillista, ei voi saavuttaa minkäänlaista päämäärää. Toiminnassa, ja ainoastaan siinä, meidän elimistömme kehittyy ja kasvaa. — Solujen jakautuminen, joka on suureneminen, on kasvamista. Elämän voimaa antavien nesteitten vir-

tailu on, eräin rajoituksin, sitä runsaampi mitä enemmän elimistön eri osat toimivat. Kasvin kasvaminen, pyrkiessään valoon ja saadessaan sitä aina lisääntyvässä määrässä, on aivan ilmeinen. Nuorten eläinten elimistö kehittyy parhaiten silloin kun niillä on liikuntoa, toimintaa. Lapsi oppii puhumaan ja kävelemään saadessaan itse soperrella sanoja ja ottaa vaikkapa horjuviakin askeleita. — Ihminen ei ole mikään kerrassaan valmiiksi „lyöty" taideteos. Eikä myöskään sinne tai tänne ehdottomasti taivutettava vesa. Hänen luonnesävynsä ja muut yksilölliset piirteensä ovat pikemmin sellaiset, että niiden jalostaminen ja kehittäminen saattaa tapahtua ainoastaan yhtenäisen sisäisen ponnistelun ja eläytymispyrkimyksen kautta.

Tällainen pyrkimys on voimakkain silloin kuin yksilö etsii ja koettaa saavuttaa itselleen oman erikoisasemansa. Nuorille ihmisille ei ole mikään niin oleellista kuin pyrkimyksien toteuttaminen toiminnan kautta. Heille ei ole myöskään silloin mikään tärkeämpää kuin sellaisten pyrkimysperien, päämäärien, kirkastaminen, joiden tavoitteluun he voivat vihkiytyä. — Täten käsitettynä on vilpitön pyrkimys jonkun päämäärän tavoitteluun arvokkaampi kuin itse päämäärä.

P. J. Sederholm.

MITÄ J. V. SNELLMAN AJATTELI NUORISOSTA

Kansallisen heräämisaikamme suurmiehistä ovat Topelius ja Runeberg hehkuvin sanoin ylistäneet nuoruutta ja nuorison ihanteellisuutta. Mutta myöskin J. V. Snellman, ollen läheisissä suhteissa nuorisoon koko elämänsä ajan, on lämpimästi ilmaissut käsityksensä nuoruudenajasta ja julistanut monta eheän ja voimakkaan persoonallisuutensa leimaamaa kehoituksen sanaa kohdistettuina nimenomaan aikansa sivistyneelle nuorisolle. Läheinen suhde nuorisoon onkin aivan luonnollista sellaisen voimakkaasti ja voitollisesti eteenpäin ryntäävän liikkeen johtajalle, jollainen Snellmanin aikaansaama suomalaisuuden taistelu oli.

Jo nuorena maisterina ja yliopiston dosenttina Snellman Helsingissä joutui toveripiirinsä johtajaksi, aluksi epäviralliseksi, sitten viralliseksikin. Hän esiintyi pelottomasti pohjalaisten ylioppilaiden etunenässä venäläistä virkavaltaa vastaan, teki ehdotuksia pahojen tapojen poistamiseksi ylioppilaiden keskuudesta ja lietsoi heihin isänmaallista henkeä. Samoihin aikoihin Snellman toimi Helsingin lyseon opettajana (1831—36) ja myöhemmin (1843

—49) Kuopion yläalkeiskoulun rehtorina. Opettajana hänestä on säilynyt se maine, että hän oli ankara, mutta ehdottomasti oikeudenmukainen. Vaikkei hän aikaisemmin koskaan ollut viettänyt syntymä- tai nimipäiviään, oli hänellä Kuopiossa tapana Vilhelmin päiväksi kutsua kotiinsa oppilaitaan ja viettää heidän parissaan iltapuhdetta.

Toimittamissaan lehdissä Snellman julkaisi joitakin kirjoituksia, jotka koskettelevat nuorukaisen sielunelämää. Snellmanin peruskäsitys on, että nuorison parhaimmistoa kaikkina aikoina elähdyttää uhrautuva aatteellinen innostus.

Kirjoituksessaan „Nuorukaisen ja miehen ihanne" Snellman lähtee siitä, että nuorukainen tahtoo palvella totuutta ja oikeutta. Mutta aluksi taistelu totuuden ja oikeuden puolesta on vain onnellisuuden saavuttamiskeino, ja kaikkein arvokkaimpana palkintona nuorukainen pitää rakastettunsa hyväksyvää katsetta. Tuon hyväksymisen, rakkauden saavuttaminen tulee nuorukaiselle jaloimmaksi toiminnaksi, mitä elämä tarjoaa. Mutta jalo luonne huomaa vähitellen yhä useampia vammoja, joita ihmiskunta sairastaa, ja nuorukaisen sydän alkaa yhä voimakkaammin sykkiä „velvollisuudelle, totuudelle, oikeudelle ja isänmaalle."

Eräässä myöhemmässä kirjoituksessaan Snellman tarkemmin luonnehtii nuoruuden ihanteellista innostusta. Se eroaa kypsyneemmän iän innostuksesta ainoastaan siinä, että se kohdistuu useampaan ihanteelliseen asiaan, jonka vuoksi se on haihtuvampi, vähemmän kykenevä koko tarmollansa työskentelemään yhden tarkoitusperän hyväksi. „Mutta siinäpä onkin sen suuri etu. Sitä ylipäänsä pide-

tään nuorison kauneimpana ja parhaimpana etevyytenä. — — Kirjallisuus on todistajana, että ihmiskunnan lahjakkaimmatkin yksilöt ovat surumielisellä kaipauksella katselleet taakseen siihen ihanaan elämän aikakauteen, jolloin ei mikään ihanteellinen harrastus ollut sielulle outo, ja jolloin sitä eivät kietoneet mitkään siteet, jotka olisivat tehneet vaikeaksi alttiiksiantautumisen sellaiselle harrastukselle ja epäilyttäneet siihen rupeamasta." — Eiköhän näissä lauseissa olisi varteenotettavaa niille, jotka syyttävät nuorisoseuralaisia haihattelevasta ihanteellisuudesta? — Kuitenkin vasta sitten kuin tämä innostus kohdistuu määrättyyn tehtävään, se voi jotakin aikaansaada. Ja arvokkain isänmaallinen työ meidän maassamme oli työ suomenkielen kohottamiseksi sivistyskieleksi. Se työ oli puhtaasti ihanteellista, ei poliittista toimintaa. Ainakin kerran Snellman on varoittanutkin nuoria valtiollisesta kiihkoilusta, „sillä intohimo on todella kaiken jalon innostuksen vihollinen, ja tämä ainakin on nuorison säilytettävä, innostus aatteellisiin pyrinnöihin."

*

Snellmanin täysinpalvelleena professorina ja tunnustusta saaneena valtiomiehenä asuessa Helsingissä osoittivat suomenmieliset ylioppilaat kunnioitustaan häntä kohtaan käymällä Wilhelmin päivänä, huhtikuun 6:ntena, ja myöhemmin myöskin hänen syntymäpäivänään, toukokuun 12:ntena, laulutervehdyksillä hänen luonaan. Vastalahjaksi vanhus piti näissä tilaisuuksissa puheita, joissa hän esitti syvämietteisiä ajatuksia ytimekkäällä tavallaan.

Viime kertoja Snellman puhui ylioppilaille Wilhelmin päivänä 1881, kohta 75-vuotiaana vanhuksena. Lähestyvän kuoleman ajatus on lyönyt leimansa hänen poikkeuksellisesti suomenkieliseen puheeseensa, joka kuitenkin on läpeensä miehekäs: „Virtana valuvat aikakaudet meidän ohitsemme — tuoden meille murhetta paljon, jopa joskus jonkun ilonkin säkeneen. Se onkin niinkuin olla pitää; murheita olla pitää. Työtä, huolta ja vaivaa pitää ihmisellä olla hautaan asti, jos mielii jotain jättää jälkeensä, joka todistaisi, ettei hän ole elänyt niinkuin eläin, mutta niinkuin ihminen."

Snellmanin oma elämä oli täynnä työtä, huolta ja vaivaa, ja hänen työnsä tuli käänteentekeväksi historiassamme. Tämän muistaen tulee mieleen ajatus, että hän erikoisesti juuri edellämainittuihin lauseisiin on sisällyttänyt testamenttinsa Suomen nuorisolle.

Arvi Raivio.

SUOMEN LIPPU

Siniristilippu, Suomen lippu.

Ei ole vuosikymmentä vielä vierähtänyt siitä päivästä, jolloin Suomella ei mitään omaa lippua ollut, ei ainakaan omaa valtakunnan lippua. Kiisteltiinpä vielä siitäkin kysymyksestä, mitkä ovat Suomen värit. Toiset olisivat Suomen väreiksi omistaneet jotakin vanhojen kansallispukujemme väriloistosta, mutta enemmistö puolsi Topeliuksen sinivalkoisia värejä.

Nyt meillä on oma lippumme, Suomen tasavallan siniristilippu. Olemmeko myöskin oppineet sitä pitämään oman kansallisen tahtomme vertauskuvana, suomalaisen valtioaatteen näkyvänä tunnusmerkkinä, suomalaisen sivistyksen taistelumerkkinä ja oman suomalaisen sielumme innoittajana? Jos emme, niin meillä on vielä paljon oppimista.

Tunnetko Suomen värejä! Tiedätkö, miten talvi ja kesä, pohjolan hankien häikäisevä kirkkaus, sinisten järvien kuulu kauneus ja sinitaivaan iki-ihanuus niissä yhtyvät. Tiedätkö, mitä Suomen lippu tämän kansan pyrkimyksistä meille kertoo, jos me vain sen värikieltä tajuamme.

Näin se kertoo:

Kaukana, kaukana pohjoisessa on sinisten toivojen ja valkoisten unelmien maa, jonka kansa on uskontonsa perusajatuksen, pyhän ristin, lippuunsa piirtänyt. Mutta se risti on sininen, sinitaivaan, toivon ja raittiuden risti. Mikä väkevä vertauskuva! Kokonainen kansakunta tuhansien järvien maassa kohottaa katseensa kohti korkeuksia, asettaen toiveensa ja pyrkimyksensä iki-aikojen Jumalan eteen, samalla kuin se sielun ja ruumiin raittiuden määrää uskonnon veroiseksi elämänohjeekseen. Ja lipun valkoinen pohjaväri, valkoisten hankien, puhtauden, uskon ja unelmien ihana vertauskuva! Hohtavien hankien kansa julistaa lujan ja horjumattoman uskonsa elämän valkeihin valtoihin, sydämen puhtauteen, sielun ja ruumiin valkeaan sopusointuun. — Se on sinivalkean viirimme sanaton tarina.

*

Olemmeko jo oppineet omaa kansallislippuamme rakastamaan, osaammeko oman valtiomme näkyvää tunnusmerkkiä oikein kunnioittaa?

Vastatkaamme totuudenmukaisesti: emme. Emme ainakaan tarpeeksi. Kuinka usein näemmekään omassa isänmaassamme kulkueita, joissa kyllä on lippuja, häikäisevän värikkäitä lippuja, mutta ei ainoatakaan Suomen sinivalkoista. Miten tämä on mahdollista? kysymme. Mikään kansallisesti herännyt valtio ei sitä sallisi. Yleismaailmallinen tapa jo vaatii, että valtakunnan lippu liehuu ylinnä silläkin, missä muita lippuja käytetään.

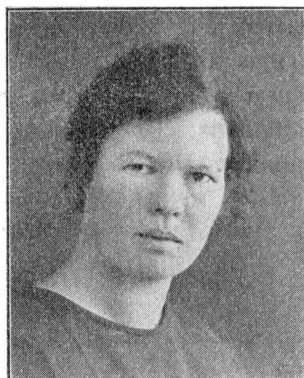
Aukusti Ripsaluoma

J. P. Sederholm

Arvi Raivio

Maiju Saarinen

Suomen Nuoriso-opiston johtokunnan esimies (J. P. Sederholm), johtaja ja opettajia

Suomen tasavallan kansalaisten on opittava rakastamaan ja kunnioittamaan omaa lippuaan ja omia värejään. Se on yksi lähimpien vuosikymmenien tärkeimmistä tehtävistä Suomen maassa. Koulujen, kansakoulusta korkeimpiin oppilaitoksiin, on opetettava Suomen kansaa rakastamaan isiensä maata ja kunnioittamaan sen siniristilippua. Kansallisten valistuslaitosten on vaalittava kansallisia värejä. Nuorisoseuralaisten on istutettava isänmaanrakkauden pyhä tuli omiin sieluihinsa, jolloin he varmasti tajuavat Suomen lipun myöskin oman aatteensa viiriksi ja sitä rakkaudella hoitavat.

Mikä voisikaan olla suomalaiselle rakkaampi kuin Suomen valtakunnan oma siniristilippu, pyrkimystemme ja harrastustemme ihana tunnusmerkki. Siksi jokainen suomalainen sydän nousee sen häpäisijää vastaan, olkoonpa tuo häpäisijä sitten vieras muukalainen tai oman kansansa luopio. Mutta me voimme myöskin omalla arvottomalla elämällämme tai kelvottomalla kansalaistoiminnalla tahrata Suomen puhtaat värit. *Suomen lippu myöskin velvoittaa suomalaista.*

„Pysy Suomessa pyhänä!"

Aukusti Ripsaluoma.

VAELLUKSESTA

Professori Yrjö Hirn sanoo kirjoittaessaan pyhiinvaelluksesta ja matkailusta ja siinä vertaillessaan vanhojen toivioretkeläisten vaeltamista nykypäivien turistien matkustamiseen: „Voi näyttää siltä kuin ei mikään empiminen voisi tulla kysymykseen, jos jompikumpi näistä kahdesta tavasta on valittava. Ja yhtä kaikki enimmät ihmiset lienevät semmoisiksi luodut, että jos pitempiaikainen matkustelu olisi kyseessä, he mieluummin seuraisivat toivioretkeläisten kuin huvimatkailijain esimerkkiä."

Kuvittelepa mielessäsi näitä molempia matkustamistapoja!

Näet pyhiinvaeltajan, paljasjalkaisen, yksinkertaiseen pukuun puetun vaeltajan, joka on lähtenyt pitkälle, vaivalloiselle taipaleelle syntikuormaansa keventääkseen.

Aivan erilainen kuva tulee mieleesi mainittaessa nykypäivien turistia, joka matkustaa hienona, mahdollisimman vaivattomasti, eläen matkalla ehkä ylellisemmin kuin kotona ollessaan.

Miksi siis väitetään, että ihmiset pitempiaikaista matkustelua suorittamaan ryhtyessään mieluummin valitseisivat toivioretkeläisen tavan?

Samaisessa kirjoituksessa vastataan: „Eihän tarvitse paljoa elämänkokemusta oivaltaakseen, ettei mikään ole rasittavampaa kuin huvitukset eikä mikään ahdistavampaa kuin ainainen hyväolo."

Kärsimyksien palkka on voiton kruunu. Työn palkka on ilo. Mitä palkkaa saat, jos toivioretkeläisen tavoin lähdet matkalle säästämättä vaivojasi ottaen tyytyväisellä mielellä vastaan kaikki matkan hankaluudet ja rasitukset? Oletko nauttinut nähdessäsi kaunista, joustavaa, rytmikästä käyntiä? Tahdotko muokata omasikin sellaiseksi? Lähde silloin vaeltamaan, vaeltamaan metsäisten ja kyläisten taipaleitten kautta, läpi lakeuksien, poikki harjanteitten ja mäkisten maitten, järvien ja virtojen vieritse. Lavealti on sinulla astelemista kauniissa tuntemattomassa isänmaassasi.

Mitä enemmän opit tuntemaan rakastamaasi henkilöä, sitä rakkaammaksi hän sinulle käy. Mitä enemmän opit tuntemaan maatasi ja kansaasi, sitä rakkaammiksi ne sinulle käyvät. Sinun isänmaanrakkautesi kasvaa. Lähde siis vaeltamaan!

Älä lähde yksin tälle taipaleelle! Jaettu ilo on kaksinkertainen ilo. Valitse itsellesi sopivat toverit! Muista itse olla heistä sopivin! Ole taipuvainen, auttavainen, käännä kaikki parhain päin! Nauti sateesta, kun sataa, ja auringosta, jos Luoja sen antaa paistaa! Ole tyytyväinen, jos vuoteesi sattuu olemaan heinäladossa ja iloitse luonnon läheisyydestä, jos joudut kallistamaan pääsi kuusen alla. Opit epäitsekkääksi. Lähde siis vaeltamaan!

Monenlaisia koteja kohtaat matkallasi, siistejä ja epäsiistejä, monenlaisia ihmisiä tapaat, hyviä ja pahoja, ystä-

vällisiä ja epäystävällisiä. Ole sinä aina hyvä! Ole sinä aina ystävällinen! Älä astu tuomarina yhdenkään kynnyksen yli! Muista, että koti on kunkin ihmisen rakkain paikka!

Älä koskaan lähde hienona matkaan, mutta älä myöskään epäsiistinä! Puhtaus ja vaatetuksen mukavuus ovat matkasi onnistumisen ehtoja. Selkärepussa kulkevat matkatavarat helpoimmin. Tottunut vaeltaja saa sinne mahtumaan uskomattoman paljon, ja siten, että täysinäinenkään reppu ei rasita selkää. Kantohihnat kyllä aluksi kalvavat olkapäitä, samoinkuin kengätkin hierovat jalkoja, mutta vaeltaja ei siitä säikähdä. Jos jalat alkavat painaa ja marssin tahti hidastua, parantaa hän vauhdin laulamalla, ja kilometri toisensa jälkeen katkeaa vielä kuin huomaamatta.

Sinulla varmaan on muistoja ainakin lyhemmiltä kesäisiltä huvimatkoilta eväineen ja kivien välissä porisevine kahvipannuineen. Samanlaiset talousaskareet muodostavat pitempienkin vaelluksien levähdyspaikat kodikkaiksi ja virkistäviksi.

Eräästä tärkeästä seikasta, joka osaltaan tuo tyydytystä vaeltajan mieleen, huomauttaa J. V. Snellman kehoittaessaan ylioppilaita kesäisille jalkamatkoille:

„Ilman valmistusta eivät tällaiset vaellukset kyllä paljon kartuta tietojen varastoa. Mutta meidän kirjallisuudessamme on kuitenkin jo jommoinenkin joukko tilastollisia tietoja ja paikkakunnallisia kertomuksia, jotka, jos ne käsiin haetaan, voisivat johtaa vaeltajaa havaintojen ja muistiinpanojen tekoon. Tällä lailla saaduissa tiedoissa on runsaasti esitelmäin ja keskustelun aihetta.

Näistä matkoista sielulle ja mielelle muutenkin lähtevä voitto tulee kaksinkertaiseksi sen kautta, että niillä myöskin on tarkoituksena lisätä tietoa. Ne myös voimallisesti edistävät vapautumista ahdasmielisestä nurkkapatriotismista."

Ja juuri senvuoksi, että vapautuisimme ahdasmielisestä nurkkapatriotismista, on hyödyllistä ulottaa vaellukset aina toisten maakuntien alueille asti. Vaelluksella on mieli avoinna kaikelle kauniille ja hyvälle. Silloin paremmin kuin muulloin huomaat lähimmäistesi sinulle osoittaman avuliaisuuden ja ystävällisyyden. Ja liikkuessasi ventovieraiden ihmisten parissa tuntuu tuo huomaavaisuus perin ansaitsemattomalta. On hyvä, että opit näkemään vierasheimoisten hyviä puolia, ja sangen lohdullista, kun huomaat, kuinka paljon hyvyyttä on maailmassa, kun vain oppii sitä näkemään.

Kun jälleen avaat kotisi veräjän, tunnetko entistä elämän huolien ja surujen painamaa vaellukselle lähtijää? Monessa suhteessa olet toinen. Olet tyytyväisempi, työtarmoisempi, laajakatseisempi kuin matkalle lähtiessäsi.

„Ei mikään ole rasittavampaa kuin huvitukset, eikä mikään ahdistavampaa kuin ainainen hyvä olo."

Lähde kokemaan vaelluksen vaivoja ja vaelluksen riemuja!

Maiju Saarinen.

MITÄ ETSIT, NUORI MIELI?

Manu Liukkonen

Mitä etsii nuori ihminen ollessaan elämänsä kevättaipaleella? Mihin on hän päämääränsä asettanut, onko se suuri ja jalo, onko siinä otettu huomioon kanssaihmisten onni, isänmaan ja kansan tulevaisuus, vai omat itsekkäät pyyteet, tai onko hän ollenkaan mitään päämäärää itselleen asettanut. Kulkeeko hän niiden virtausten mukana, jotka kulloinkin pyörteisiinsä tempaavat, ajattelematta, että hän sitoo jokaisella teollaan elämänsä seppeleeseen joko kukan tai orjantappuran, että hän miehuutensa ja vanhuutensa päivinä kantaa tätä seppelettä ja kerran antaa osan siitä perinnöksi lapsillensa ja lastensalapsille. Jospa jokainen nuori ihminen ajattelisi hiljaisina hetkinään näitä kysymyksiä ja tekisi päätöksensä, koettaen ne myös elämässänsä toteuttaa.

Nuori ihminen! Muista, että et anna sielussasi olevan jumalankuvan himmentyä. Älä sido tahallasi, huonoilla

teoillasi, piikkejä elämäsi seppeleeseen, sillä niitten kirvelevät pistot muistojen kätköistä vievät vanhuutesi päivien rauhan ja myrkyttävät tulevien sukupolvien elämän.

Monen elämän ovat esivanhemmilta perityt huonot taipumukset raunioille ajaneet. „Isien pahat teot lankeevat lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen raskaina ja kostavina, sitä emme saa unhoittaa nuoruutemme aurinkoisina päivinäkään.

Meidän on katsottava hyviä esimerkkejä, otettava ihanteeksemme hyveet, asetettava päämäärämme jalojen pyrinnöitten varaan ja näin tehden pyrittävä omaksi itseksemme, silloin emme sorru vastuksiin. Ja jos horjahdammekin, niin kokeneempana astumme taas entistä lujempaan taisteluun hyvien asioiden puolesta. „Tunne itsesi!" Vasta itsesi tunnettua voit käydä karsimaan huonoja taipumuksiasi. Mutta meidän on myös tunnettava yhteiskuntaelämämme valo- ja varjopuolet, edistettävä sitä mikä on hyvää ja hävitettävä huono. Sanotaan: „Ei yhden ääni kauaksi kuulu", mutta yksilöt ovat kaikki suurimmatkin asiat alkuun panneet, ja jos aate on oikea, löytää se aina vastakaikua kanssaihmisten sydämissä. Ei kukaan ole niin hyvä, ettei hän saisi tulla paremmaksi ja voisi parempi olla. Elämän vaatimukset ovat niin monet. Sentähden emme saa odottaa tehtäväämme ja väheksyä pienuutensa vuoksi niitä tehtäviä, mitä meillä nyt on, vaan on käytävä niitä kunnolla suorittamaan, sillä pieni on osa suuresta ja samalla suuren arvoinen.

Manu Liukkonen.

KIRJE PAUKKULASTA

Martta Pajunen

Mikkelissä, Snellmaninpäivänä 1927.

Hyvä Ystäväni!

Sydämellinen kiitos kuluneesta yhdessäolon ajasta, sekä onnea, menestystä ja Korkeimman siunausta koko elosi retkelle!

Kulunutta aikaa ajatellessani muistan niin hyvin sen pyhäisen innostuksen tulen, mikä sielussasi paloi. Muistan uskosi kaiken hyvän, jalon ja oikean voittoon. Siksi uskon minäkin, että isänmaa ei suotta odota ja kutsu Sinua työhön, tuokoonpa sitten tulevaisuus tyyniä aurinkoisia työpäiviä tai tuskan ja kärsimyksen täysiä taistojen teitä.

On eräs toivomus, jonka tahtoisin lausua Sinulle, tänä „huutavan äänen päivänä” Toivoisin näet että Sinusta tulisi semmoinen nuorisoseuralainen, joka ei ainoastaan rakenna kauniita suunnitelmia, vaan panee ne työssä täytän-

töön. Anna kaiken sen kauniin, mistä uneksit, saada muotonsa toteutuneena tekona. Jos tunnet nuorisoseuratyöllä jotain saaneesi, niin muista se palkita. Erikoisesti tahtoisin laskea sydämellesi erään asian, jota toivoisin Sinun kaikella tavoin vievän eteenpäin. Tarkoitan kodin ja nuorisoseuran lähentämistä toisiaan täydentäviksi ja auttaviksi. Niillä on molemmilla sama päämäärä kasvatuspyrkimyksissään, jota ne toteuttavat kumpikin omine toimintatapoineen ja menetelmineen. Jos ristiriitoja ilmenee, mikä ei ole harvinaista, täytyy jotain olla vinossa.

Sinun velvollisuutesi nuorisoseuralaisena on ensin parantaa ne viat, mitä on seuran toiminnassa. Ensimäinen ja tärkein on se, että työtä tehdään siten, että sen tuloksena voi kasvaa sisäisesti sivistyneitä kansalaisia, semmoisia, joista jokaisesta voi sanoa: Hän on hyvä ihminen. Tarkastellessa niitä seikkoja, joista erimielisyydet johtuvat, tulee usein esiin kotien taholta moite siitä, että seuran kokouksia ja tilaisuuksia on liian usein, ja siitä joutuvat jäsenten kotitehtävät kärsimään. Tämä moite ei olekaan aina aiheeton, mutta vika on kyllä korjattavissa. Pidä Sinä huoli siitä, että esim. kokoukset ovat huolellisesti ennakolta suunniteltuja ja asiat esitetään täsmällisesti ja reippaasti. Silloin säästytään liian pitkistä usein uusiintuvista kokouksista.

Harjoitustilaisuudet muodostukoot tarkoitustaan vastaaviksi, eikä liian kauan kestäviksi remuamistilaisuuksiksi, jotka ovat jokasen lastensa ja nuortensa parasta katsovan kodin kauhuna. Tämä on seurojen velvollisuus itseensä nähden.

Koteihin nähden on ainakin se velvollisuus, että kaikki

se kaunis, mikä nuorten intoisissa mielissä tulena palaa, on vietävä koteja lämmittämään. Sillä moni niistä kaipaa uutta henkeä asujantensa mieliin sekä käytännöllisiä uudistuksia. On ihmisasunnoita, jotka eivät juuri kodin nimeä ansaitse, sillä niin kurjia ne ovat. Ohjaa nuorisoa ymmärtämään, että juuri koti ja kotiseutu ovat tärkeimmät ja arvokkaimmat paikat heidän unelmiensa täytännössä toteutua, uudistuksiakin toimeenpanna. Tämä työ tuo heille vaikeuksia, mutta opi itse ja opeta toisiakin tukemaan sitä, joka alkaa horjua. Jos nuorisoseurojen taholta voidaan tuoda esille jotain todella arvokasta ja hyvää, niin kotien epäluulot ja vastustus varmasti häviävät. Tämä olisi jo suuri ja siunauksellinen tulos.

Mutta on eräs toinenkin asia, joka on hyvin lähellä jokaisen meidän „viisikannan" kantajan sydäntä, nim. oma opistokotimme.

Kun muistat, mitä olet itse täältä saanut, niin älä unohda, että juuri Sinusta osaltasi riippuu tämän kodin tulevaisuus. Jos tämä on sinulle rakas, tiedät kyllä tehtäväsi.

Niin, toivon vaan, että työssä täyttäisit sen, mitä olet kauniina unina uneksinut, sillä:

„Velvollisuutena kunnianamme työmme on,
siinä parhaan me saavutamme nautinnon."

Pysy uskollisena aatteille, joiden palvelukseen olet vannoutunut. Jos voimasi tuntuvat väliltä, niin muista, ettet lähde omin voimin, vaan Isämme Ylhäisen turvissa. Hän työtämme ja kaikkia sen tekijöitä siunatkoon.

Työsaralla tavataan! *Martta Pajunen.*

Paukkulan parvi 1926—27

TOVEREITA MUISTAEN

Etelä-Karjala

Ivar Welling

AURINGOLLE

Sinä loistat ja valaiset maailmaa,
sinä lämmität ihmislasta.
Sun säteesi roudankin sulattaa,
tulet kirkkaana taivahasta.

Kun aamuin sä hengität, herää maa,
kun katsot, niin luonto hymyy.
Ja illoin kun katoat metsän taa,
heti linnutkin piilohon lymyy.

Sun kanssasi asuvi valkeus,
sun luonasi aina on hyvä.
Sun voimasi suuri on: rakkaus;
mihin katsot, siellä on pyhä.

Sinun laillasi tahdomme uskaltaa
mekin huolia poistaa — työllä.
Me kukkiin verhoomme kylmän maan
elonaamumme sädevyöllä.

En muuta mä pyytäisi ollenkaan
kuin säde, mi lämpöä valaa.
Mi luopi ain' kirkasta hohdettaan,
joka väreillen loistaa ja — palaa!

Ivar Welling.

Etelä-Pohjanmaa

ELÄMÄN KOHTALO

Rauhallinen, keväinen sunnuntai-aamupäivä eräässä Sisä-Suomen pienehkössä maaseutukaupungissa. Istuimme kahvilan pöydän ympärillä, pari toveriani ja minä, nauttien rauhassa kahviamme ja kuunnellen kirkonmenoja, joita kovaääninen kaupungin kirkosta kuultavaksemme välitti. Kahvilassa ei ollut muita kuin ainoastaan kaksi nuorta miestä meidän lisäksi, ja hekin olivat syventyneet kuuntelemaan, joten täydellinen rauha vallitsi, ja voi kuvitella olevansa kirkossa.

Juuri, kun saarnavirsi kirkossa oli loppuun veisattu, astui kahvilaan noin 35 v. korvissa oleva mies, tilasi pullon olutta, ja asettui aivan viereiseen pöytään istumaan. Hän sytytti savukkeen, ja näytti siltä, että hänkin syventyisi kuuntelemaan juuri alkanutta kaupungin rovastin saarnaa, joka voimakkaana kajahteli avarassa, miltei tyhjässä huoneessa. Kuitenkin tarkasteli mies huomattavalla uteliaisuudella meitä, saaden minunkin mielenkiintoni häntä kohtaan heräämään. Jonkun aikaa meitä tarkasteltuaan hän ikäänkuin karisti päältään pois saarnan tuoman kirkkotunnelman, ja katkaisi hiljaisuuden kysymällä meiltä: „Mistä päin maata nuoret herrat ovat kotoisin?"

Kysymys sai mielenkiintoni yhä kasvamaan, sillä ennen en ollut miestä koskaan nähnyt; mistä hän siis saattoi tietää että olimme muukalaisia. Suoraan hänen kysymykseensä vastaamatta häneltä tätä seikkaa tiedustelinkin, johon hän verkkaan vastasi: „Niin. Kun tällaisessa pienessä kaupungissa näinkin pitkän elämän on ollut ja elänyt, oppii sen asukkaat tuntemaan jokseenkin tarkkaan, ja näin ollen huomaa heti, kuka on vieras, kuka ei!" Vähitellen alkoi välillemme syntyä varsin tuttavallinen keskustelu, jossa läpikäytiin kaupungin pikkutapahtumat, sen pyrinnöt ja riennot, huonot ja hyvät puolet, keskusteltiin nykyajan sivistyspyrinnöistä ja — saavutuksista, kunnes aivan huomaamatta jouduttiin väkijuomakysymykseen. Tällöin sain odottamatta kuulla miehen elämäntarinan. Se ei kylläkään itse asiassa ollut niin merkillinen, onpahan vain tavallinen, varsinkin nykyaikana niin kovin tavallinen elämän kohtalo.

Hän oli syntynyt tämän kaupungin eräässä sivistyneessä työläisperheessä, jolla oli senverran varoja, että voitiin ajatella pojan kouluun panemista, varsinkin kun tämä oli hyvin teräväpäinen. Hänellä oli myöskin itsellä halua saada oppia, häntä oli aina kiinnostanut suurmiestemme elämäntyö; sellaiseksi tahtoi hänkin kerran tulla, hän tahtoi tehdä jotain suurta, jaloa ja kaunista tämän maan ja kansan hyväksi. Koulussa hän edistyi loistavasti! Jo toisella luokalla mainittiin hänet koulunsa etevimmäksi. Hän joutui kaikenlaisiin kunnia- ja luottamustehtäviin. Opettajiensa kanssa oli hän aina mainiossa yhteisymmärryksessä, saaden heidän täydellisen luotta-

muksensa ja suosionsa. Kotona oli hän „äidin ilo ja isän ylpeys" Pienillä tuloillaan hankkivat he hänelle vaatteet ja kustansivat ilomielin hänen koulumenonsa. Tämän etevyytensä nojalla tutustui hän myöskin koulun ylempien luokkien oppilaisiin ja sai heidän joukostaan useita hyviä ystäviä.

Mutta tässä olikin hänen kompastuskivensä. Nämä toverit käyttivät väkijuomia ja saivat lopulta hänetkin vietellyksi kallistamaan ensimäiset lasinsa. Tätä alkoi sitten jatkua, ja jatkui aina koko kolmannen luokan ajan täydellisesti salassa opettajilta ja vanhemmilta. Kuinka monta katkeraa hetkeä hän olikaan silloin yksinäisyydessä viettänyt! Hän oli tuntenut langenneensa syvälle, nousemattomiin. Omatunto syytti: „Sinä olet pettänyt vanhempiesi toiveet, oman itsesi ja — isänmaasi!" Mutta nouseminen oli mahdotonta, varsinkin ominpäin, ja salassa maailmalta, opettajilta ja — ennen kaikkea vanhemmiltaan, tahtoi hän lankeemuksensa pitää. Hän oli nyt täydellisesti väkijuomahimon orja; monta hurjaa yötä hän niiden petollisessa seurassa vietti, vajoten yhä syvemmälle ja syvemmälle. Nyt alkoivat seuraukset myöskin vähitellen näkyä. Järki sumeni, hän ei enää muistanut mitään, juominkien takia tulivat tehtävät yhä useammin laiminlyödyiksi, ja ankaran päänkivistyksen vuoksi täytyi usein jäädä pois koulusta.

Näin jatkui tätä vuosi, vähän toista, kunnes sitten eräänä päivänä tuli täydellinen romahdus. Opettajat olivat saaneet jo joitakin viikkoja ennen huhupuheiden kautta, ja myöskin hänessä tapahtuneen suuren muutoksen

kautta, asiasta vihiä, ja vihdoin sitten erään hurjan yön jälkeen paljastivat asian koko kaameudessaan. Hänet erotettiin koulusta heti, kesken viidettä luokkaa. Tämä oli kaiken loppu. Läpi elämänsä hän on muistava sen hetken, kun erotuspäätös luettiin. Ensimäinen ajatus oli vanhemmat, joilta hän oli täydellisesti onnistunut tähän asti kaikki salaamaan; miten voisi hän nyt näyttäytyä heidän edessään? Itsemurha-ajatuskin jo pyöri vakavana ja kehoittavana hänen aivoissaan, mutta sitä toteuttamaan hänellä ei enää ollut rohkeutta. Kotiin sitä kuitenkin oli lopultakin mentävä. Isku oli vanhemmille liian kova. Ainoastaan kahden viikon kuluttua tämän jälkeen kätkettiin äiti maan poveen, ja isä sai elämänsä loppuun kantaa synkkämielisyyden kaameata tautia tämän hetken muistona.

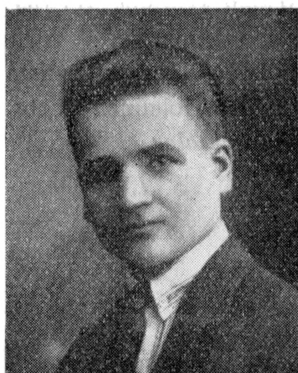
Kuitenkaan eivät nämäkään tapaukset saaneet hänestä irti tuota polttavaa himoa. Nyt hänen vasta olikin ruvettava juomaan, unohtaakseen kaikki, kuten hän itse kuvitteli. Hän pääsi koneenkäyttäjäksi erääseen laivaan, jossa toimessa on vielä tänäkin päivänä. „Mutta kuitenkin," lopetti hän kertomuksensa, „vaikka ajan pyörä on paljon tasottanut, tulee minulle vielä usein sellainen hiljainen hetki, jolloin kaikki palaa täydellisenä, kuin eilinen päivä, mieleeni. Silloin tekee mieleni huutaa Suomen kansalle: „Armahtakaa ihmisyyden nimessä niitä, jotka opintiellä elämäntehtäväänsä valmistuvat. Varjelkaa heitä siitä kirouksesta, joka niin monet ihanat unelmat särkee, monet toiveet pettää ja monet haaveilut tyhjiin hajottaa!"

Hän lopetti. Istuin mietteissäni, ja niin tekivät toisetkin. Äkkiä havahdutti minut kuitenkin papin sanat, jotka

yhä kuuluivat selvinä: „Vaikka teidän syntinne verirus-keat olisivat, pitää ne lumivalkeiksi tuleman!"

Läksimme ulos, mutta hetkeen aikaan ei kukaan meistä puhunut sanaakaan. Luultavasti meistä jokainen mietti, mietti samaa asiaa, mietti — *elämän kohtaloa.*

S. I. Alkio.

Jalmari Honkakangas

MAALAIS-NUORELLE

Sinä nuori ihminen, neitonen tai nuorukainen, jolla on maalaiskoti, sinä saatat joskus olla tyytymätön oleviin oloihisi ja niihin velvollisuuksiin, joihin kotisi sinut sitoo, sinä saatat napista osasi pienuutta ja katsella kateellisin mielin jotakin muka paremman osan saanutta, ehkä huoletonta ja hienostelevaa kaupunkilaisnuorta. Sinä ehkä ajattelet: Kunpa pääsisin pois näistä ahtaista, aitovista oloista, näkemään jotakin, saamaan myös itselleni sitä, mitä elämällä on tarjottavana. Täällä jään kaikkea vaille. Ja sinun mielesi liitää jonnekin suurmaailman humuun, jossa kuvittelet kaiken hyväksi.

Mutta oletko tullut ajatelleeksi, miten tavattoman paljon sinä omistatkaan juuri maalaiskodissasi?

Sinä olet rikas, et osaton. Sinä omistat arvoja, joita moni ihailemasi henkilö on vailla. Ole iloinen siitä, että sinulla on juuri maalaiskoti! Silloin sinulla on myös ko-

tiseutu ja paljon sellaista, jota ei ole kaikilla, ei ainakaan niillä, jotka vähäksyen omia oloja yksitoikkoisuuden takia, ovat muuttaneet pois, elääkseen maailman keikarin tapaan jossakin muka suuren maailman sivistyskeskuksessa.

Muistele, miten sinä ainakin joskus olet ollut onnellinen maalaiskodissasi. Silloin, kun pienenä pahaisena löit leikit ystäviesi kanssa kotitanhualla, kirmasit kujat ja kunnaat, niin että ei löytynyt paikkaa, jossa et olisi temmeltänyt, etpä sinä silloin muualle halunnut. Olit onnellinen omassa maailmassasi.

Ja muistathan vielä ne kesäiset illat, jolloin ihaillen seurasit kotilampesi laineitten hiljaista läikyntää, kun aurinko niihin viime säteitään heitti ja käki kukkui kaihoisasti, herättäen sinunkin sielussasi säveleet soimaan?

Muistathan vielä ne iki-ihanat unelmat, jotka silloin sielussasi syntyivät, saaden sinut onnesta hurmautumaan?

Ja oletko tullut ajatelleeksi niitä esi-isiäsi, jotka jo ammoin ennen sinua elivät, iloitsivät ja unelmoivat samoin kuin sinä, mutta jotka myös taistelivat, uhrasivat ja kärsivät juuri siksi, että sinulla ja niillä, jotka jälkeesi tulevat, olisi taistelu helpompi? Kotiseutusi multaan ovat kätkeytyneet heidän sankarihenkensä, ja sieltä ne sinua ja työtäsi siunaavat, jos sinä vain et turhamaisuudessasi isiesi perintöä ylenkatso.

Ja ethän sinä sitä voi tehdä, vaan ajateltuasi tätä suorastaan tunnet häpeää senvuoksi, että olet ollut osaasi tyytymätön, halveksinut maalaiselämää ja kadehtinut jotakin kaupunkilaiskeikaria muka paremman osan saaneena.

Ajateltuasi myönnät, että velvollisuudet eivät tee elä-

mästä tyhjää, vaan päinvastoin sisältörikkaan. Sen vuoksi myöntänet myöskin, että maalaiselämä sittenkin velvollisuuksineen kaikkineen on tervein ja arvokkain. Sen luonnollisten ilojen ja riemujen rinnalla kalpenevat kaupunkien keinotekoiset hurmat.

Siksi sinulla on syytä olla iloinen maalaiskodistasi.

Muista aina, että halveksituimmankin kotiseutusi kamara on pyhää!

Jalmari Honkakangas.

Helmi Mäki

Elli Lehtonen

Olga Lipo

Sameli Alkio

Etelä-Pohjanmaan edustajia.

„KÄRSIMYKSET ELÄMÄN KILOMETRIPYLVÄINÄ"

Meillä ihmisillä on tuntematon tie edessämme, jota kuljemme ja jossa niin monet vaarat meitä uhkaavat. Tiellämme on kärsimyksiä, joita emme voi välttää. Nämä eivät ole meidän määrättävissämme. Luoja on kaikki kärsimykset tiellemme asettanut „kilometripylväiksi" Luojan tarkoitus on, että kuljettuamme pylväsvälin, pysähtyisimme ja katsahtaisimme taaksemme, kuinka sen välin olemme kulkeneet ja olemmeko oikeaan suuntaan matkalla. Aina pylväälle saavuttua johdumme ajattelemaan elämän suuruutta, pyhyyttä ja todellisuutta, jota pakoon emme kukaan voi päästä. Toisten tielle on näitä kärsimysten pylväitä asetettu vielä enemmän kuin toisten. Pylväsvälit, jotka vaativat elämästä tilille, ovat usein kovin lyhyet.

Nuori äiti lauloi lapselleen, tuuti siitä tulevaisuuden turvaa, siksi kunnes äiti ja isä vanhenevat, kun äidin selkä painuu koukkuun ja isän tukeva käsi alkaa vapista vanhuuden takia. He toivoivat pikku pojustaan saavansa kasvattaa itselleen vanhuuden turvan. Vaan näin ei saanut tapahtua. Eräänä kauniina kesäiltana, kevätkesän herttaisimpana aikana, tuomien täydestään kukkiessa tapahtui,

että kuolo kävi pienokaisen noutamassa tuonen maille aivan äkkiarvaamatta. Vielä joitakin minuuuttia ennen lapsi iloisena ja terveenä leikki pihamaalla, kun hänet sitten huomattiin vesiämpärissä hukkuneena. Kaameaa nähdä juuri terveenä leikkineen lapsen tapaturmaisen kuoleman omana. Hänen vanhempiinsa tämä tapaus vaikutti syvästi, äiti laskeutui pienokaisensa viereen lattialle polvilleen sanoen: „Jumalani, mistä meitä näin rankaisit, että otit meiltä yhtäkkiä rakkaan lapsemme, meidän pienokaisemme. Miksi et sallinut hänen elää ja kasvaa meidän iloksemme. Olemmeko jotain väärin tehneet, että sen näin piti tapahtua!"

Silloin tämäkin äiti, kohdatessaan pylvään edessään, joutui katsomaan heti taaksensa, mistä rangaistus johtui, ja rukouksin Jumalan puoleen kääntyi. Näin on jokaisen tie edeltä tietämätön. Voi tapahtua yhtäkkiä mitä tahansa, joka saa meidät pysähtymään kulussamme. Me ihmiset tarvitsemmekin Luojan käden rankaisevaa ohjausta sen vuoksi, että opimme ymmärtämään hänen tahtonsa ja että valta on hänen käsissään. Jos me häntä kuuntelemme, niin hän rakkaudella tahtoo meitä ohjata välttämään kompastuskiviä, joihin niin moni lankeaa. Monen ovat kohtaloniskut syrjään työntäneet, moni on tiepuolessa oleviin pimentoihin vajonnut, langennut niiden likauomiin, vaipunut sinne, josta vain kovien ponnistusten kautta voi kohota. Heikko on ihminen omin voimin vastukset voittamaan, kiusausten kohdatessa hän niin helposti vajoaa pois oikealta elämän raiteelta. Mutta luottakaamme Luojaan. Hän „lastaan auttaa tiellä ja myrskyt tyynnyttää."

Elli Lehtonen.

RIPPIKOULUMUISTO

Oli helluntai silloin ja kesä kukkeimmillaan uhkui nuorta elämää. Jo vihoitti koivumetsä tumman kuusiston keskellä, hentoiset lehdet hiljaisessa tuulessa väristen ja välkehtien. Maata verhosi sametinpehmeä, vaaleanvihreä nurmi ja pihatuomi oli taasen pukeutunut valkoiseen kukkaisvaippaansa, levittäen ympärilleen raikasta kevään tuoksua. Sininen taivas oli niin kuulakkaan kirkas, pääskyset nuolena kiitivät oksalta oksalle, räystäältä toiselle, livertäen omaksi ilokseen, ja ylhäällä avaruudessa viritti leivonen helluntaivirtensä.

Liina oli tänään ollut ensi kertaa Herran Pyhällä Ehtoollisella. Miten sanomattoman ihana oli se hetki, kun hän seisoi valkoisessa parvessa, valkoisen alttarin edessä, hartain sydämmin vannoen uskollisuutta kaiken Luojalle. Hän tunsi silloin olevansa niin lähellä taivasta — Jumalaa.

„Totuuden tien mä valitsin, sitt' aina käydä soisin," se kohosi sydämmen syvyydestä. Koska he kuorista hiljalleen poistuivat, soivat virren viimeiset säveleet: „Ain olkoon, Herra, sanasi mun jalkain kynttilänä, sen valkeus mun tielläni tähtenä heleänä."

Liina tunsi itsensä liikutetuksi, mutta samalla niin sa-

nomattoman onnelliseksi. Äidin ja isän seurassa hän äänettömänä kotia kulki. Kotona äiti kutsui Liinan omaan huoneeseensa ja hänen käteensä hellästi tarttuen ja toisella hivellen tyttösen ruskeata tukkaa, joka kahtena palmikkona lepäsi valkoisella puvulla, hän lausui: „Rakas lapseni, sinä olet tänään ottanut suuren askeleen elämäsi polulla, olet antanut pyhän lupauksen. Lapseni, ole sille lupauksellesi uskollinen, älä sitä milloinkaan unohda. Maailman polut ovat pettäviä ja sen tiet helposti houkuttelevat kulkijan harhaan. Karta huonoja polkuja, etsi elämästä aina sitä, mikä siinä on hyvää ja kaunista ja sille nuoruusvoimasi uhraa. Ennen kaikkea pidä kiinni Vapahtajasi auttavasta kädestä, siitä älä milloinkaan hellitä. Jos sinulle elämä tuo tuskaa, pettymyksiä, jos kauneimmat unelmasi tyhjiin raukenevat ja parhaat ystäväsikin hylkäävät, silloin Häneltä turvan löydät. Se käsi ei koskaan petä, siihen saat täydellisesti luottaa." Näin äiti tyttärellensä haastoi. Sen kuulivat vain ruusut ja pelargonit, jotka avonaisen akkunan edessä kukkivat auringon lämpöisessä hyväilyssä. Ne näkivät vielä, miten äiti otti kultaisen muistosormuksen kädestään ja painoi sen tyttärensä käteen lausuen: „Olkoon tämä muistona tästä päivästä. Siihen liittyy äitisi hartain toivomus ja rukous."

Monia vuosia oli kulunut edellä kerrotusta helluntaista. Se tyttö, joka silloin ensi kerran seisoi elämän vakavien kysymyksien edessä, hän tiesi jo paljon enempi kuin tuona muistorikkaana helluntaina. Hän tunsi kohtalon rautakouran kylmän kosketuksen, tunsi ne vaanivat varjot, jotka kaikkialla väijyvät tuhotakseen nuoren elämän.

Mutta aina keskellä kiusauksien hän tunsi korkeamman voiman, joka varotti, rohkaisi, nosti ja tuki. Se oli äidin siunaus.

Ja se äiti, joka silloin painoi kultaisen muistosormuksen tyttärensä sormeen, muistoksi kerran tehdystä lupauksesta, hän lepää jo nurmen alla. — Usein ohjaa Liina askeleensa yksinäiselle hautausmaalle, missä seisoo risti ristin vieressä ja vain kukkaset kuiskivat kesäillan ihanassa hämärässä. Siellä äidin haudalla hän polvistuu, siinä on hän oppinut haudan kukkasille huoliaan haastelemaan. Ne ymmärtävät hänen sydämmensä hiljaiset kuiskeet, kun hän puhelee äidille, jonka rakkaus lämmittää vielä haudankin tuolta puolen — äidin siunaava rakkaus.

Olga Lipo.

SEURATALON HALTIJA

Matalan, kuusikkoisen mäen rinteeseen se oli rakennettu tämäkin nuorisoseurantalo, kuten niin moni muukin niillä seuduin. — Kesäilloin auringon viime säteet viivähtivät sen korkeissa ikkunoissa. Talvisin eroittautui se punaisine seinineen milloin tummanpuhuvasta kuusikosta, milloin taas sen kartanopuut kuuraisina ja kankeina käpristelivät tiukan pakkasen kourissa.

Oli ihmisiä, jotka näkivät tämän rakennuksen aina yhtä totisena ja yhtäkaikkisena. Eihän siinä muuta ollut kuin hirsiseinät vain, katto vähän ylempänä kuin tavallisten talojen tuolla kylässä ja isot ikkunat tukevine, valkeine puitteineen, sekä laaja, tyhjän tuntuinen pihamaa. Siinä kaikki.

Mutta tämä kaikki ei ollutkaan elotonta. Nuorisoseurakodillakin oli omat ilon jos surunkin aikansa. — Niin, kelläpäs niitä ei sitten olisi. — Tavallisesti vuotten vaihtuessa unohdamme, tai ainakin tahdomme unohtaa sellaiset päivät, joihin sisältyy jotain raskasta ja ikävää. Muistamme vain sen, mikä on valoisaa ollut. — Ja tällaisia valoisia muistoja tämänkin kodin haltija, niinkuin kenties monien muidenkin kotien ja talojen haltijat tekevät, säilytti kuin elämisen ehtoaan, se suorastaan eli niistä.

Näkemyksistään se kyllä mielellään kertoili sellaisille, jotka tahtoivat niitä ymmärtää, niille jotka monilta puuhiltaan joutivat tällaisiakin tarinoita kuuntelemaan. Kauneimpien muistelmiensa joukkoon lukee se ajan, jolloin ei tarvinnut jäädä yksin kokonaiseen viikkokauteen, vaan aina oli katon alla eloisaa liikettä. Tuskin yöksi ehti vähän silmiänsä ummistaa. — Tiedämme kaikin, että nuorisoseuratalon kotihaltija saa enimmät aikansa olla yksin omia aikojaan. Silloin on kyllä aikaa torkkuakin ihan kylliksen. Olo käy kuitenkin ajanpitkään ikäväksi, ellei ole mieluisia muistoja mieltä nostamassa ja virittämässä.

No niin. Seuraavan tarinan tämä hyvä hengetär kerran haasteli sille, joka hiljentyi sen juttuja kuuntelemaan:

Ihmetellen heräsin mä eräänä syystalven aamuna, havahduin siihen, että tänne suojiini suuntasi askeleensa moni entinen tuttava, mutta niin kovin moni tuiki tuntematonkin. Ystävällisesti koetin kuitenkin hymyillä niin omille kuin oudoillekin saapujille. Tarjosin lieteni lämmön kuten koti konsanaan. — Kai tulijat tämän tervehdyksen tajusivatkin, koska pian leikkiin luikkasivat, ja laulaa uskalsivat, että „Tyttö nuori aina iloinen on vierailla mailla kulkeissakin." — Päättiväthän he sitten leikkinsä ja asettuivat varsin vakavina penkeille istumaan. Näkyi siinä joukossa jo olevan vanhempiakin, joiden katse jo todisti elämän kokemuksista ja sen eletyistä vaiheista. Olivat kuin suojana, turvana nuoremmille.

Astui siitä heidän eteensä nuorukainen, virkkoen ensiksi: Hyvät aatetoverit, tutut ja tutuiksi tulevat! — Herkistin korviani, jatkoi haltija kertomustaan, paremmin

kuullakseni noita vaatimattomia, mutta lämpimiä sanoja. Nuorukainen puhui jotain yhteisistä työpäivistä ja saman suuren viljelyksen saroista, joilta nyt oli hetkeksi yhdytty yhteen uusia voimia virittämään ja „toisillensa tutuiksi tulemaan."

Näin alkoi tämä päivä, ja niin alkoivat ja päättyivät sen viikon muutkin päivät. — Milloin tämä joukko leikki, milloin lauloi, milloin hiljentyi hiljaiseksi, ja silloin heidän keskelleen nousi elämisen taitoa opettamaan milloin vanhempi, milloin nuorempi. Ei muistanut haltija juuri tuollaista ennen kuulleensa eikä nähneensä. Hänen tarkka silmänsä huomasi vielä, kuinka täällä nyt ei viihtynyt alakuloisuus, ei hoipertelevat miehet, ei mikään sellainen, joka joskus ennen oli tahtonut mieltä masentaa. Ei, vaan hän näki, kuinka täällä viikon vieriessä jokaiseen silmäpariin tuli enemmän eloa, avonaisemmin niistä katse luotiin. Otsalle ilmestyi ikäänkuin kaukainen kajastus sieltä sisimmästä, missä kaikki lujittui, rauhoittui ja varmistui. Ei heidän askeleensa paljoa painaneet. Ne väsymyksen oireet, joita he joskus olivat kenties tunteneet, olivat nyt karisseet, ne olivat kuin pyyhkäistyt pois. — Ja kaiken tämän joukon yhdisti tuo ystävällinen katsanto ja tuttavallinen hymyily.

Jo viikon viimeinenkin päivä illaksi vaihtui. Nopeasti tummui hämärä marraskuun päivä. — — — Sinä iltana näin minä heidät viimeisen kerran. Varsin vakavia he lähteissään haastelivat. Sinä iltana liikkui suojissani varmaankin jotakin pyhää, ja luulen kosteiden silmäparien todistaneen, että täällä silloin tällöin parhaimpien pyrkimysten hallanarat kukkaset uskalsivat terälehtiänsä aukoa.

Sai yksi ja toinen kastehensa lähteäkseen aatteiden puo lesta „ikuiseen taisteluun".

Niin, seuraavana aamuna ei heitä enään näkynytkään. Olivat kadonneet yhtä äkisti kuin tulivatkin. Jäin taas yksin, mutta mulle jäi muistot. — Ja niin kai hekin, nuo ihmislapset, hajaantuivat kukin taas omille, yksinäisille vartiopaikoilleen valoisan elämän uskonsa kestäväisyyttä vastaistenkin tuulten vaarallisissa vaiheissa koetellaksensa. Mutta onhan heitäkin muistonsa varjelemassa. Jos ne vain tulevat kirkkaina vaalituiksi, niin ne kyllä puolestaan tukevat sitä, jonka kulku käy täällä nousten ja langeten.

Ja mulle, ei mullekaan muuta jäänyt kuin tämä muisto vain, lopetti nuorisoseuratalon haltija tositarinansa. Mutta se on sellainen muisto, jonka voimasta katson luottamuksella tulevaisuuteen, pidän kotini harjan suorana ja jaksan nostaa sinne siniristilipun aina uudestaan ja uudestaan kutsumaan ihmisiä toisillensa „tutuiksi tulemaan" Ja jos edes jollekin hapuilevalle olisi täällä osoitettu viitta, jota kohti pyrkiä, ja jos saan olla jonkunkaan nuoren ihmisen henkisen heräämisen todistajana, en muuta toivokaan. — Hetkelliset varjot pahasta maailmasta voivat kyllä tännekin langeta. Silloin on hyvä muistaa, että ainakin joskus on täyttänyt tarkoituksensa, ja näin ollen ei tämäkään koti ole hukkaan kohonnut.

Kunpa olisi vain paljon tällaisia muistoja nuorisoseurojenkin kurkihirttä kannattamassa, niin kestäisivät aina ja korkealla, ja näiden muistojen taikavoimasta nousisi niille vielä monta uutta työtoveria ympäri Suomenniemen.

Helmi Mäki.

Häme

PAUKKULAA MUISTELLESSA

Eeva Ylistalo

Vanha, rauhallinen, muistorikas Paukkula. Paljon sinulla varmaankin olisi kerrottavaa, sillä olethan nähnyt jo niin paljon.

Olit kenties ajatellut jo asettua omaan rauhaasi. Olit väsynyt. Vanha, pitkäpartainen, punalakkinen haltijasikin oli jo asettunut levolle pitkän päivätyönsä jälkeen.

Mutta etpä saanutkaan rauhaa. Joku kummallinen tieto olemassaolostasi oli levinnyt, koskapa sinne kokoontui iloinen ja elämänhaluinen nuorisoparvi eri osista Suomenmaata, uteliaana katsomaan ja ihmettelemään.

Jo heräsi ihmeissään „Paukkulan tonttukin" kuultuaan nuorten monet, monet laulut ja naurut. Pisti iloisena punaisen lakin päähänsä, otti pitkän, pehmeän sutinsa kulkien ympäri huiskien ja viihdyttäen, tehden olon siellä kodikkaaksi ja toverilliseksi.

— Monta kertaa jo astuin minäkin Paukkulaan johta-

vaa kaunista koivikkotietä. Usein käväsin alhaalla joella ja piipahdin saunassa. Juoksinpa suurien kuusien välistä, kesällä varmaankin kauniiseen, lehtimajaan. Kiipesin luhdin parvekkeelle nähdäkseni miltä Paukkula näyttää vähän ylempää katsottuna. Kurkistin nykyään tyhjänä olevaan navettaan. Ehdin nähdä jo paljon muutakin. Nähdä Savon kauniita maisemia. Käydä Porrassalmella ja Kaihunharjulla. — Paljon sieltä olisi kerrottavaa.

Joka siis kerran, vaikka vähemmänkin aikaa, on saanut olla Paukkulan suojissa, ja viettää hetkiä sen avarassa, kodikkaassa pirtissä, hän ei tule sitä koskaan unohtamaan. Ne hetket ovat niin lämmittäviä, niin erilaisia kuin muut. Yhdessä siellä joskus itketään, usein leikitään, lauletaan ja nauretaan, mutta „*tosityöhönkin* taas toimella tartutaan"

Eeva Ylistalo.

Sanni Kesseli

ETSI VALOA!

On paljon sellaisia kukkia, esim. unikot, punapellava y.m., jotka peittävät terälehtensä yöksi. Samoin ne tekevät päivälläkin, jos joutuvat varjoon auringolta. Kuitenkin ne koettavat ikäänkuin työntää itseänsä sinnepäin, missä vähänkin auringon valoa on, saadakseen sitä imetyksi itseensä. Mutta yöllä ne sulkeutuvat, jotta voisivat säilyä vahingoittumattomina yön pimeydeltä.

Karttaako ihminen pimeyttä. Etsiikö hän aina valoa? Hän, joka on paljon suurempi ja korkea-arvoisempi kuin kedon kukkaset. Hän, joka on osa Jumalan hengestä?

Tähän saamme surullisen vastauksen: „Ei!" Kuinka usein ja kuinka monet ihmisistä kulkevat juuri pimeyttä kohti.

Ehkä kysymme: Mistä tämä kaikki johtuu. Kuljemmehan tavallisesti päivän valossa paljon mieluummin kuin yön pimeydessä. Ja kuitenkin on paheiden yö pal-

jon, paljon pimeämpi ja peloittavampi, mutta se osaa näyttää niin ruusuiset, mieluiset polut, joten se saa paljon kulkijoita luoksensa.

Mutta jos me tietäisimme miten lyhytaikainen viehätys niillä on, miten suuren turmion ne lopulta tuottavat, niin me varmasti emme yksikään sinne lähtisi.

Hetki vain ja me seisomme kuoleman portaalla. Olemme muuttamassa toiseen elämään. Franklin sanoo: „Tämä elämä ei ole muuta kuin valmistumista elämään." Kuinka voimme silloin suuren, iankaikkisen elämän edessä näyttää sielumme, joka on paheilla kitkeröity ja tahrattu. Tiedämmehän: siellä vaaditaan puhdas, rehellinen sielu.

Katsokaamme esimerkkiä pienistä kukkasistamme. Miten ihanaa on silloin astua elämään, siihen suureen, iankaikkiseen, jos olemme käyttäneet valmistusaikamme oikein.

Sanni Kesseli.

Itä-Savo

KEVÄT

Se saapuu riemullisena iloisine valonviesteineen, lämpöisine auringonpaisteineen, joka sulattaa hanget ja nietokset, herättää urvut ja silmut, ja panee purot iloisesti lirisemään. Pian on sulanut lumi ja maa on vapaa talven kahleista, ja vapaana loiskuaa järven laine.

Ja nyt alkaa elämä luonnossa vilkastua. Aukee silmut, laulaa linnut, lämmittää armainen aurinko. Yhä uutta elämää syntyy. Eteläinen mäenrinta on jo pelkkänä sinimerenä. Siellä loistelee sinivuokkojen sininen siskosarja. Niitä on aivan vaaleita, on myös tummia, puhtaita kuin hienoin silkki.

Tulee parvi koululaisia, ihastelevat, ihmettelevät, poimivat pikku kätösiinsä kukkia, nauravat, ilakoivat ja juoksevat pois, kiiruhtaen kotiin, jossa äiti heitä odottaa.

Kevätpäivä on iltaan painumassa autereineen, ja läpikuultava on ilma. Ilta-aurinko heittelee säteitään sinivuokkoja kasvavalle mäelle. Kaitaista metsäpolkua pitkin astelee mäelle nuori tyttö, tulee ja näkee koivujen aukeavat lehdet, sinisen taivaan, auringon, järven sekä kaikki ne siniset pienet kukat. Hän pysähtyy, huokaisee, hengittää syvään kevään huumaavia tuoksuja, hymyilee, hy-

myilee sinikukille, hymyilee niin, että kaikki valkoiset hampaat näkyvät. Hänen liinansa on valahtanut kaulalle, vaaleat kiharat valloilleen lehahtaneet. Hän poimii kimpun vuokkoja, nojaa koivun runkoon ja suutelee kukkien hentoja teriä. Hän aivan upottaa kasvonsa kukkiin ja nauttii. — Sininen katse suunnattuna etäisyyteen kiittää hän kaiken Luojaa kevätillan rauhasta ja kevään uudestiluovien voimien olemassaolosta ja hän kuiskaa: „Oi, kuinka Jumalan rakkaus meihin on suuri, ja Hänen kättensä työt ihmeelliset." Hän rientää kotiinsa kiitollisin mielin ja tuntee saaneensa raikasta elämänvoimaa.

Helvi Hannikainen.

AATTEELLINEN TYÖ JA TALOUDELLINEN ELÄMÄ

Meidän aikanamme kuulee usein talouselämässä työtä tekevien ihmisten, etenkin vanhempien puolelta moitteita, että aatteellinen työ vetää nuorisoa pois taloudellisesta elämästä. Varsinkaan ei maanviljelystyö nuorisoa innosta. Halu parantaa maailmaa, se on nuorison innostuksen ja pyrkimyksen luonnollinen pohja, mutta tuo harrastus olisi ohjattava niin, että henkinen ja aineellinen työ kävisivät käsi kädessä. Aineellisuus ja ihanteellisuus! Niissä on meillä kaksi vastakkaista käsitettä, joista syntyy ristiriitaisia ajatuksia. Sillä työ ja todellisuus on toista kuin aatteitten maailma. Toiselta puolen kyllä on sanottu: Mielikuvituksessa on *elämän voima;* nuoret, tavotelkaa elämässänne puhtaita ihanteita ja jaloja päämääriä, silloin varmasti menestytte vaikeuksienkin keskellä!

Eräs valtiomies on kerran sanonut: „Missä ei ole mielikuvitusta, henkistä näkemystä, siellä kansakunta kuolee, sillä tässä näkemyksessä on *salainen voima,* totinen elämän usko ja tulevaisuuden toivo."

Meidän pitää elämänihanteemme viedä käytännölliseen elämään sekä toteuttaa ne sielläkin. Yhtä suurella

Alba Sairanen

Helvi Hannikainen

innolla on meidän perattava sekä aineellista että henkistä sarkaa.

Monta kertaa tuntuu työ maanviljelys- ja talousalalla vanhoilliselta ja yksitoikkoiselta, eikä näin ollen innosta nuorisoa työhön ja toimintaan. Mutta meidän pitää tässäkin suhteessa pyrkiä parantamaan ja korjaamaan epäkohdat. Taloudellinen elämä on saatava voimakkaaksi, sillä se on henkisen toiminnan välttämätön ruokamulta. Mutta kehittämistyössä tarvitaan varoja. Mistä ne tulevat heikolla taloudellisella pohjalla oleville ihmisille? kysynee moni.

Tämän pulman ratkaisemme nykyisenä aikana osuustoiminnan avulla, sillä osuuskassoista saa maanviljelijä lainata varoja talouselämän kehittämistä y. m. tarpeita varten.

Jos ei jollakin paikkakunnalla olisi osuustoimintaa, niin

sinne se olisi saatava leviämään. Osuustoiminta myöskin liittää siveelliset periaatteet taloudelliseen elämään, sekä luo onnea ja hyvinvointia maataviljelevän väestön keskuudessa.

Nuoret ystävät! Uudistus- ja parantamistyö aineellisessakin suhteessa on jokaisen alettava omalla kotiseudultamme, jonka olot parhaiten tunnemme. Oma kotiseutu kutsuu meitä, meillä on velvollisuus siellä työtä tehdä, sillä kotoinen maakamara on ollut lapsuutemme leikkikenttänä. Siellä koti on kasvattanut meistä ihmisiä ja siksi se myöskin vaatii meiltä.

Ilman käytännöllistä toimintaa ihanteet riutuvat tyhjäksi haaveiluiksi ja me jäämme yksilönä ja kansakuntana muista jälelle.

Taloudellisella elämällä on suuri merkitys kansallisen pyrkimyksen kannalta katsottuna, Suomen itsenäisyyden kannalta, jolle jokainen suomalainen sydän on lämmennyt. Meillä itsenäisenä kansakuntana on suuremmat vaatimukset talous-elämässä kuin ennen, sillä sivistystasoammekin arvostellaan talouselämäämme silmälläpitäen. Nuoret, meidän aikanamme luodaan itsenäisen Suomen talouselämän pohjaa! Käykäämme nuoruuden tulisella innolla ja tarmolla työhön.

Yksilöistä on alettava eetillisen maailman ja taloudellisen elämän lujaa pohjaa luomaan. Ihanteet ja maahenki on meidän työssämme yhdistettävä, niin tehden voimme kerran jättää tämän elämän tyytyväisin mielin tuleville sukupolville. Silloin olemme löytäneet elämäntotuuden ja ihmisinä täyttäneet kansalaisvelvollisuutemme.

Alba Sairanen.

Kainuu

KUUSEN TARINA

Vanha kotikuusi kertoi, palpatteli poikaselle:

Koska tunnen loppuni lähenevän, kun olen jo näin vanha ja kenties ensisyksyn myrskyt jo minut kaatavat, niin kerron sinulle erään asian, josta ei tiedä kukaan muu mitään.

Noin toistasataa vuotta sitten oli minulla kunnia nähdä kaikki, mitä ympäristössäni tapahtui, sillä minä olin metsän kaunein ja isoin puu.

Kerran eräänä hiljaisena kesäiltana näin, kuinka kylään tuli miehiä keihäät olalla ja sotakirveet vyöllä. He seisahtuivat metsän reunaan odottamaan yön tuloa.

Karjankellot olivat jo herenneet soimasta. Sieltä täältä kohosi vielä karjansavu hämärään yöhön.

Koko kylän asukkaat olivat vaipuneet unen herttaiseen helmaan, kootakseen uusia voimia uuden päivän vaikeuksia voittamaan.

Silloin ryntäsivät nuo metsässä piilleet rapparit kirveet koholla kylään ja surmasivat kaikki, jotka eivät pakoon kerinneet. Sydämeni pamppaili kauheasti nähdessäni tätä julmuutta. Ja kun ryövärit läksivät kylästä, veivät he mennessään kaikki, mitä voivat matkaan ottaa ja sytyttivät talot tuleen mennessään.

Kului kauan aikaa. Ei yksikään ihminen eksynyt tälle seudulle, ei yhtään karjankelloa kilkahtanut kuten ennen, vaan kaikki oli hiljaista, ainoastaan metsän humina ja joskus lintujen laulu häiritsi hiljaisuutta.

Mutta eräänä kauniina keväänä tuli ihmisiä näiden sammaltuneiden raunioiden luokse. Heitä oli monta miestä. Toiset kävivät rakentamaan uutta asuntoa ja toiset kaatamaan kaskea. Heillä oli innostusta ja rohkeutta käydä työhön käsiksi. Ensimmäinen kaski tuotti heille hyvän sadon, ja onni näytti hymyilevän heidän elämälleen.

Toisena keväänä oli heillä monta kertaa isompi kaski. Mutta kun vilja alkoi olla valmis leikattavaksi ja vanhat korret notkuivat tähkän painosta, silloin tuli halla vieraaksi ja kaatoi maahan kaikki ne kauniit tähkäpäät, joista he olivat toivoneet paljon ja jotka olivat heidän elinehtonsa.

Karvain mielin he katselivat tätä tuhoa, mutta tämän sitkeän kansan voimat eivät vielä loppuneet, vaan he kävivät metsään kuorimaan petäjiä välttääkseen nälkäkuolemaa ja toivoivat parempaa onnea elämälleen.

Näin lopetti kuusi tarinansa. Kuusen kasvatti kyynelsilmin ajatteli:

„Ei onnen päiviä aina tämä kuusemme nähnyt ei,
näki kalvan kalskeen ja kuinka vilu viljan pelloilta vei."

Toivo Nissinen.

~~~~~~

NUORISOSEURATYÖN VAIKEUKSIA KAINUUSSA

Tosiasia on ja pysyy, että nuorisoseuratyöllä on vaikeuksia jokaisella paikkakunnalla, mutta joka vähänkin lienee tutustunut kainuulaiseen nuorisoseuratyöhön, niin hänen täytyy myöntää, että niitä on siellä vähän enemmän kuin monessa muussa maakunnassa.

Ensinnäkin tahtoisin mainita sen, että Kainuu on paljon jälempänä niin henkisessä kuin taloudellisessakin suhteessa muusta Suomesta. Väestö useimmissa ja ainakin syrjäisemmissä kylissä ja pitäjissä taistelee olemasaolonsa puolesta mitä suurimpia vaikeuksia vastaan. Tästä on ollut seurauksena, että seurojen taloudellinen puoli on hyvin heikko. Näinollen itsekukin ymmärtää, että sellaisella seudulla, missä väestö elää vasta heräämiskauttaan niin henkisellä kuin aineellisellakin alalla, on sellaisen nuorisoseuran, jolla on huono taloudellinen puoli, hyvin vaikea toimia.

Harva asutus on myös suuressa määrin omiaan heikentämään nuorisoseuratyötä. Ja kun tiedämme, että Kainuussa on seutuja, joissa on 10 jopa 15 kilometriä kylästä toiseen ja niissäkin kylissä vain 4 tai 5 taloa, niin helposti ymmärrämme minkälaiseksi toiminta muodostuu.
~~~~~~

Toivo Nissinen

Kaisa Tolonen

Konsta Tervo

Kainuun edustajat

Kun useimmissa kylissä nuorisolta puuttuu alkeellisimmatkin tiedot, niin toimintavoimien puute tekee jo seuran perustamisenkin vaikeaksi ja monesti aivan mahdottomaksi. Ja jos seura saadaankin jonkun opettajan tai muun sellaisen henkilön avulla toimimaan, niin se useinkin kuolee sentähden, että yhden henkilön on vaikea pitää sitä toiminnassa.

Metsätöitä on paljon Kainuussa. Niitä etsien sinne tulee muilta paikkakunnilta miehiä, jotka ovat siveellisesti ala-arvoisia ja juuri sentähden joutuneet viettämään kuljeskelevaa elämää. He useimmissa kylissä ovat omiaan pian hävittämään sen, mitä nuorisoseurat ovat aikaan saaneet.

Edellä mainituista taloudellisista syistä ei monellakaan seuralla ole omaa taloa, ja näin ollen on seuran toiminta useinkin aivan mahdotonta. Usein, jos aikoo iltamia tai muita juhlia järjestää, saa kulkea päiväkaupalla talosta taloon pyytelemässä huoneita ja voi käydä niin, ettei saa sittenkään. Se on omiaan heikentämään innostusta nuorisoseuratyöhön.

Keskusseuran järjestämä neuvontatyö on vaikeaa suorittaa tiettömien taipaleiden ja varain vähyyden takia. Suurin osa tähänastisesta neuvontatyöstä on suoritettu pelkästä uhrautuvaisuudesta ja halusta saada työskennellä nuorison kohottamiseksi. Valtiovallan taholta on kyllä ymmärretty se työ, mitä Kainuussa on nuorisoseurojen taholta tehty nuorison kohottamiseksi ja myönnetty yhtenä edellisenä vuotena pienoinen avustus keskusseuralle tämän työn tukemiseksi. Ja me toivomme, että sitä ymmärtämystä edelleenkin tulisi kainulaisen nuorisoseuratyön

osaksi, sillä on mahdoton saada nuorisoseuratyötä Kainuussa hyvin menestymään, ainakin toistaiseksi, muuten kuin valtion tukemana.

Siis vaikeudet ovat suuret kainuulaisessa nuorisoseuratyössä. Mutta juuri tällä hetkellä siellä toimitaan voimakkaasti. Kuten edellä mainittiin, elää Kainuun kansa nousukauttaan niin henkisellä kuin aineellisellakin alalla. Ja siksi juuri nyt on voimakas nuorisoseuratyö tarpeen. Ne vaikeudet, mitä kainuulaisessa nuorisoseuratyössä on, ovat kuitenkin yhteisvoimin voitettavissa, kun vain jokainen kainuulainen tuntee paikkansa siinä rivissä, mikä kohottaa aatteen ihanaa lippua korkealle.

Konsta Tervo.

RAATAJAT

He olivat nuoria, elämänhaluisia, rakastivat elämää. Siksipä he uskalsivat astua synkimpään korpeen kohottaakseen oman kodin.

Kevään koittaessa alkoi korvessa elämä. Yöt ja päivät raatoi mies. Ryskäin kaatuivat jykevät hongat, kumartuivat kukkapäiset kuuset. Korpi raikui ja kajahteli vastaan. Linnut pyrähtelivät lentoon säikähtyneinä. Pakeni niiltä tienoilta komea metsän asukas, hirvi, jonka rauhallista asuinseutua häiritsemään ihminen oli tullut.

Vuosien kuluttua ympäröi tuparakennusta laaja, vihannoiva aukeama. Metsä, jonka sijalle oli raivattu peltoa, oli siirtynyt jo etäälle. Kauniisti aaltoili viljapellot tuulen puhaltaessa niiden yli. Tarhassa seisoskeli savulla kaksi heidän omaa, komeaa lehmäänsä. Torppa näytti hyvinvoivalta, samoin sen asukkaatkin, jotka olivat vuosien kuluessa lisääntyneet. Juoksentelihan isän ja äidin ympärillä kolme kirkassilmäistä pienokaista. Torpan asukkaat olivat tyytyväisiä, sillä kaikki heidän työnsä onnistuivat. Kaunis oli pieni koti, sen ympärillä kaikki kukoisti, sen sisällä oli viihtyisyyttä. Heidän sydämensä oli täynnä onnea. Enempää he eivät toivoneet, olihan heillä oma, rakas kotinsa.

Mutta kohtalo ei sääli onnellisintakaan ihmistä. Niinpä se astui torpan onnellisten asukkaidenkin eteen julmana, murtaen heidän onnensa, järkytellen heidän elämän toivonsa.

Tuli onneton kesä: halla riisti heilimöivän viljan, karhu kaatoi lehmän, toinen hukkui suohon. Kuolon enkeli liiteli yli maan, löysipä tiensä korpeen korjaten saaliinaan onnellisten kaksi pienokaista. Musta oli torpan asukkaiden murhe. Epätoivoisina he huokasivat: „Miksi on kohtalo meille näin kova, miksi riistetään onnemme?"

Koetusten hetket he kuitenkin kestivät, ne olivat ohi. Edelleen he toivoivat ja taistelivat. Tekivät ilolla työtä, ilolla, sillä olihan heillä vielä yksi lapsi, jota he hellien hoitelivat.

Lapsi kasvoi, nousi nuorukaiseksi, varttui mieheksi ja loi omat elämän suunnitelmansa. Ei hän tahdo elää korvessa, sillä hän ei tunne rakkautta siihen. Hän tekee päätöksen ja panee sen täytäntöön: lähtee Ameriikkaan. Lähtiessään lupaa hän muistaa vanhempiaan aina, hankkia heille hyvän toimeentulon ja hoidon vanhuuden päiviksi.

Aika rientää, vanhukset odottavat tietoa pojastaan, mutta hänestä ei mitään kuulu. Liikuttavan surullinen tunnelma täyttää muinoin onnellisen, päivänpaisteisen kodin. Paljon on vanhuuden käden jälkiä ilmestynyt vanhusten kasvoille ja koko olentoon.

Oi, jospa sen näkisi heidän vierailla mailla vaeltava poikansa, hän varmaan heidän edessään häpeäisi, palaisi kotiin surevia vanhuksia lohduttamaan. Mutta hän ei ymmärrä, siksi että on kokematon ja tahtoo unohtaa ne,

jotka ovat hänelle enimmän hyvää tehneet, hänen tähtensä kärsineet ja taistelleet.

Syystuuli vinkuu myrskyisenä ulkona. Sade rapisee akkunan ruutuihin. Rukki surisee tuvassa. Kuivat kuusipuut palaessaan räiskyvät. On laitettu uuni lämpiämään, että se tekisi muuten niin ikävän illan hupaisemmaksi. Vanha mies istuu polvillaan kannel, jota hän lohdukseen illoin soittelee, karkoittaakseen sävelillä kaihonsa ja ikävän sekä vaimoltaan että itseltään.

Kaisa Tolonen.

Keski-Pohjanmaa

PUHEET JA TEOT

Ihmisen elämäntyön arvoa ja merkitystä ei määrätä sen mukaan, kuinka paljon hän on hyvistä ja kauniista asioista puhunut, kuinka loistavia ja kauaskantoisia suunnitelmia oman ja muiden elämän onnelliseksi saamiseksi tehnyt, sillä nämä kaikki eivät paljoakaan merkitse, jos hän on unohtanut tärkeimmän, nimittäin vilpittömän pyrkimyksen toteuttaa näitä hyviä ajatuksia ja suunnitelmia omassa elämässään. Sillä eivät puheet, vaan teot ne lopultakin ovat, jotka ilmaisevat, mitä me olemme elämässä aikaansaaneet ja mitä me todellisuudessa olemme. Sentähden on tärkeää, että me jokapäiväisessä elämässä koetamme parhaan kykymme mukaan toteuttaa niitä „jalon ihmisen aatteen" asettamia velvoituksia, joista niin usein puhumme ja joiden puolesta olemme pyhän innostuksen vallassa lukemattomia kertoja vannoutuneet taistelemaan ja työtä tekemään.

Tehtävä ei ole helppo, se täytyy myöntää. Mutta varsinkin nuorille, vasta elämän keväässä oleville, helposti innostuville, jotka ovat aina hyvien asioiden puolesta valmiit taisteluun lupautumaan, tuottaa innostuksen hetkinä tehtyjen päätöksien ja lupauksien toteuttaminen usein

sangen suuria vaikeuksia. Sillä nuoren itsekasvattajan elämänkoulu on vielä lyhyt, saavutetut kokemukset vähäiset, eikä aina riittävässä määrässä oteta huomioon vanhempien kasvattajain neuvoja ja kokemuksia. Luotetaan liiaksi omiin voimiin, niinkuin niiden avulla voitaisiin maailma mullistaa, kuvitellaan ja tehdään jaloja päätöksiä hyväin asiain nopeaan ja onnelliseen ratkaisuun viemiseksi, ottamatta aina huomioon niitä vaikeuksia, mitä tällaisten asioiden käytännöllinen toteuttaminen vaatii. Tästä on usein seurauksena, että hyvät päätökset jäävät toteuttamatta matkalla kohdanneitten vastoinkäymisten vuoksi, into laimenee ja mieli masentuu, ja jos olosuhteet ovat kovin epäsuotuisat asian menestymiselle, niin lopuksi toivottomuus valtaa nuoren aatteensa puolesta taistelijan. Ja elleivät toverit nyt ojenna auttavaa kättänsä vaikeuksia vastaan taistelevalle ja rohkaise sekä innosta häntä uudelleen yrittämään ja ponnistamaan, niin saattaa käydä siten, että yksi taistelija poistuu hiljalleen valistusväen riveistä — — —.

Tällaiset seikat ja kokemukset huomioonottaen tulee meidän muistaa vakavasti harkita kaikkia edesottamisiamme, ennenkuin ryhdymme niitä käytännössä toteuttamaan. Se on ensimmäinen ehto, jos tahdomme työmme avulla jotakin tuloksia saavuttaa. Topelius huomauttaa, kuinka nuori monasti luulee, että maailma valloitetaan tunteilla tai päätöksillä; hän luulee hetken innostuksen kykenevän kaikkeen, mutta todellisuudessa on asia niin, että jos me lähdemme tällä tavalla työtä tekemään nuorisoseuroissamme, niin tulokset jäävät sangen pieniksi. Innostusta kyllä tarvitaan kaikkeen työhön, ennenkuin se hyvin menestyy, ja

hyviä päätöksiä pitää nuoren ihmisen elämässään aina tehdä, sillä ne auttavat häntä vastaantulevia kiusauksia paremmin voittamaan, mutta täytyy muistaa, että yksinomaan niiden avulla ei mikään työ tehdyksi tule. Sillä jos innostus loppuu aina silloin, kun meidän pitäisi käydä hyviä päätöksiä käytännöllisessä nuorisoseuratyössä toteuttamaan, niin mitä ne silloin meitä ja muita hyödyttävät ja mitä apua siitä työllemme on? Ei mitään! Vasta sitten, kun innostuksemme on muuttunut kestäväksi tuleksi, kun olemme saaneet kasvatetuksi itsellemme lujan tahdonvoiman, kun meissä on herännyt todellinen velvollisuudentunto ja palava halu tehdä työtä nuorison hyväksi ja kun nämä ominaisuudet ovat tulleet meille toiseksi luonnoksi, vasta sitten me niiden avulla voimme toteuttaa innostuksen hetkinä tehdyt hyvät päätökset ja suunnitelmat, vasta sitten työmme tuottaa tuloksia. Mutta kuten sanottu, tehtävä ei ole helppo, vaan paljon uhrautuvaisuutta ja itsekieltäymistä kysyvä, eikä siinä leikitellen eteenpäin mennä. Mutta jos me tässä yrityksessämme onnistumme, niin silloin olemme saavuttaneet sellaisen taidon, jota ei ole pieneksi arvioitava. Ja silloin myöskin vanhempi väestö, joka vielä useissa paikoissa epäluulolla ja hienolla ivalla suhtautuu nuorisoseuratyöhön ja sille hyvin vähän arvoa antaa, tulee huomaamaan, etteivät nuoret ainoastaan puheissa ole hyviä ja esimerkiksi toisille kelpaavia, vaan koettavat myös vilpittömästi käytännössä toteuttaa sitä, mitä hyvänä ja oikeana pitävät.

Siis koettakaamme oikein todenteolla kasvattaa itsestämme sellaisia nuorisoseuralaisia, jotka vaikeuksista huolimatta pyrkivät siihen, että ovat, ei ainoastaan hyvien

päätöksien ja suunnitelmien luojia, vaan myöskin niiden käytännölliseen elämään sovelluttajia ja niiden mukaan eläjiä. Silloin olemme täyttäneet „jalon ihmisen aatteen” asettaman velvoituksen ja olemme olleet hyviä ihmisiä ja kunnon kansalaisia.

Viljami Hanni.

TÄHTIMERKKEJÄ JAETTAISSA

Tuikkiva tähti, taivahan kynttilä kirkas,
valaista yötä, siinä sun kaunoinen virkas.
Päivä kun painuu, yöhyt kun yltävi meidät
silloin sä yöhön sätehen kirkkahan heität.
Sininen tähti, jonka nyt rintaamme saamme,
varjot kun lankee, sulta me lohtua saamme.
Muistuta meitä: Yössäkin tähtenä tuikkaan,
— missä on murhe, lohtua lämmintä kuiskaan.
Tuikkiva tähti, muistojen aarteiden avain,
katselen sua, eloni kirjasta tavain.
— Kenpä ei kerran ois' haaveillut tähtihin taivaan,
tuntenut kuitenkin jääneensä maisehen vaivaan.
Sininen tähti, muistojen aarre sä meille,
johtelet aatokset puhtaille, kirkkaille teille.
„Valkeat muistot" sä yhä sieluumme siirrät,
elomme kirjahan muistelot puhtahat piirrät.
Tuikkiva tähti, Luojamme kirjoitus pyhä,
kutsut sä meitä, tuikkien luoksesi yhä.
Viittoilet meitä, keskeltä maisien harhain,
luoksesi sinne, miss' elo aukeepi parhain.
Sininen tähti, muistuta meitä myös siitä,
että vain mainen ei henkemme ravinnoks' riitä.

Muutakin kaipaamme, kaipaamme valoa taivaan,
ilman sit' maadumme maisehen huoleen ja vaivaan.
Sininen tähti, toivojen väri on sulla,
toivojen suo'os myös säilyä rinnassa mulla.
Uskoa anna, valo ett' voittavi kerran,
pahankin parhaaksi johtavi taivainen Herrän'.
Valkoiset reunas, puhtahan vertauskuva,
puhdas olkoon myös rinta, mi kantavi sua.
Vilpitön toivomus, pyrkimys kaikkehen hyvään,
ei pinnan kiiltoon, vaan syvempään, suureen ja py-
hään.
Onnemme symbooli, viis'kanta, johtaja, tähti,
onneen vie joukko, mi taasen sun seurahas lähti.
Taistoissa loista, erheet ja epäilyt poistain,
oikeaan onneen, ain' oman itsensä voittain.

*

Ah, ystävä, kusta sä saavuitkaan
kodin yhteisen, armahan suojaan
ja kussa sun pirttisi piileekään,
jonka heitit sä Luojasi huomaan.
Savo, Karjala — sulleko kalliimpi lie —
tai Kainuunko mailta sun kulkevi tie?
Sinä heititkö kylvös ja kynnökses
Satakunnan sarkahan suureen
tai sitooko muistot ja lempesi sun
Perä-Pohjolan kaukaisuuteen.
Vakka-Suomen lienetkö vakainen mies
vai Kyminkö rannoill' on kotoinen lies'
tai virrat viileät Pohjanmaan
nekö syntyissä sulle jo soitti,

lakeutta näit taivaan rantojen taa
ja sen suuruus sun syömesi voitti
— Sisä-Suomiko lempesi lämpimän saa,
tai rientääkö aatokses rajainkin taa?
— Sama, ystävä, mistä sun polkusi toi
ja kusta sun kulkusi johti.
Sama liekki sun lämmitti lähtemähän,
samaa kuljit tähteä kohti.
Sama, suuri, sulla on syntymämaa,
vaikka rajat sen raiskaa ja pirstoittaa.
Saman kansan kauneinta kaitsien
valon lähteille ohjasit tiesi.
Saman heimon herkintä hellimään,
sun syttyi rintasi liesi.
Sama kauneus kaipuu kuolematon
tienviittana sullakin on.
Käy liittoon siis ystävä, kätesi suo
ja syömmessäs päätös tee pyhä:
„Jos kunne mun kulkuni kohtalo vie,
on täällä mun syömeni yhä.
Elon aamuni armahan kansani saa,
sua konsaan en unhoita, syntymämaa.
Valon kaipuuta vaalien rinnassain
minä nousen ja nostan toista.
Kukat kylvän kummuille kukkimaan
ja viljan kasvatan soista.
Ylös mullasta, taivaalle kaipaellen,
iki-kaipuuta henkeni vaalielen."

Paukkulassa 28. 2. —27.

Hilma Heikkilä.

KAKSI SUNNUNTAI-ILTAA

On sunnuntai-ilta. Kauniina kaareutuu kesäkuinen taivas rannattoman tasangon yläpuolella.

Hiljalleen nuokkuu laajojen peltojen kultainen vilja leppoisan suvituulen hiljaa henkäillessä. Auringon kultainen kerä on länteen painumassa rusohohteisen saattojoukon seuratessa.

Kaikkialla vallitsee paljon sisältävä sunnuntaiehtoon rauha, niin luonnossa kuin peltojen lävitse kiemurtelevaa maantietä kulkevan, luonnon yltäkylläisestä kauneudesta nauttivan ihmisenkin rinnassa.

Mutta yhtäkkiä kajahtaa huutoja sieltä ja täältä, kuuluu melua ja ääniä sellaisia, kuin metsänpetojen kiljunta, kun ne saaliinsa kimppuun iskevät.

Mistä tuo kaikki on lähtöisin? Kuka häiritsee tällaista jumalaisen illan rauhaa, pirstoaa kaikkea sitä, minkä kesäinen kukkeus ja suvipäiväinen sulo ovat luoda voineet?

Näin kyselee itseltään maantien matkaaja, kysyypä sitä vastaantulevalta keskenkasvuiselta poikaseltakin.

„Niin mistäkö!" ihmettelee poika. „Meidän kylän pojat ja tyttäret siellä tanssilavalle ovat matkalla."

„Missä se lava on?" kysyy vielä tuo utelias muukalainen.

„Se on tuolla, tuon kallion takana”, vastaa poika ja jatkaa, „olisivat laittaneet sen kallion tälle puolen, mutta eivätpäs isännät antaneetkaan, vaan sanoivat, ettei saisi kukaan rauhaa, jos se ihmisten ilmoilla olisi.”

„Niinpä taitaisi olla”, vastaa vieras ja jatkaa matkaansa.

Melu paisuu yhä, häiriten kokonaan äskeisen kauniin mielialan, siitä on vain sirpaleet jälellä.

Tiuha-Liisan mökin seutuvilla on melu voimakkain. Sieltä se taisi ulos työntyäkin, tuo rauhaton joukko.

Kuuluu sieltä ääntä jos minkäläistä, juopuneiden huutoja ja tyttöjen nauruntirskahduksia. Suurin osa pojista hoippuu uhkaillen kaikenlaisilla voimasanoilla varsinkin niitä, joita ei paikalla satu olemaan.

Mökiltä johtaa kapea, kivikkoinen polku lavalle, kierrellen kiviä ja katajapensaita. Siitä nuoret kulkevat. Useat nuorista miehistä innostuvat mennessään tutkimaan katajapensaiden juuria, kolhien päänsä kuhmuihin, josta seuraa tietysti moninkertaiset uhkaukset niiden antajalle.

Lavalla käy melu ja kohina. Kivelän Siimeoni kiusaa säälimättä vanhaa yksirivistä hanuriaan, nuorten hoippuessa yksitoikkoisen tahdin mukaan lavalla. „Tarhan jassikkaa, tarhan jassikkaa”, ääntelee Siimeonin kone, ikäänkuin tanssijoita ilkkuen.

Näin jatkuu leikki. Yhä useammat nuoret miehet alkavat horjua, kuuluu entistään voimakkaampia huutoja ja uhkauksia ja pian leimahtaa ilmitappelu. Ajanhengen antamalla voimalla ja valtuuksilla iskevät miehet toisiinsa käsiksi. —

Kylän nuorilla miehillä on vanhoilta ajoilta ollut kiis-

taa siitä, kummassa päässä kylää ovat „paremmat”, ja siitä aiheutui ottelu nytkin. Huutoja, lyöntejä ja voihketta on ilma täynnä. Tytöt kirkuvat kukin omiensa puolesta, koettaen pelastaa oman osansa joukosta, olkoonpa vaikka jalkoja vailla. —

Hetken kuluttua on tanner tyhjänä, äskeinen melu on häipynyt kallion tienoilta.

Nousevan auringon kajastus näkee vain verta ja lukemattoman joukon katkotuita aidanseipäitä, mutta näkeepä se muutakin.

Se näkee, miten yksi mies puuhailee vielä paikalla, päättäen edellispäivän tiliä. Mies korjailee tavaroitaan, joita auringonsäde esiin keksii. Kiiltäviä astioita sisältää reppu, jonka rihmoja hän solmeilee. Aivankuin itsensä pahan katse on se, millä hän tarkkaa seutua ympärillänsä. Hän nousee ja lähtee mennessään kuin itsekseen mutisten: „Kyllä paha sittenkin maailmassa parhaiten menestyy.”

Se oli sunnuntai-ilta vanhaan hyvään aikaan.

* * *

Taaskin on suven suloinen sunnuntaiehtoo, aivan samanlainen kuin silloin kerran. —

Vallitsevaa rauhaa häiritsee silloin tällöin kylätieltä kuuluva nuorten helakka naurahtelu ja kisailu. Tämä on kuitenkin aivan toista kuin silloin ennen. Tällainen viaton nuorten ihmisten elämä on monasti askarruttanut vanhempienkin mieliä. Mikä on nuorissa saanut tämän muutoksen aikaan, mistä johtuu tapojen parantuminen ajan höllistä käsitteistä huolimatta? — Tästä jutellaan nytkin erään maantietä lähellä olevan talon pihanurmikolla, jossa useita kylän vanhemman polven miehiä on

Hilma Heikkilä

Iida Hirvi

Viljami Hanni

Martti Hekkala

Keski-Pohjanmaan edustajat

saapuvilla. „Kyllä se tuo nuorisoseura sittenkin taitaa olla tämän parannuksen takana", virkahtaa eräs. „Niin, eihän sitä auta kieltää, kyllä sen toiminta näkyy jälkeä jättävän ainakin ulkonaiseen puoleen, mutta miten lienee sitten sisäiseen elämään nähden", lausuu eräs vanhemmista miehistä.

„Sehän se juuri tärkeintä onkin. Kunhan eivät vaan nuoret kasvaisi siellä lopultakin väärään suuntaan, sillä ulkonaisten tapojen kehitys voi johtaa farisealaisuuteen ja silloin ollaan harhassa, josta ei pelasta mikään ansiokkainkaan hyvätyö ilman kaikkeuden kaitsijan apua". Näin puhelee vanha, uskonnollismielinen ukko huolestunein ilmein. „Emme me mitään farisealaisia ole", vastaa juuri paikalle saapunut nuori mies, joka keskustelun kuultuaan on pyörältään alas hypännyt, ja haluaa miesten kanssa hetkisen jutella. Tarkoituksemme on kasvattaa itsestämme hyviä ihmisiä, joille elämän tehtävän suoritus ja lähimmäisrakkauden velvoittavat vaatimukset eivät olisi mahdottomia toteuttaa." „Taitaa olla kaukana se päämäärä", vastaa äsken puhunut vanhus. „Se voi olla monellakin hyvin etäällä vielä, mutta Luojan avulla sen voi jokainen osittain saavuttaa", virkkaa nuorukainen, kehoittaen samalla miehiä lähtemään nuorisoseuran kesäjuhlailtamaan, jossa näistä asioista puhutaan selvemmin, kuin mitä tässä voidaan tehdä.

„Siellä on vieras puhujakin, jota kyllä kannattaa kuulla", innostaa nuorukainen miehiä. Nuoren miehen reippaus tarttuu miehiin ja niin lähdetään yksissä tuumin seurataloa kohden, jutellen yhä edelleen entisajan ja nykyajan elämästä.

Korkealla mäellä kylän keskustassa seisoo upea seuratalo.

Siellä on iloista ja reipasta elämää. Juhlasali on hauskasti koristettu ja uudet säännölliset penkkirivit täyttyvät elämänhaluisesta nuorisosta. Onpa sinne jo saapunut äskenmainitut keskustelijatkin ja kaikin odotellaan ohjelman alkamista.

Pian kajahtaa voimakas yhteislaulu salissa. „Sydän rinnassa nuortea, lämpöinen", vyöryy valtavana monista nuorista rinnoista. Siinä kesän kukkeuden keskellä, avonaisista ikkunoista tulvautuvan leppoisan suvi-illan hämärässä nuoret vannovat valan jalon ihmisen aatteelle. Äskenmainittu nuori mies lausuu yleisön tervetulleeksi tilaisuuteen, muistuttaen siitä, kuinka lyhyt on kukkainen kesä, kuinka lyhyt ihmiselämän kevät- ja kesäaika. Pyrkikäämme käyttämään aikamme oikein j.n.e.

Tähän suuntaan puhuu innostunut nuorukainen. Ohjelmanumero seuraa toista ja salintäyteinen kansanjoukko kuuntelee mielenkiinnolla kaikkea. On kuin jotain jumalaista olisi liikkeellä. — Ohjelmassa on myös juhlapuhe ja tuo nuorukaisemme mainitsema vieras puhuja astuu esiin.

Tervehdyksen jälkeen hän liikutettuna alottaa puheensa, kertoen siitä ajatusten ristiaallokosta, mikä hänen mielensä täyttää tänä iltana. Hän kertoo, kuinka hän pitkän aikaa takaperin kulki tällaisena kauniina iltana tämän kylän läpi ja millä tavoin tuo ilta silloin vaikutti. Tuntui siltä, kuin ei mitään todella kaunista olisi ollutkaan, vaan kaikki se, mitä ympärillään näki, olisi ollut unta, josta hänet herätti tämän kylän silloinen nuoriso

alkeellisine elämäntapoineen. Nyt tänä iltana, kertoo puhuja, olen herännyt toisen kerran saman kylän nuorison keskellä, ja nyt on kaikki, niin luonto kuin ihmisten käytöskin ollut todella kaunista. Paljon ovat olot muuttuneet siitä ajasta, Jumala suokoon asian tähän suuntaan edelleenkin kulkevan, jatkaa puhuja.

Ja tämän kaiken on aikaan saanut nuorisoseura, jossa työskennellen nuoret ovat itsessään ihmisen löytäneet.

Tähän suuntaan jatkuu puhe, jota nuoriso kyynelsilmin seuraa, ja vanhemmat ihmetellen osallistuvat kaikesta tästä, huomaamatta lainkaan sitä, että ihanteet ja aatteelliset elämän arvot ovat heillekin sinä iltana selvinneet. — Kauniin ja ylevän vaikutuksen jätti tuo ilta kaikkiin läsnäolijoihin ja ensi säteitään kimalteleva aurinko näki kotiinsa kiiruhtavia, elämän uskoa uhkuvia nuoria ihmisiä, joille oli tullut entistä selvemmäksi käsitys siitä, että Jumalaan luottaen, vilpittömästi eteenpäin pyrkien ihminen alkuperänsä itsestään kirkastuneena löytää.

Tyytyväisinä palaavat kotiin ennenmainitut keskustelijatkin. Innostuneina hekin toteavat, että nuorisoseura sittenkin on jaloja päämääriä kohden ohjaava seura, jossa nuoret pelastuvat pahasta ja kohoavat, omaksi ja isänmaansa onneksi, hyviksi ihmisiksi.

Martti Hekkala.

KUUTAMOLLA

Se loisti, se sädehti se järven pinta silloin.

Ja kuu, se oli niin tavattoman kirkas, ja sen säteet siivilöityivät niin somasti puiden oksien lomitse.

Oli niin hauska kulkea silloin mutkaista metsäpolkua, joka vallattomana kierteli, kaarteli metsän laitaa.

Mutta miksi niin kumisi järvellä? Miksi niin kolkosti meurusi siellä, missä niin sädehti ja välkehti?

Se oli hukkuvan vapauden kuolon tuskaa, se oli kahleita sitovan kamalaa voittonaurua. Ja siksi jälkimmäinen oli voimakkaampi. Se sitoi järven sinisen laineen, se vaiensi aaltojen ilakoivan laulun.

Muistaessaan menneen suven ihanat päivät ja menetetyn kauneutensa oli järven ääni kuin hukkuvan viimeinen hätähuuto. Mutta voittajan riemu ja nauru oli niin hurjan kamalaa, sillä se tunsi voittonsa varmuuden, vaan samalla myöskin sen lyhyyden.

Muutama kuukausi vaan ja silloin on voittaja voitettu.

Mutta ne, jotka kuun hopeoimaa metsäpolkua kulkivat, ne, jotka astuivat metsän salaperäisen hämärissä holvistoissa, ne eivät huomanneet näiden kahden voimakkaan

välistä taistelua, vaan sanoivat: „Järven jää vahvistuu, pian saadaan mennä luistelemaan."

He olivat nuoria, terveitä ja vapaita. Vapaita, sykähti sydän, joka pani veren poskilla hohtamaan. Vapaita, kertoi nuorten jalkojen joustava astunta. Vapaita, lauloi koko nuortea olemus.

Ja siksi eivät he tätä huomanneet. Vaan yläpuolella kaikkien purjehti kuu, yön valtias, rauhallisena ja ylevänä.

Iida Hirvi.

Senja Muhonen

Keski-Suomi

TÄSMÄLLISYYS

Ihmisen elämässä on suuri joukko ulkonaisia velvollisuuksia, joilla on meille erittäin syvä sisäinen merkitys, jos käytämme niitä itsekurin välikappaleina. Näihin velvollisuuksiin kuuluu myöskin täsmällisyys.

Jokaisen ihmisen olisi itsekasvatuksen avulla pyrittävä täsmälliseksi, silloin saamme uutta sisäistä voimaa täyttämään tehtävämme hyvin ja juuri silloin kuin se on tehtävä. On kuitenkin paljon ihmisiä, jotka antavat satunnaisuuden johtaa itseään, johtaa pois pyrinnöistään, vieläpä vakaumuksistaankin. On välttämätöntä, ettei anna satunnaisuuden johtaa itseään. Mutta miten opimme sen taidon? Parhaiten opimme sen siten, että teemme aina täsmällisesti sen, minkä olemme luvanneet, tai mikä on velvollisuutemme. Teemme juuri silloin kun olemme luvanneet, kaikki vähemmän arvoiset tehtävät saavat silloin

jäädä. Mutta on katsottava, etteivät sivu-asiat tule pääasioiksi, sillä silloin voi helposti mennä väärään suuntaan. Tunnen henkilön, joka aina sanoi: „Minä ensin teen tämän." Hänelle tuli tavaksi tehdä aina ensin jotain, vaikka olisi ollut kysymyksessä kuinka tärkeä tehtävä. Ei mikään ole kiusallisempaa kuin odottaa, varsinkin yhteistyössä, jossa tarvitaan jokaisen yksilön täsmällisyyttä. Usein saa suuri joukko odottaa yhtä ainoaa henkilöä, joka ei ole pitänyt niin tärkeänä saapumistaan.

Täsmällisyydessä juuri ilmenee ihmisen oikea sotataito. Ken koettaa harjaantua ehdottomaan tarkkuuteen, saa huomata sen olevan alussa vaikeata, mutta erittäin terveellistä tahdon kasvattamista. Sillä ei mikään ole parempaa itsekasvatusta kuin vaatia itseltään ehdotonta täsmällisyyttä kaikessa. Luonteemme muodostuu siten jalommaksi ja paremmaksi, siinä kasvaa kunniantuntomme, niin että meitä loukkaa, jos olemme myöhästyneet tai laiminlyöneet jotain. Muistan erään henkilön, joka oli täsmällisyyden perikuva. Hän tuli aina täsmälleen, vaikka toiset myöhästyivät, ja jos hän sattui muutaman minuutin myöhästymään kellonmäärästä, piti hän sitä pahana, vaikka ei ollut vielä ketään toisia. Tällainen on havainnollinen kuva eheäluontoisen ihmisen elämänohjauksesta, joka ei anna itseään heittää sinne eikä tänne, vaan toimii varman suunnitelman mukaan.

Kun tarkastamme lähemmin tätä kysymystä, niin huomaamme, ettei se ole ainoastaan elämäntarmoa kysyvä, vaan yhteiskunnallista sivistystä koskeva kysymys, mikä on omansa herättämään omaatuntoamme. Täsmällisyy-

dessä mieli harjaantuu ja teroittuu huomaavaisuuteen ja luotettavaisuuteen. Sanotaan: „Täsmällisyys on kuninkaiden kohteliaisuutta." Se on kuninkaallista siksi, että se ilmaisee kuninkaallista herruutta elämän yli.

Senja Muhonen.

Hilja Ala-Jääski

Kymenlaakso

AJATUKSIA ISÄNMAAN-RAKKAUDESTA

Vaikka maamme onkin pieni ja köyhä ulkomaihin verrattuna, niin siihen liittyy niin paljon muistoja, jotka tekevät sen meille kalliiksi. Tiedämmehän, miten esiisämme ovat sitä rakastaneet ja taistelleet sen puolesta. Se on niin monien taisteluiden kautta saatu, ja niin moni on henkensä uhrannut tämän maan puolesta. Sentähden sen pitäisi meillekin olla niin rakas, että uhraisimme kaikki työmme ja voimamme sen hyväksi.

Isänmaanrakkaus on sellainen voima, jonka pitäisi innostaa meitä jokaista sellaisiin tekoihin ja uhrauksiin, että voisimme olla lankoina kohtalon kankaassa ja kansamme tulevissa vaiheissa. Isänmaan pitäsi olla meille jokaiselle niin rakas, että se saattaisi meidät suremaan maamme onnettomuuksia ja häpeämään sen alennusta, ylpeilemään sen kunniasta, toivomaan sille suuruutta ja loistoa, osoittamaan jokainen omalla elämällämme kunnioitusta maa-

tamme kohtaan ja rakastamaan sitä maata, jonka kamaralla on kehtomme keinunnut ja joka maisen matkamme päätyttyä meidät syliinsä sulkee. Se on jokaisen kansalaisen, oppineen ja oppimattoman, rikkaan ja köyhän, ylhäisen ja alhaisen, miehen ja vaimon, ennenkaikkea neitosen ja nuorukaisen pyhä velvollisuus. Jumala, ihmisyys, isänmaa, siinä se kolmikko, jota kohden kansamme nuorison on yhtenä kätensä ojennettava, sillä onhan meillä jokaisella velvollisuus osoittaa näille rakkautta.

Kertoohan isänmaa meille siitä, kuinka esi-isämme sitä rakastivat ja kunnioittivat. Onhan meillä muistoja entisaikojen urotöistä, jotka saattavat sydämemme rajusti ja ylpeästi sykkimään, on vanhoja runoja, jotka tekevät silmät kyynelhohteisiksi, muistoja, joita isät kertoivat isistään ja toiveita, joita äidit kuiskivat lapsilleen.

Isänmaan pitäisi meille kaikille olla niin rakas, että me voisimme sanoa niinkuin Ellen Key kirjassaan „Ajatuksia”:

„Isänmaa on siellä, missä metsä huminoiden tuudittelee tuskiansa, missä tähtisillat aavistusten yllä väikkkyy, missä järvi unelmoiden uinuu kesäyössä lännen iltaruskoon katsoen kaihomielin.”

Isänmaa merkitsee miehuuden päivinä: „Mä vaikka loitos uuvuksihin astunkin, ja vaikka murtuu latva elon puuni, juuret terveeks' jää, jos siellä elää saan, miss' eli isät, ja sinne kuolla, missä äidin syli mulle muinen aukes.”

Hilja Ala-Jääski.

Perä-Pohjola

Elmer Niemelä

TANSSIJOISTA TULI RAKENTAJIA

Oli kevät, huhtikuu käsissä. Lumi losahteli katoilta. Aurinko kiljotti järven jäähän täydellä terällä ja se oli vanhain mielestä kylmän kesän merkki. Etelä-Suomessa majailleet muuttolinnut olivat jo tulleet ja tepparoivat mielissään juuri sulaneilla teillä.

Talojen pojat, joilla olisi ollut kodeissaan kiireellisiä kevättöitä, kävelivät jouten. Talvi oli oltu tukinajossa kotoa poissa ja työt makasivat nyt päällekkäin ja odottivat tekijäänsä. Rahapennejä, mitkä tukkitöissä oli saatu, juotiin, ja puhuttiin vain tukinlaskuun lähdöstä ja siitä, minne mentäisiin, kun työmaita oli useampiakin. Ei välitetty vanhempain hyvästä sanasta, heidän kehoituksistaan säästää rahaa ja tehdä kotona työtä. „Kyllä on parempi kyntää ja kylvää, eikä lähteä vilun ja nälän kynsiin jokivarsille," puhelivat vanhemmat.

Mutta siitä ei ollut apua. Pojat myskäsivät ja pitivät

illat nurkkatansseja. Tukinlaskuun he päättivät lähteä ensi viikolla, joka oli huhtikuun viimeinen, ja pitää silloin oikein remakat lähtötanssit ja niin he tekivät. — Menivät tukkijoelle ja jättivät kotinsa ja vanhempansa.

Alkukesä tuntui lämpöiseltä. Pääskyset lurittivat tervehdyspuheitaan, ja lehti „häpäsi jo hakaa" Oli täysi kesä kohta. Karjankellot kilkattavat kangasten takana, ja joki, jonka kahta puolta talot ovat, juoksee kiihkeänä virtana, kevätvedestä tulvillaan. — Mutta vanhat isät ovat pelloillaan nääntymässä kovasta työstä, kun pojat ovat olleet tottelemattomia ja jättäneet heidät tekemään vähillä voimilla toukotyönsä.

Touot oli tehty, ja entisestään tiedettiin, että heti pojatkin tulevat. Juhannukseen ei ole pitkästi aikaa, „niidenhän pitäisi jo tulla, missähän he viipynevätkin?" Olihan kylällä kyllä kaiken aikaa rauhallista ollut, poikien mentyä, mutta sittenkin heitä odotettiin, ja toivottiin heistäkin kunnollisia kansalaisia joskus tulevan, vaikka nurkkatanssit ja juopottelu ovatkin ihanteinaan tähän asti olleet. Ja muutamaa päivää ennen juhannusta he kotiutuvatkin, eikä heidän elämänsä näytä vielä muuttuneen sinne eikä tänne, mutta sitä jo kuitenkin odotetaan heiltä.

Alhaisissa ja huonoissa merkeissä alkoi tämäkin kesä, mutta Korkein johdatti heitä ja kuuli niiden huokaukset, jotka heidän tähtensä olivat lukemattomat yönsä unettomina viettäneet. — — Ja miten kävikään — — —?

Heidän elämänsä ei tänä kuluneena kesänä ollut entistä kummempaa. Tanssivat, myskäsivät, että „nyrkit oli savessa" Mutta sitten syksyllä tapahtui jostakin tuntemattomasta syystä suuri muutos. Kävi niin, että he pe

rustivat nuorisoseuran, ja jo ensimäisenä iltana liittyi siihen kuusikymmentä jäsentä. Säännöille päätettiin heti hakea vahvistus ja lisäksi oma talo päätettiin rakentaa ensi kesäksi.

Kaikki tämä tapahtui siinä „römpän" aikana. Kun ensimäisen lumen satoi ja tuli rekikeli, saimme nähdä parikymmentä hevosta yhdessä raidossa matkalla metsään, ja pojat istumassa rekien pankoilla. He uskoivat, että ensi kesänä savu varmasti nousee heidän omasta nuorisoseurakodistaan.

Ja kun kevät tuli taas, oli poikain kodeissa työt tehtynä. „Tukit laskekoot ne, joille se kuuluu." Kummulle, jossa viime kesänä työttömät elostelijat hurjastelivat, kohoaa vähitellen rakennus poikien ja tyttöjen työllä, ja kun juhannuskoristeet on tehty koteihin, mennään omalle talolle ja katsotaan, miten ensi kerran lippu nousee tankoon ja savu piipusta pillittää suoraan taivasta kohden.

Elmer Niemelä.

Pohjois-Karjala

NUORISOSEURATYÖ JA VUODENAJAT

Tauno Multanen

Auringon väri on käynyt kelmeämmäksi, se ei enää lämmitä luomakuntaa. Lehdet ovat puissa kellastuneet, ruoho vaipunut pitkin maan pintaa, kukkaset lakastuneet, maamies kulkee rauhallisin askelin, sillä kesän kiireet ovat poissa. Useimmin kattavat taivaan synkät pilvet ja tuuli valittelee surunvoittoisesti. Kaikki tuntuu toivottomalta ja iloisuus näyttää menneen kesän ja muuttolintujen mukana sinne, missä aurinko valaa herttaista lämpöään, missä kukkaset kukkivat vapaassa luonnossa ja missä ovat muuttolintummekin, kauas etelän maihin.

Nytpä alkaakin työaika pirttien takkavalkean lämmössä ja lamppujen valossa. Alkaa henkisten voimain kasvattaminen seuratyön avulla ja se tuo ilon ja tyydytyksen rintaan. Eri kerhot pannaan ripeästi käyntiin, sillä nyt ei enää maatyö vaadi niin suurta aikaa ja laulut kaikuvat vapaina rinnoista. Nuori voima tahtoo koettaa, eikö

voida saada iloa siitä huolimatta, että ulkona on pimeää ja ilotonta. Syksyllä alkaa se vuodenaika, joka tarjoaa parhaan tilaisuuden henkiselle kehitykselle. Ihmiselle on suotu hyvää ja valistusta kaipaava sydän, ja siksi on luotu myös mahdollisuudet kasvattaa pyrkimyksiään. Talvi tuo mukanaan lumet ja pakkaset, mutta nekin tuovat meille suuren hyödytyksen. Kuinka suloista on kiitää valkeilla hangilla! Siinä voimamme kasvavat ja sielumme silmät avartuvat ihailemaan luonnon mahtavuutta kaikkina vuoden aikoina. Talvi on kylmin ja pimein vuodenaika, mutta kun me sen oikein seuratyössä käytämme, niin jokaisesta talvesta muodostuu ihana keidas elämämme varrella. Nämä hetket antavat sitä voimaa, jota jokainen ihminen tarvitsee, antavat tietoa ja taitoa käsittämään elämän salaperäisiä ongelmia.

Niinkuin syksy on sopivaa yhtämittaisempaan opiskelutyöhön, niin on kevättalvi jo iloisempaa aikakautta, ja sentähden ovat silloin kilpailut opiskelun rinnalla sopivia. Valkoinen hanki houkuttelee hohtavaa pintaansa pitkin suksilla liukumaan ja silloin nuoret urheilijat iloisin mielin koettelevat voimiaan. Kevät on myös sopiva aika juhlien ja retkien tekemiseen. Kaiken tämän yhdistettyämme saamme nuorisoseuratyöstä sellaista, johon ei kukaan kyllästy heti alussa, vaan joka kasvattaa yhä lisääntyvää voimaa ja tuo uutta pyrkimystä työhön. Kun kevään aurinko on sulattanut lämmöllään maasta hanget ja roudan, niin silloin kutsuu maaemo taas maalaisnuorisoa työhönsä. Silloin on lopetettava säännöllinen opiskelutyö ja riennettävä uutteraan maatyöhön. Mutta ihminen ei elä kesälläkään pelkästä työstä. Siksipä on saa-

tava kesäksikin sellaisia työmuotoja, joita hyvin sopii toimittaa vapaa-aikoina. Tällaisia työmuotoja on esim. maatalouskerho, joka tuo sopivaa askartelua ja oppia seuratoiminnan muodossa. Retkeilyt vapaan luonnon helmaan kesän ihanina päivinä nostavat mielen yli arkitunnelman. Kauniit, tilaisuuden mukaiset ohjelmanumerot retkillä jättävät mieliin poislähtemättömän muiston; tällöin ei pidä unohtaa leikkejäkään. Kuinka virkistävää onkaan kesäurheilu. Kun työn päätyttyä tai muina vapaa-aikoina riennämme kentälle, jossa nuori, elämänhaluinen ja iloinen toveri on mukana, eikö silloin työn tuoma uupumus katoa? Iloisesti lähtee pallo kiitämään tai keihäs suhahdellen lentää ilmaan. Joku tahtoo kehittyä kuulantyönnössä, toinen taas pyöräilyssä, juoksussa tai muussa voimain mittelyssä. Ei pidä unohtaa voimisteluakaan. Joukossa voi olla sellaisia, jotka eivät tahdo kehittää itseään yksityisissä urheilulajeissa, siksi kaikki riviin ja voimistelemaan! Tässä kehittyy ruumis sopusuhtaiseksi, mitä ei yksityiset urheilulajit pysty aikaansaamaan.

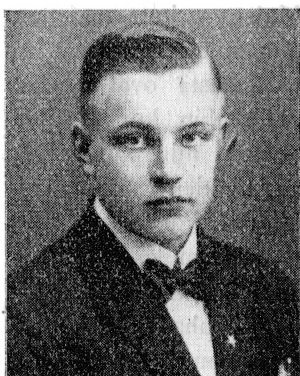
„Nuorisoseuratyö sisällyttää itseensä kaikki ne hyvät pyrkimykset, jotka vain yhdeksi kokonaisuudeksi liittyneinä yksilöä ja kansaa voivat kohottaa."

Jos mieli saada nuorisoseuratyö sen tarkoitusperää vastaavaksi, niin täytyy sen antaa nuorisolle sopivaa työtä kaikkina vuodenaikoina. Nämä toiminnat sopivat hyvin yhteen, siksi olisi nuorisoseuroissa koetettava saada työ tälle pohjalle. Talvi antaa henkistä työaikaa ja kehittää meidän sielunvoimiamme, kesä tarjoaa tilaisuuden etupäässä ruumiilliselle, mutta myöskin kevyemmälle henkiselle työlle. *Tauno Multanen.*

Satakunta

„ON MUISTOJA, JOITA EI AIKA RIISTÄÄ VOI, ON MUISTOJA JOIDEN TAIKA ON, ETTÄ NE AINA SOI.“

Tässä yllämainitussa lauseessa piilee suuri, syvällinen ajatus: „On muistoja, joita ei aika riistää voi” — — — Ei voi sittenkään, vaikkapa tahtoisikin. Aina ne vaan sielun kelloja soittelevat, soittelevat kahdella tavalla, joko sitten niin, että ihminen voi elää muistelmissaan yhä uudelleen ja uudelleen elämänsä kauneimmat ja pyhimmät hetket, ja voi täysin sydämin nauttia niistä, tai sitten niin, että ne ovat kuin jonakin häiritsevänä omanatuntona, huutavana äänenä, muistuttajana, joka vaatii ihmisen sovittamaan rikoksensa. — On ehkä elämässä tullut vietetyksi hetkiä, ja tehdyksi tekoja, joiden monasti — niihin ajatuksen suuntautuessa — toivoisi tekemättä jääneiksi. Omatunto, ihmisen hiljaisina hetkinä ja monasti muulloinkin, kolkuttaa ihmisen sydämelle ja kysyy: Miksi sen ja sen teit? Sovita rikoksesi niinkauvan, kun vielä on aikaa. Sovita se kohta, älä jätä sitä viime hetkeen, sillä se voi vielä silloinkin jäädä tekemättä, ja voi silloin sinua, sillä Korkeimman tuomio kuuluu: „Mene ensin sopimaan riitaveljesi kanssa ja tule sitten vasta uhraamaan minulle.”

Viljam Kivelä

Tyyne Myllymaa

Tällaisena muistuttajana toimii silloin ihmisen parempi minä, omatunto.

Muutamat sanovat, että on ihmisiä, joiden omatunto on aivan kuollut, niin että sitä on aivan mahdoton enää millään tavalla herättää, mutta tätä väitettä voimme vahvasti epäillä. Sillä on aivan varmaa, että parhaimpina hetkinään paatuneinkin rikollinen tuntee ja kuulee omantuntonsa nuhteet ja kehoitukset ja heidänkin on pakko hetkeksi syventyä kuuntelemaan sitä, mitä se heille sanoo. — Aivan eri asia taasen on, jos sen äänen kehoituksia noudatetaan, sillä tottelematon sen neuvoille kyllä voi olla, mutta kuuntelematta sen ääntä — mahdotonta. — — — Mutta synkässä asiasssa on aina valoisakin puolensa, niinpä tässäkin. On suuri onni, että on myös toisenlaisiakin muistoja, joiden parissa niin hyvin viihtyy ja jotka

tuottavat tyydytystä ja onnea. Muistoja, joita uudelleen eläessä sielun pyhimmät kielet niin suloisesti soivat.

Hyvät, kauniit muistot lapsuuselämästä ovat monasti kannustaneet eteenpäin elämässä silloinkin, kun maailma on kokemattoman ihmisen eteen tuonut niin paljon kaunista, niin paljon hyvää uskotellut, kätkien kuitenkin sisäänsä myrkyllisen käärmeen. Viaton, kokematon lapsi on silloin monasti tuntenut halua seurata mukana ja nauttia elämästä, nauttia täysin rinnoin, kallistaa elämän malja pohjaan asti ja sitten hukkua tuohon pauhaavaan, kaikkivoittavaan nautintoon. — — Mutta juuri silloin, kun nuori sielu alkaa nauttia tuon ajatuksen hurmaavaisuudesta, silloin alkaa ihmissielun herkin kieli, itse alkuperä Jumalasta, soida hiljaa, värähdellen, kuin neuvoen ja opettaen, ja samalla kieltäen, mutta ei vaatien, sillä se antaa ihmiselle itselleen vapaan valitsemismahdollisuuden, joko seurata maailman kutsua, tai olla omalle alkuperäiselle itselleen uskollisena. — — Jos nyt tuolla, elämänsä tärkeimmän ratkaisun eteen joutuneella, kokemattomalla ihmistaimella on hyviä ja kauniita muistoja eletystä elämästä, niin silloin tää ihmissielun herkin, mutta samalla täydellisin kieli alkaa niitä rajaviivalla seisovan korvaan kuiskutella ja usein tällaisessa tilanteessa, näiden kellojen kaikuessa, ihminen tuntee Suuren Ijäisyyden johtavan käden suojeluksen yllään ja silloin hän tekee päätöksensä olla koko elämänsä uskollinen sille, joka hänessä on alkuperäistä, omaa, todellista alkuperää Jumalasta. Hänelle vieras, tuntematon, kuin jostakin miljoonien kilometrien päästä tullut painajainen — uusi Aatami —

maailma kaikkine paheineen — on kadonnut ja hän päättää olla alkuperälleen uskollinen ja seurata sitä.

Hyvien muistojen vaikutukset ihmiselämälle ovat arvaamattoman suuret ja voimakkaat kannustajat pysymään oikeuden ja totuuden teillä. Ne velvoittavat ja antavat uutta voimaa ja rohkeutta voittaa kaikki elämässä kohtaavat vastukset. — Hyvät, kauniit muistot vaikuttavat ihmiseen jalostavasti ja tekevät hänestä hyvän, seurattavan esimerkin muille.

Todellinen nuorisoseuralainen! Hanki it:ellesi paljon kauniita, aina pysyviä, ikuisesti himmentymättömiä hyviä muistoja! Ne kannustavat Sinua kulkemaan eteenpäin, voittoa kohden, vain „yhtä oikeuden tietä!"

Viljam Kivelä.

„TYHMÄT SANOVAT SYDÄMESSÄÄN, EI JUMALAA OLEKAAN.“

„Tyhmät sanovat sydämessään, ei Jumalaa olekaan.” Tuo raamatun lause on jäänyt mieleeni eräältä uskontotunnilta kansakoulussa, jolloin meillä oli väliaikainen opettaja. Tahtoen erikoisesti painaa mieliimme tuon raamatunlauseen, hän sanoi: „Kun te kerran joudutte elämään, pois kodistanne ja koulusta, niin varmaan myös teitä kohtaavat monenlaiset viettelykset ja kiusaukset, jotka tahtovat teidät pois Jumalastakin vieroittaa. Mutta silloin kaikukoon sydämissänne ääni: „Tyhmät sanovat sydämessään, ei Jumalaa olekaan.” Silloin muistatte lapsuutenne ajan ja sen Jumalan, johon silloin niin luottavaisesti uskoitte, ettekä voi häntä unhoittaa.”

Ja niin on elämässä käynyt, että monen monta kertaa on tuo lause kaikunut sydämessäni ja niin tyyntä ja lämmintä se on sinne lietsonut, toisinaan elämän myrskyjen ankarastikin raivotessa. Uskon, etten sitä koskaan voi unohtaa.

Eikö tämä lause myös erittäin hyvin sovellu nykyaikaan, jolloin niin paljon materialistisia oppeja levitetään ihmisten keskuuteen? Jos tämä lause olisi kaikumassa jokaisen ihmisen sydämessä, niin silloin ei läheskään niin

paljon olisi maailmassa juoppoutta, epäsiveellisyyttä ja kaikenlaista muuta pahaa. Kun me aina muistaisimme Kaikkivaltiaan Jumalan läsnäolon ja kaikkinäkevän silmän, niin me myös elämästä paljon enemmän hyvää ja kaunista saisimme osaksemme. Ja paljon enemmän me jaksaisimme innostua ja lämmetä kaikille hyville ja jaloille aatteille. Mitäpä ovatkaan nuorisoseura- ja raittiusaate muuta kuin työtä ja valmistusta suuren ja jalon päämäärän puolesta, joka kerran saavutetaan.

Tyyne Myllymaa.

Suur-Savo

VELVOLLISUUDET KUTSUVAT

Kun ensimmäisen leivon näemme aikaisin keväällä kohoavan pelloilta kohti korkeuksia ja kuulemme ne säveleet, jotka se riemukkaasti laskee ilmoille, silloin tunnemme omituisen ailahduksen rinnassamme. Ennustaahan leivon ilmestyminen Suomeen kevään ja kesän tuloa. Talven ankara valta murtuu, pakkaset eivät ole enää kovia, yöllä vain vähän kylmää. Päivällä aurinko heloittaa täydeltä terältään, alentaen arveluttavasti hankia, joista muutaman viikon päästä on enää rippeet jäljellä metsän syvimmissä notkoissa.

Kevät herättää eloa ja iloa maailmaan. Kaikilla on touhua ja kiirettä, sillä tietäähän kesän saapuminen jokaiselle työtä ja myöskin iloa runsaasti talven uneliaisuuden jälkeen. Maamiehellä on omat huolensa kynnöistä ja kylvöistä, joista riippuu hänen onnensa. Jokainen odottaa kesältä jotakin.

Nyt kevään tullessa kuuluu meillekin kutsu tosityöhön, elämän arkipäiväisiin aherruksiin ponnistelemaan. Monet tehtävät odottavat meitä jokaista kotona ja kotiseudulla. Kun siellä joudumme elämän todellisuuden eteen, kysytään meiltä mihin me pystymme. Kestämmekö vastuk-

sien sattuessa lujina ja horjumattomina niiden ihanteiden kannattajina, jotka kuluneena opistotalvena olemme omaksuneet?

Isänmaa ja kotiseutu vaativat meidän jokaisen työn ja tarmon. Paljon on vielä huonoja tapoja ja taipumuksia Suomen kansalla, joita on käytävä pois kitkemään. Tätä kitkemistyötä joudumme me, jokainen osaltamme, enemmän tai vähemmän tekemään. Siinä kysytään meiltä, olemmeko työaseemme kyllin teräviksi jaksaneet takoa Paukkulan pajassa. Uutteralla, epäitsekkäällä työllä voimme mahdollisesti tuloksia saavuttaa, mutta emme silloin, jos työskennellessämme etsimme siitä itsellemme kunniaa.

„Työ Suomen hyväks' uhratkaamme", siinä se ohje, jota meidän tulisi noudattaa kaikissa toimissamme.

Kaarin Ahvenainen.

EROTESSA

Tiemme eroo, kukin meistä
palaa kotikonnuilleen,
innon tuli sydämmessä
valon viestit viedäkseen
sinne, missä kaivataan
aatteen tulta tuikkimaan.

Monta viel' on perkaamatta
sydänmaata synkeää,
monta viel' on sortumassa
elonmäärän etsijää.
Siispä ylös, aseihin,
vaikk' on voimat heikotkin!

Viel' on Herra taivahassa
vahvistaja heikkojen.
Hän on aina vaalimassa
liettä valon aatteiden.
Oppikaamme muistamaan:
Herralta ain' voiman saan.

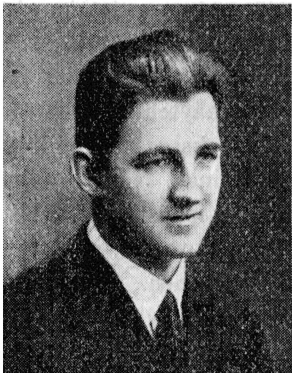
Hilda Hietanen.

Tyyne L. Montonen

Kaarin Ahvenainen

Aarne Tuukkanen

Emil Riittinen

Suur-Savon edustajia

NÄYTELMÄLLISET HARRASTUKSET NUORISOSEUROISSA

Näytelmäkappale on hyvin suosittu nuorisoseurojen iltamien ja juhlien ohjelmanumero, useinpa melkein päänumero. Harvoin on juhlia tai iltamia, joissa ei olisi edes pieni näytelmä esitettävänä.

Mutta ovatko nuo näytelmät aina täysiarvoisia ja miten ne esitetään? Täytyy sanoa, että paljon esitetään alaarvoisia kappaleita, ja esitys on usein sellaista, että se ei kykene antamaan katsojalle juuri mitään.

Ennenhän oli yleinen käsitys, että näytelmiä esitettiin vain ihmisten huviksi ja hauskuuttamiseksi. Näyttelijöitä pidettin kaiken maailman „komeljantteina" Näyttelijöiksi eivät kunnon ihmiset lapsiaan milloin päästäneet. Nyt kyllä ovat ajat muuttuneet. Ihmiset uskovat jo, että teatterilla on muukin tarkoitus kuin huvittaminen. Tiedetään, että teatteri ja näytelmätaide tahtovat kasvattaa ja kehittää ihmistä henkisesti.

Nuorisoseurat ottakoot tämänkin asian sydämenasiaksi. Ottakaamme ohjelmistoomme arvokassisältöisiä ja kasvattavia näytelmiä! Sanotaan, että yleisö ei jaksa katsella vakavia ja opettavia kappaleita, vaan huvittavia ja iloisia se mielellään seuraa. Mutta on varmaa, että jos

näytellään vakavia kappaleita, niin yleisö oppii varmasti sellaisistakin pitämään. Tietystikään eivät kaikki nuorisoseurat voi suuria ja vaativia näytelmiä esittää. Mutta onhan pienemmissäkin näytelmissä hyviä ja arvokkaita. Myöskin vuodenajasta riippuu kappaleen valinta, kesällä ovat sopivia huvittavat ja talvella vakavammat.

Ja sittenkuin näyttelemme, niin älkäämme ajatelko, että kunhan se vain jotenkin menee. Antakaamme vuorosanojen tulla sydämemme pohjasta ja tehkäämme esitettävästä henkilöstä elävä ihminen, joka kärsii, taistelee, iloitsee ja voittaa.

Esittäjät valittakoon myöskin tarkoin harkiten, kenelle minkinlainen osa sopii. Näytellessä antakaamme äidinkielemme kauneuden päästä täysiin oikeuksiinsa. Antakaamme sydämemme puhua kauneinta kieltään. Silloin on näytelmäharrastuksella nuorisoseuroissa arvaamattoman suuri merkitys, hyöty ja siunaus.

Väinö Hokkanen.

ETEENPÄIN!

Oli kaunis sunnuntai-aamu, kun Lehtosen Erkki oli matkalla maakuntansa laulujuhlille. Tien lähistöllä olevat kukat, puut ja pensaat kuiskivat toisilleen: „Tänään on juhlapäivä” Erkki pysähdytti pyöränsä ja jäi hetkeksi katselemaan aamu-auringon hohteessa juhlivia kukkasia.

Saavuttuaan kaupunkiin suuntasi hän kulkunsa juhlakentälle, jossa Suomen liput liehuivat. Mahtava juhlatunnelma valtasi Erkin mielen ja hän istahti juhlakentälle. Katsellessaan Suomen lippujen liehuntaa Erkin ajatukset liitivät niille ajoille, jolloin Suomen kansa sai alistua vieraan tahdon alle ja unelmina vain sai nähdä vapaan Suomen. Nyt hän tunsi vastuunalaisuutensa itsenäisen Suomen kansalaisena ja tunsi voimakasta innostusta ja halua työskennellä isänmaansa hyväksi.

Juhlat olivat kentällä loppuneet ja kansajoukot virtailivat pois, silloin Erkki kohtasi kansanopistotoverinsa Männistön Laurin. Hauskaa oli toveruksista tavata kahden vuoden eron jälkeen. Puhe luisti aivan itsestään. Erkin mielestä Lauri näytti väsyneeltä ja hän rupesi kyselemään, kuinka Lauri on menestynyt kotiseudullaan. Lyhyt ja suora oli tämän vastaus: „Enää en yritä siellä

mitään, vaan vetäydyn kaikesta syrjään. Ei siitä kuitenkaan tule mitään apua: vaikka kuinka koettaisi työskennellä, niin ei toiset kuitenkaan oikealla tavalla yhdy siihen. Kaiken toivoni olen menettänyt ja siksi vetäydyn syrjään." Erkki kysyi: „Kuinka sinä niin voit puhua. Ei mitään hetkessä ole voitettu?" Samalla hän jatkoi: „Sinä ajattelet itsekkäästi, kun tahdot vetäytyä toisista vain siksi, etteivät he kykene olemaan malli-ihmisiä. Unohdat sen, että pahatkin ihmiset ovat jumalaista alkuperää ja heidänkin parempi minänsä voi herätä millä hetkellä tahansa, kun sitä rakkaudella herätetään. Koskaan ei tilanne ole niin toivoton, ettei voi toivoa eteenpäin. Muistathan, kuinka kansanopistossa niin monasti kuulimme sanat: „viell' uusi päivä kaikki muuttaa voi"." Lauri kävi vakavaksi. Mieleen tulivat ne ajat, jolloin hengen hiilet olivat hehkuneet ja hän oli vannonut tekevänsä kaiken palvellakseen Luojaansa ja synnyinmaatansa. Mutta näin pian hän oli valmis kyllästymään, kun ei kaikki käynyt mieltä myöten. Tällä hetkellä Lauri ymmärsi kuinka itsekäs hän oli ollut. Omat pyyteet olivat kalleimpia, kaikki muut saivat jäädä syrjään. Itsestään kohosi hänen rinnastaan rukous: „Jumalani, ohjaa minua elämän arkipäiväisyydessäkin kuuntelemaan sinun ääntäsi. Auta minua pyrkimään eteenpäin. Omat voimani ovat pettäneet, vaikka niihin luotin."

Tyyne L. Montonen.

KODIN ONNI

Jokainen tahtoisi päästä onnellisen kodin omistajaksi. Mutta miten? Siinä kysymys, jonka eteen täytyisi jokaisen nuoren ja elämänhaluisen ihmisen hetkeksi pysähtyä.

Ehkä monikin haaveilee ja suunnittelee tulevaa kotiansa onnelliseksi ja ihanteelliseksi. Mutta siinä voi hyvin helposti pettyä. Ehkä haaveillaan tämän maallisen omaisuuden tuottavan onnea tai voidaan ajatella, että tuolla tai tuolla minä tulen onnelliseksi, tai tuo ja tuo ammatti tuottaa minulle onnellisen tulevaisuuden. Mutta se ei pidä paikkaansa. — Poikkeuksia kyllä saattaa olla. — Kaikkien kansanluokkien keskuudessa on onnettomia koteja. On koteja, joissa on maallista rikkautta yltä kyllin. Mutta sittenkään niiden jäsenet eivät tunne itseään onnellisiksi.

Seuraava esimerkki todistaa, että rikkaus ja varallisuus yksistään eivät pysty luomaan kodin onnea.

Erään tehtaan omistajalla, jonka omaisuus nousi moniin miljooniin, oli tytär. Muita lapsia eikä perillisiä ei hänellä ollutkaan. Tyttärellä ei ollut mistään puutetta. Kaikkea hän sai, mitä vain halusi, sai matkustella Suomessa tai ulkomailla, sai asua maalla tai kaupungissa.

Väinö Hokkanen

Hilda Hietanen

Kaikessa oli hänen oma valtansa, mutta sittenkään hän ei tuntenut itseään onnelliseksi. Eräälle tuttavalleen hän oli kertonut, että hän on onnettomin ihminen maanpäällä, ja ettei hän saa tyydytystään missään, eikä tunne itseään koskaan onnelliseksi.

Tämä todistaa selvästi, ettei varallisuus ja taloudellinen hyvinvointi yksistään kykene ihmisiä onnellisiksi tekemään.

Onhan paljon sellaisiakin esimerkkejä, että rikkaus tuottaa onnettomuutta, siis päinvastoin, mitä muutamat voivat ajatella.

Eräässä rikkaassa kodissa oli ainoa poika. Hän joutui nuorena huonoon seuraan, joutui juoppojen pariin. Häntä hemmoteltiin kotona eikä kielletty häneltä koskaan, jos hän tahtoi rahaa ostaakseen sillä viinaa, ja näin joutui tuo nuori reippaan näköinen nuorukainen aivan auttamatto-

maksi alkoholistiksi. Sitten joutui aika, että hänen oli mentävä asevelvollisuuttaan suorittamaan. Kuten luonnollista, ei koskaan alkoholisti ole raittiin miehen läinen. Tätä nuorukaista kohtasi onnettomuus hänen heikkohermoisuutensa tähden, johon oli syynä se, että hän oli viinalla pilannut itsensä ja hermostonsa. Sairaalassa muutaman viikon maattuaan tuotiin hänet kotiin. Hänen sairautensa on luultavasti parantumaton. Kotonaan hän nyt toivotonna odottaa kovan kohtalonsa lopputulosta.

Näin rikkaus saattaa monta kertaa väärin käytettynä tuottaa kirousta ja vahinkoa omistajilleen .

Usein nähdään köyhässä ja vaatimattomassa kodissa puhtaampaa onnea kuin rikkaassa ja varakkaassa kodissa. Kodissa, jossa vallitsee yhteisymmärrys ja keskinäinen sopusointu, kunnioitus toisia perheenjäseniä kohtaan, siellä myöskin on oikea onni. Jos rakkaus kotiin ja toisiin perheenjäseniin sammuu, niin silloin on myöskin rikki se henki, jonka tulisi jokaisessa kodissa vallita. Jos kodissa vallitsee oikea henki, rakkaus ja oikea suhde jäsenten kesken, niin kaikki taloudellinen hyvinvointikin tulee sellaiseen kotiin aivan itsestään.

Siis kodin onni ei riipu ulkonaisista suhteista, vaan se on riippuvainen meistä itsestämme. Jos me vain osaamme oikealla tavalla suhtautua elämämme kovimpiinkin koettelemuksiin, niin silloin me saamme tuntea itsemme ja kotimme onnellisiksi.

Emil Riittinen.

ANTTI

Mäen rinteellä olevassa torpassa lähellä pientä metsälampea asui kolmihenkinen perhe, Antti, torpan isäntä, Maria, hänen vaimonsa ja Kaisa, hänen äitinsä. Koti oli kaunis ja miellyttävä, perhe hyvinvoipaa, eikä puutetta ollut mistään. He olivat uskovaisia, pitivät sunnuntaisin hartaushetkiä, lauloivat ja lukivat raamattua ja selittivät sitä. Näin vietettiin sunnuntaipäivät yhteisen harrastuksen ympärillä. Usein naapuritkin tulivat seuraamaan heidän hartaushetkiään, ja näin oli Mäen torppa esimerkkinä koko ympäristölle. Maria kävi usein myös kylissä pitämässä hartaustilaisuuksia ja innostuksella saapui näihin paljon väkeä. Antilla oli hyvä lauluääni. Hän kävi hautajaistilaisuuksissa laulamassa ja puheita pitämässä. Kaikki perheenjäsenet tunsivat tyytyväisyyttä. Heistä tuntui siltä, kuin ei mikään voisikaan heidän kotirauhaansa rikkoa tai häiritä. Mutta ei ole niin hyvää kotia, ettei sinne pahakin joskus pääse, ellei sitä aina vastusta.

Kerran Antti lähti markkinoille hevosta kauppaamaan. Siellä hän joutui juoppojen miesten kanssa samaan asuntoon. Toverit pakottivat hänetkin ottamaan ryyppyjä. Hän taisteli ensin kovasti vastaan, mutta vihdoin hänen

herkkä luonteensa petti. Otti ryypyn, otti toisen j.n.e. kunnes tuli humalaan. Kun Antti tällä tavalla oli joutunut viinan valtaan toverien viettelemänä, pitivät he huolta siitä, ettei hän päässyt selviämään. Koko markkinamatkan oli hän yhtäläisessä tellukassa, teki kaikenlaisia huonoja kauppoja, tuhlasi rahansa ja vei huonon hevosen kotiin. Kotona hämmästyivät naiset suuresti, kun Antti astui kotiin sellaisessa tilassa, jollaiseen ei koskaan olisi luullut hänen sortuvan. Hän oli kotiväelle julma, kiroili, teki mitä kamalimpia tekoja. Maria ja Kaisa tunsivat, että kotirauha nyt oli heiltä ijäksi mennyt, että kotiin oli astunut vihollinen, joka vei onnen rakkaan kotilieden ympäriltä. He polvistuivat rukoilemaan, että Antista vielä tulisi mies, mutta tuloksetta. He pyysivät kauniin sanoin Anttia jättämään juomisensa siihen ensimmäiseen kertaan, mutta ei mistään tullut apua. Muutaman viikon kuluttua Antti taas tuli humalassa kotiin. Hän jatkoi yhä vaan juomistaan, ja vihdoin oli hän auttamaton alkoholisti. Hän tuhlasi kaikki valmiit rahat viinaan, vaihtoi hevosia aina huonompaan, vähensi karjaa ja joi kaikki rahat, mtä vain irti sai.

Viimein ei ollut jälellä kuin mökki. Lehmät ja lampaat olivat vierailla, hevosta ei enää ollut. Kun hän yhä vain jatkoi juopotteluaan, tuli hänelle velkaa, joka päivä päivältä kasvoi suuremmaksi. Lopuksi hän humalapäissään myi torpankin. Kun kauppa tuli kotiväen tietoon, koettivat he sitä purkaa, mutta eivät voineet sillekään mitään. Torpan hinnasta he saivat itsellensä ainoastaan kaksituhatta markkaa, jonka panivat pankkiin. Nyt oli kaikki omaisuus rahana, ja sitäkin jäljellä vain vähän.

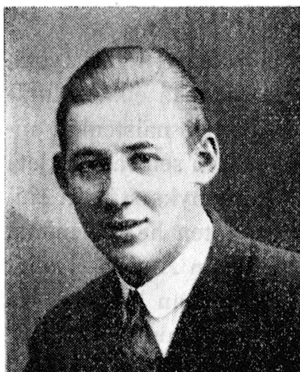
Vaan siitä huolimatta Antti vain joi ja reuhasi ja tuhlasi parissa vuodessa rahansa loppuun.

Perhe joutui kurjuuteen. Antti ei viitsinyt tehdä työtä, vaan joi ja keinotteli, eli yhä huonoa elämää eikä välittänyt perheensä kohtalosta. Hän keinotteli naistenkin nimellä olleen rahan pois pankista ja menetti sen samaa tietä kuin muunkin omaisuuden. Tästä kärsimyksestä äiti riutui heikoksi. Mariaa tapasi halvaus, joten he molemmat joutuivat työhön kykenemättömäksi. Kun Antilla ei ollut varaa hoitaa heitä, työnsi hän heidät kunnan hoitoon. Ja muutaman kuukauden kuluttua he molemmat pääsivät rauhaisaan lepoon.

Antti vain yhä jatkoi juopotteluaan. Kun hän penninkin sai, niin hän heti pani sen viinaan.

Jonkun vuoden näin elettyään johtivat hänenkin askeleensa kunnalliskotiin. Ollessaan siellä tuli hän ajatelleeksi syytä, mikä oli hänet johtanut tänne kauniista Mäen torpasta, niin kotoisesta, niin rakkaasta paikasta, joka oli kerran ollut hänen oma kotinsa, varakas ja suloinen. Hän muisti ne hartaushetket, joita siellä oli vietetty ja ne kauniit rukoukset, joita sieltä Kaikkivaltiaan luokse oli lähetetty. — „Voi, kuinka oli siellä ihana kotirauha. — Kotirauha —, mutta kuka sen rikkoi? — Minä — minä itse. Mikä sai minut tekemään sellaisen rikkomuksen? — Viina. — Keneltä saan sen kaiken anteeksi? Olen oman äitini, oman vaimoni, saattanut ennenaikaiseen hautaan huonolla elämälläni, juomisellani. — Voi minua onnetonta! — Jumala, tule pelastamaan minua. Anna minulle anteeksi rikkomukseni. Ota minut vielä lapseksesi — Jumala.”

Aarne Tuukkanen.

Onni Seppälä

Uusimaa

MUISTO VELVOITTAA

(Tositapaus.)

„Ei nuoruuteen voi turvata.” —

Nuoruus saapui, elontiellesi kukkia ilmestyi. Sydämesi voimakkaana pulppusi, nuoruuden hehkuvan innon sytytti jalolle ja kauniille. Tahdoit elämässäsi herttaisella käytöksellä olla viihdytykseksi jokaiselle. Tahdoit maisen kulkusi johtaa toisten parhaaksi ja toteuttaa myös kerran täydellisesti kauniit unelmasi, — mutta toteutuivatko ne —?

Muistan, miten kerran illan pimetessä istuin huoneessani ajatuksiini vaipuneena. Muistojen eteen olin pysähtynyt, joita toinen toisensa jälkeen eteeni vierähti. Ajattelin aikaa, jolloin Sinut, Reino, tulin tuntemaan, sairauteni aikana. Muistelin, miten toveruutemme kasvoi lyhyessä ajassa veljelliseksi, kestäväksi siteeksi välillemme. Erotessamme ensi kerran toivoin saavani toveruutemme

eheänä säilyttää läpi elämäni ajan, sillä tunsin Sinussa olevan voiman jalostaa minuakin.

Aika rientää, Sinunkin elämäsi juoksevan virran tavoin eteenpäin kiirehtää.

Eräänä päivänä pääsiäisen lähestyessä istuin jälleen rakkaassa kodissani illan hiljaisena hetkenä. Ajattelin taasen Sinua, Reino, yhdessäoloaikoja Helsingissä ja kesällä täällä maalla. Muistin, kun näihin syvennyin, että jouduin erikoisen tunnelman valtaan. Silloin jonkin voiman pakosta aloin Sinulle kirjoittaa ja samalla uudistin viimeiseksi tavatessamme lausutun pyynnön, että saapuisit kotiini pääsiäistä viettämään. Kirjoitettuani kirjeen Sinulle vein sen heti postiin ja jäin odottamaan vastausta.

Vastaus tuli pian, mutta mitä merkitsi risti kirjeen kulmassa ja vieras käsiala —? Sain kirjeen avatuksi vapisevin käsin. Luin sitä suuressa jännityksessä useampaan kertaan. Tuntui kuin se olisi ollut unennäköä. Mutta äitisi kirjoitti niin surullisen vakuuttavasti, että sen täytyi olla totta. — Siinä oli myös tieto, että kirjeeni saapui tuntia ennen luoksesi, että vielä ehdit useamman kerran sen lukea, ennenkuin Kuolema katkaisi elämäsi langan.

On palmusunnuntain aamupäivä v. 1926. Malmin hautuumaalla on hautakumpusi umpeen luotu, kukilla koristettu. Talvisen luonnon helmassa sait viimeisen leposijan. Erosimme murheisin mielin jättäessämme Sinut hiljaiseen ristitarhaan. Mutta me tiesimme, että niinkuin kuolleen, kylmän talven jälkeen tulee kaunis kesä, niin myöskin tämän kylmän haudassa olon jälkeen tulee ikuinen kesä. Ja siksi emme saa murheeseen masentua.

Reino, muistosi on meille jokaiselle velvoittava, jotta etsisimme tosi elämän arvoja, „joita ei koi syö, eikä ruoste raiskaa”

Lämpimät kiitokset Sinulle hyvästä toveruudesta!

Onni Seppälä.

Varsinais-Suomi

KÄÄNTYMYS

Tikkalan Topi on markkinamies ja on ollutkin melkein lapsuudestaan asti. Hän oli kolmitoistavuotiaana ollut isänsä kanssa ensi kerran markkinoilla. Isä oli tehnyt siellä hevoskauppaa ja voittanut. Kaikkiaan sata markkaa oli isällä voittorahoja, ja se oli paljon siihen aikaan. Kun kotiin lähteissä oli käyty kapakassa täyttämässä se punainen leili, joka aina seurasi tällaisilla matkoilla mukana, niin Topista tuntui hyvin miehekkäältä, kun sai kantaa leiliä kortteeritaloon. Kun sitten asunnossa kallisteltiin leiliä „matkan lämpymiksi", sai Topikin osansa. Tämä nosti veren hänen päähänsä ja sillä hetkellä hän olisi tahtonut olla mies ja tehdä hevoskauppaa, josta voittaa. Näiltä ajoilta oli Tikkalan Topin markkinahimo peräisin. Kun hän kuuli, että tulee markkinat sinne tai sinne kaupunkiin, niin heti muistui hänen mieleensä punainen leili ja sata markkaa voittorahoja. Silloin olisi Topi luopunut vaikka mistä päästäkseen mukaan. Aina hän onnistuikin pääsemään.

Nyt oli Topi jo keski-ikäinen mies ja kauan aikaa ollut kotitalonsa isäntänä. Vaikka hänellä oli kiirettä saadakseen suuret talon työt järjestetyksi, ei hän koskaan

muistanut tätä lähtiessään markkinoille. Jälestäpäin hän kyllä pahoitteli, kun näki, että työt olivat menneet vinoon järjestelyn puutteesta. Mutta seuraavien markkinoiden tullessa hän taas lähti.

— — —

Oli kaunis maaliskuinen aamu. Aurinko nousi kirkkaana tulikehränä idän puoleisten vaarojen takaa. Ilmat olivat pitkän aikaa olleet sumuisia ja painostavia. Vettäkin oli satanut muutamana päivänä. Nyt oli ilma selinnyt poudaksi, ja yöllä oli ollut pieni pakkanen. Topi, markkinamies, oli taas menossa markkinoille. Aurinko, päästyään esille tuolta Pöllövaaran takaa, katsoi häikäisevällä silmällään Topia. Sen kirkkaus koski häntä silmiin, ja hän katsoi alas. Mutta hanki hohti niin häikäisevän valkeana, ettei hän voinut katsoa sinnekään. Markkinamies varjosti kädellä silmiään ja jupisi itsekseen: „Erinomaisen kirkas aamu! Hangetkin hohtavat niin valkeina ." Topi tuli katsoneeksi Pöllövaaran laelle ja näki, miten puut siellä ikäänkuin kylpivät auringonsäteiden seassa. Kun hän taas katsoi muuanne, niin punaisia, sinisiä ja vihreitä täpliä leijaili ilmassa ja hangella ja kaikkialla. Sen sai auringon häikäisevä valo aikaan. „Miten kaunista!" ajatteli Topi taas. Hän ei muistanut nähneensä näin kaunista kuin joskus, kerran aikoja sitten. Kenties se on ollut silloin, kun hän vielä oli lapsi, jo ennen kun hän oli markkinoillakaan käynyt.

„Mutta kestääköhän nyt hanki?" ajatteli hän hetken mielijohteesta ja sitoi ohjakset rekensä keulaan, antaen hevosen kulkea yksinään. Kesti! Topi tunsi itsensä kuin kevyeksi kuoreksi, joka ei tahtonut maassa pysyä, kun

hän asteli siinä raikkaassa aamuilmassa, keväisellä hangella. Oikein hän olisi juossut, jos ei olisi pelännyt ihmisten näkevän. Vedettyään raitista aamuilmaa keuhkoihinsa, tunsi hän kuin ihmeellisesti nuortuvansa. „Ihmeellinen päivä, ihana päivä!" huudahti hän. „Tällaisena päivänä ei voi olla hyvää tekemättä!"

Päästyään Puronotkon käänteeseen näki hän joukon miehiä seisomassa edempänä tiellä. Toiset häärivät vierellä sinne tänne ja joskus näkyi, kuinka käsi kohoutui, käsi, jossa oli piiska. Lähelle saavuttuaan Topi huomasi, että tiellä makasi hevonen, jota yritettiin saada nousemaan.

„Poke!" pääsi Topilta. Hevonen kohotti päätään ja höristi korviaan. Siinä makasi Topin nuoruusvuosien nimikkohevonen laihana ja pörrökarvaisena, suu vaahdossa ja vatsa kohoilevana, raakojen markkinamiesten ympäröimänä. Taas heilahti piiska, mutta se ei auttanut — hevonen pysyi makaamassa. Kun Topi astui pois reestänsä, tunsi hän pienen vihlaisun sisimmässään. „Tuollaisena makasi se piirtopää-tammakin kerran, kun juotin sille alunavettä, saadakseni näyttämään sen lihavalta. Niin — ja sehän kuoli. Vanha markkinankävijä, kuten minäkin Mitenkä minun käy lopuksi .?

Tukko seteleitä nähtiin siirtyvän Topin kädestä niille, jotka hevosta ylös ajoivat. Sitten kohoutui musta esine miehen taskusta Bumm „Poke" oikaisihe itsensä. Topi, markkinamies, kääntyi kotiin, menemättä markkinoille.

Aurinko hymyili, varpuset tirskuivat iloisesti tienvieri-

puissa ja talojen räystäiltä tippui vesipisaroita — ilonkyyneleitä.

Markkinamiehen kasvoilla leikki tyytyväinen ilme, kuten ainakin sellaisella, joka on voittanut itsensä ja jonka omaatuntoa jo yksi sovitustyö on rauhoittamassa.

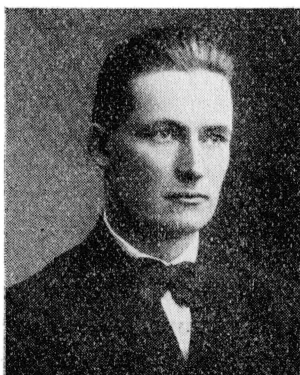
Urpo Ahola.

LÄHDEVESI

Ahon rinteellä asusti kirkassilmäinen, vaatimaton lähde. Se oli siinä ollut ties' kuinka kauan. Kukaan ei sen syntyä muistanut, ei edes satavuotias naavainen koivukaan, joka suuren ja sammaloituneen kiven turvissa oli siinä vieressä saanut kenenkään häiritsemättä kasvaa ja vahvistua. Ainoastaan tuo harmaa kivi muisti jotain — hyvin hämärästi — niistä kaukaisista ajoista, jolloin hän itse oli näille maille asettunut asumaan, kuinka tämä lähdekin oli niihin aikoihin ensi kerran silmänsä avannut ja ihmeissään ympärilleen katsonut. Mutta se kivi oli tunnettu vaiteliaaksi, ei se milloinkaan menneistä haastellut ja siksipä ei koskaan mitään varmaa lähteen synnystä kuultu kerrottavan.

Ja se lähde on itse puhtaus, eikä se koskaan ole luullut maailmasta mitään pahaa löytyvän ja kaikkia se on rakastanut. Kesän kuumimpinakin helteinä on se väsymättä virkistänyt ympäristöään, niin pitkälle kuin sen auttava käsi suinkin on ulottunut. Se tuntee iloa ja riemua olemassaolostaan, nähdessään rehevyyttä ja tyytyväisyyttä ympärillään.

Syksykylmät saapuivat, korjatakseen armottomalla kädellään pois kaiken sen, mikä lähteen ympärillä oli kau-

Martti Virtanen

Urpo Ahola

nista ja jota se oli ihaillut. Mutta lähde ei ole siitä pahoillaan, sillä se tietää, että syksyn ja kylmän talven jälkeen tulee kesä uusine tulokkaineen, joille hän voi jälleen jakaa virkistystään.

Siksipä on lähde ollut toiminnassa päivästä päivään, vuodesta vuoteen milloinkaan väsymättä. Sen pohjasta löytyvästä salaperäisestä silmästä pulpahtelee ilmoille aina uutta, kirkasta, hopealle helmeilevää vettä. Mutta tämä vesi tahtoi nähdä laajemmalti avaraa, tuntematonta maailmaa. Siksi se alkoi reippaasti solua rinnettä alas, laulaen samalla hiljaa toivorikasta laulua.

Mutta matkalla se joutui näkemään paljon sellaista, jota ei ollut ennen aavistanutkaan.

Kuljettuaan mielestään jo hyvin pitkän matkan, saapui se joen rannalle, jonka vesi oli likaisen harmaata. Vaistomaisesti se silloin hiljensi vauhtiaan hetkeksi ja odotti.

— Joko lapsukaista alkaa peloittaa, vai miksi epäröit? kysäisi se harmaa jokivesi ilkkuen.

Lähdevesi oli vaiti. Tuntui tosiaan siltä, kuin se olisi masentunut ja toivonut takaisin synnyinseudulleen.

Hiljaa se kiersi tielle sattuneen rantakiven ja katsoi taakseen.

Mutta mitä se näki? Sieltähän tuli uutta ja yhä uutta vettä, yhtä kirkasta ja elämänhaluista, kuin se itsekin oli, hyppien kiveltä kivelle yhtä riemuisena, kuin se sieltä äsken oli itse tullut.

Ja se joen rannalle ensiksi saapunut lähdevesi tunsi äkkiä varttuneensa ja saapuneensa miehuusikään. Tunsi velvollisuuden taistella, olla turvana ja raivata tietä jälestä saapuville siskoille ja veljille.

Päättävästi, tietäen tekevänsä oikein, hyppäsi se rohkeasti yli rantakiven, jonka taakse se äsken oli asettunut hetkeksi epäröiden miettimään ja jatkoi matkaansa.

Ja tapahtumain kulkua läheltä seuranneet joen rantaäyräät katselevat vieläkin ihmetellen sitä uhrautuvaisuutta, jota tuo pienessä ojanteessa virtaava lähdevesi osoittaa, raivatessaan tietä jälestätulijoille. Yhä uudelleen se, kuten jo monet vuosisadat taaksepäin, hyppää arkailematta rantakiveltä jokeen, josta se kapeana kirkkaana juovana virtaa edelleen ja vähitellen lakkaa kokonaan näkymästä.

— Kunpa ihminenkin voisi olla lähdeveden kaltainen, yhtä puhdas ja rohkea taistelussa hyveiden puolesta. Jospa hän aina yhtä väsymättä pyrkisi eteenpäin vastuksista huolimatta, mielessä tulevien sukupolvien ja koko kansamme menestys ja onni. *Martti Virtanen.*

Viena

LUPAUS

Lyhyt joulukuun päivä alkoi verhoutua illan hämäryyteen. Taivaalla syttyivät tuhannet ja taas tuhannet tähdet. Täysikuu kurkisti uteliaana taivaanrannalta ja puitten latvojen pienen laitakaupungin kahvilan akkunasta sisään, kuin valaistakseen niitä synkkiä tekoja, mitä sen seinien sisällä tehtiin.

Sakeana lainehtiva savupilvi täytti tuon huonosti valaistun pienen kahvilahuoneen. Sen peränurkkaan sijoitetun pöydän ääressä istui neljä miestä kiihkeästi väitellen keskenään ja vähänväliä ryypäten edessään laseissa olevaa kirkasta nestettä.

Yksi tämän juomaseuran jäsenistä, nimeltään Jussi Kettunen, oli viisihenkisen perheen isä, joka asui tuossa kahvilan lähellä sijaitsevassa huonepahasessa. Monta pitkää iltaa ja unetonta yötä oli tämän perheen äiti saanut viettää isän ollessa juomaretkillään.

Verkalleen aukeaa kahvilan ovi savun vahvana pilvenä syöksyessä sen aukosta ulos. Pöydän äärellä istujat hiukan säikähtävät ja suuntaavat pelonsekaiset katseensa kohti ovea, josta arastellen astuu sisään kalpea, noin kah-

deksan vuoden ikäinen poikanen, yllään aikaihmisen resuinen takki.

Tulija, joka oli Jussi Kettusen vanhin poika, Mikko, eroittaa savun läpi nurkkapöydän ääreltä tutut kasvot ja suuntaa askeleensa yli huoneen, pöytää kohti. Pöydän luo tultuaan hän tarttuu isänsä käsivarteen ja kuiskaa hellälllä lapsen äänellä: „Isä, lähde pois kotiin, siellä äiti odottaa." Jussin juomatoverit remahtavat raa'anilkeään nauruun, lausuen Jussille ilkkuvia pilkkasanoja. Jussi, joka parhaillaan oli nousuhumalassa, ei sietänyt pilkkkaa, vaan tahtoi kaikin puolin näyttää mieheltä. Vihaisella nykäisyllä hän irroittaa Mikon käden käsivarrestaan ja työntää hänet kylmästi pois luotaan. „Mene kotiin, eläkä milloinkaan tule minua hakemaan. Kyllä minä kotiin tulla tiedän, kun se aika joutuu."

Mikko sen enempää puhumatta poistuu kyynelsilmin kahvilasta, suunnaten kulkunsa yli kadun kotiinsa. Kuun valossa jäätyneet kyynelhelmet vain kirkkaina kimmelsivät hänen silmissään ja koko hänen hentoinen olemuksensa värisi kylmästä ja pelosta.

Kodin oven aukaistuaan rientävät sisarukset, kuusivuotias Anni ja kolmivuotias Saimi häntä vastaan, viimemainittu lapsenkielellä hokien: „Joko itä tulee? Joko itä tulee?" Mikon valtaa nyyhkytys, jonka välistä hän katkonaisesti koettaa sopertaa:

„I-i-sä e-ei lä-ähtenyt." Nähdessään veljensä itkevän, yhtyvät Anni ja Saimikin nyyhkyttämään.

Äiti, joka oli tuudittanut pikku Elsaa rientää nyt kyyneliään salaten viihdyttämään tuota murheen murtamaa pientä joukkoa.

On jo myöhäinen ilta. Äiti on saanut nukkumaan Annin ja Saimin, jotka vielä unissaankin nyyhkyttävät.

Mikko vain yhä istuu äidin toverina, kertoen hänelle, mitä kahvilassa käydessään oli nähnyt ja mitenkä isä oli hänet työntänyt pois luotaan sanoen: „Mene kotiin, eläkä enää milloinkaan tule minua hakemaan. Kyllä minä kotiin tulla tiedän, kun joutuu se aika."

Äiti kyynelsilmin kuunteli Mikkoa. Kun tämä oli lopettanut, virkahtaa hän hiljaa: „Poikani, tee minulle se lupaus, että et juo milloinkaan väkijuomia." Mikko tuntee, mitenkä nämä äidin hellät sanat painuvat syvälle hänen sydämeensä ja hän vastaa tuskin kuuluvalla äänellä:

„Äiti, minä en juo väkijuomia milloinkaan." Kummankin silmät täyttyivät kyynelillä, mutta nämä kyyneleet olivat ilon kyyneleitä, jotka vuotivat tuon kalliin lupauksen kunniaksi. — — —

Siitä illasta on kulunut aikaa kymmenen vuotta. Mikko on varttunut aikamieheksi ja kaikinpuolin kunnon nuorukaiseksi. Myös äidille tehdyn lupauksen hän on jaksanut pitää pyhänä. Aina silloin, kun hän näkee tovereittensa juovan tai olevan juovuksissa, muistuvat hänen mieleensä äidin sanat: „Poikani, tee minulle se lupaus että et juo milloinkaan väkijuomia."

Pekka Harju.

KARJALANI

„Oi isänmaani, Vienan maa,
Sä oot mun kaikkeni.
Mä annan eestäs henkeni,
Ruumiini, vereni".

Vienan maa, olen syntynyt kultaisilla kunnaillasi ja kasvanut sinun helmassasi parhaimman lapsuuteni ajan. Miksi jouduin nuorena luotasi pois maailmalle harhailemaan? Vaikka kohtalon käsi onkin niin monasti lyönyt minua, niin kuitenkaan en unhoita Sinua, Karjala. Jos joutuisin vieläkin edemmäksi kulkemaan ja minne maan ääriin tahansa, sittenkin muistaisin maani armaan. Monet kyyneleet olen vuodattanut tänä ankarana aikana maaemoa ja omaisiani muistellessa. „Jos minne kuljen, mistä lähden, tää maani mulle kallis on", sanoo runoilija Erkko. Karjala, synnyinmaani, voisinko nimesi unhoittaa! Olet kallein minulle! Voinenko saada sinut vielä takaisin? Pääsenkö vielä astelemaan kultaisia kunnaitasi? Sen tietää Jumala yksin.

Kun läksin kodistani, en vielä silloin tiennyt, minne maailma minua kuljettaa ja mitä se tarjoaa kulkevalle ihmislapselle. Mutta nyt tiedän. Lähtiessäni sortoa pa-

koon, en käsittänyt, minne minut viedään. Sen vain muistan selvästi, milloin meidän piti lähteä kodeistamme ja maastamme. Se aika oli silloin, kun Karjala vapaudestaan taisteli. En olisi voinut lähteä, mutta täytyi —. Kyynel vierähti poskilleni, kun näin äitini itkevän ikkunan pielessä. En tiennyt kodistani erotessa, miksi äitini itki ja mitä varten minun kyyneleeni putoilivat —. Mutta nyt olen sen ymmärtänyt. Tiedän, mitä sisälsivät eron kyyneleet. Muistan vielä äitini sanat: „Älä itke, kärsi kaikki, mitä Jumala sinulle antaa. Muista, että ihmiselämä on aina taistelua ja kärsimyksiä ja taas taistelu on itsestään elämää." Me voitamme ne taistelut ja kärsimykset, jos vain olemme tarpeeksi lujia.

Sana isänmaa kajahtaa tuhansien ja miljoonien ihmisten huulilta. Se on kallis ja velvoittava sana. Voimmeko me sen vaatimuksen täyttää? Me voimme, jos tahdomme.

Oi Karjala! Monta kertaa on sinutkin yritetty verellä lunastaa, on edestäsi taisteltu ja kaaduttu. Monet tuhannet lapsistasi olet kadottanut maailmalle. Useat sadat pojistasi nukkuvat maan povessa. He ovat taistelleet vapauden puolesta ja kaatuneet. Kuitenkaan emme lannistu, maamme pitää pelastua, maksoi mitä tahansa! Se on meidän omaa, siksi sitä ei vieraille anneta.

Meille tämä pakolaisaika on ollut kärsimisen, mutta myöskin oppimisen aikaa. Olemme saaneet uutta intoa ja uutta voimaa työhömme. Kun nuoret poikasi nousevat hengen asein taisteluun ulkonaista orjuutta vastaan, niin silloin on Karjala sortajastaan vapaa. Ja silloin me laulamme:

„On noussut Vienan-Karjala,
noussut sorron alta.
On tullut vapaus, valkeus,
tullut kansan valta."

Juho Hiekkaranta.

KOIVUNI

Sinisen järven rannalla, missä kukat heloittivat ja linnut lauloivat, kasvoi kaunis koivu. Minä, pieni poika, en tiennyt, kuinka kauvan se oli siinä kasvanut, olisiko tiennyt vanha iso-isänikään, joka muisti vanhatkin asiat, en tiedä, en kysyneeksi tullut. Mutta kaunis se koivuni oli, ja syvälle oli se juurensa maahan tunkenut ja nyt tiedän, vaikk'en silloin tajunnut, että monet tuiskut ja tuuletkin oli se tuntenut, monissa vihaisissa viimoissa värissyt.

Niin — olin silloin lapsi, kun koivuni tuntemaan tulin, ensi kerran sen valkoisen rungon järven sineä vasten näin, näin kukat sen ympärillä ja iloitsin.

Sitten tuli meistä eroittamattomat ystävät; juurellasi leikein, runkoasi syleilin, nukahdin sammaleiselle mättäälle sinun hiljaa univirttä minulle hymistessä, ja leikkien lapsesta nuorukaiseksi vartuin.

Ja sitten, kun olin nuorukainen, minulle kummallisia taruja haastelit. Ei, taruja ne eivät olleet, tosia ne olivat ja ne saivat vereni voimakkaammin pulpahtelemaan ja kiivaammin syömeni sykkimään, sillä minä olin nuori ja sankaritöihin ikävöin ja minun sydämeni oli nuori ja koko lämmöllään se sinua rakasti, koivuni. Oi, onnellinen olin silloin!

Ja sitten, muistan sen kesäisen illan. Aurinko painui verkalleen lännen rantaan, viimeisillä säteillään kultasi järven vienosti väreilevän pinnan ja käki kukahteli korven kuivassa hongassa. Ja minä, nuorukainen elämäni kukkeimmassa keväässä, polvistuin koivuni juurelle, kiersin voimakkaat käsivarteni ympäri sen valkoisen rungon ja kostein silmin vannoin sitä iäti rakastavani.

„Iätikö?" kysyi koivuni.

„Niin, iäti," vastasin minä ja pyhä hartaus täytti mieleni. Minä itkin kauan nojaten koivuni valkoiseen runkoon, huomaamatta, kuinka aurinko painui metsän taa ja kesäinen yö harmaine haamuineen saapui, vaikeni käenkin kukunta, ja kaikki oli niin hiljaa.

On vierryt siitä vuosia, — vuodet ovat nuorukaisesta miehen kypsyttäneet. — — Idän vihaiset viimat ovat vyöryneet yli lapsuuteni laaksojen. — Minut heittivät ne tänne, kodittomaksi kulkijaksi — ja koivuni, se seisoo siellä paikallaan, revittynä ja ruhjottuna, moni on katkennut kaunis oksa, mutta latva viittaa vieläkin taivaaseen ja juuret ovat syvällä maassa.

Koittaako kerran kultainen aika, jolka vihurien viemän jälleen kasvattaa. Kukkuuko kerran vielä kultainen käki onnea kotoiselle koivulleni. — Tai tulevatko entistä vihaisemmat vihurit, kaatavat mun kaunoiseni, — sortuu suojaton sotihin.

Unohtaisinko minä sinut, lapsuuteni laulupuun, sydämeni sytyttäjän, tarmoni taian, Karjalanko minä unohtaisin!

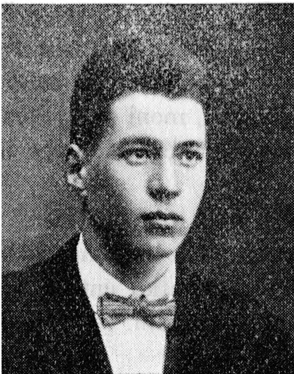
Iivari Ievala.

Anni Vienanheimo

Pekka Harju

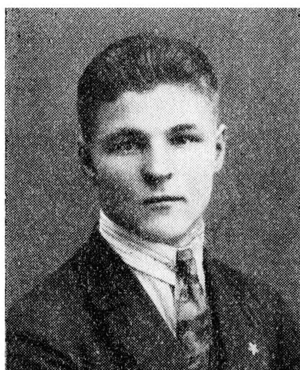

Iivari Ievala

Simo Kallio

Vienan-Karja-

Juho Hiekkaranta

Juho Timonen

Mikko Kontu

lan edustajat

ÄIDILLE

Minun oma äitini. Niin, nyt minä vasta sanon, että *minun oma äitini,* mutta se on liian myöhään. Nyt minä muistan sinun tuskaasi, nyt minä muistan sinun unettomat yösi, nyt muistan sinun odotuksesi; kuinka sinä saatoit valvoa yön, jos en ollut paikalla, kun nostit pääsi makuuvuoteesta, katsoaksesi poikaasi, joka oli tullut iltamareissulta. Nyt näen edessäni sinun itkevät silmäsi, sinun ryppyiset kasvosi, mutta en voi mitään tehdä. Huutaisin: Tule tänne, minun oma äitini! Mutta en voi edes huutaa, kun olen täynnä surua, täynnä ikävää, täynnä pettymystä ja katumusta. Silloin, kun elin luonasi, en aavistanut miten suurta on äidinrakkaus. Mutta nyt tunnen sen, kun täytyi lähteä tuntemattomille poluille, tietämättä mitä eteeni sattuu. Vaikka minä tiedän, että sinä rakastat minua yhtä suuresti ja kunnioittavasti kuin ennen, niin en voi tulla sinun luoksesi. Kiusaajan viha on eroittanut meidät toisistamme. Minä uskon, oma äitini, että minä saan tulla vapaasti sinun luoksesi, ja tulkita Sinulle sen, mitä en ennen ymmärtänyt. Nyt, lähtiessäni siitä kodista, missä sain viettää yhden talvikauden hyvän isän opastamana, tunnen mitä suurinta ja korkeinta rak-

kautta sinua kohtaan, oma äitini. Suurimmassa ikävässäni on ainoa lohdutus se, että sinulla on toinenkin poika ja yhtä rakas. Sananlasku sanoo: Pure sormea, pure toista, yhtä kipeä on kumpikin, niin on asia tässäkin. Sinä rakastat meitä molempia yhtä paljon ja niin oikean äidin tuleekin tehdä. Vielä kerran minä tahtoisin sinulle sanoa, oma äitini, että olet uhrautuvalla rakkaudellasi minut herättänyt tuntemaan äidin. Miten onnellinen olisin, jos koittaisi se Luojan päivä, että minä saisin Sinut nähdä, nähdä ja tulkita sen, mitä juuri tällä hetkellä tunnen sinua kohtaan. Minä uskon sen päivän koittavan, että kansain viha leppyy, että kansat ymmärtävät toisensa ja että ne heimot, jotka ovat yhden isän lapsia, saavat kulkea kansana käsi kädessä, ja minä omistaa kalleimman aarteeni, oman äitini.

Simo Kallio.

NUORISOSEURAT EIVÄT OLE PUOLUESEUROJA

Ole oikeuden ja totuudenmukainen kaikessa toiminnassasi, jos tahdot menestyä nuorisoseuratyössä. Vapaan valistustyöntekijä, olkoonpa hän millä yhteiskunnallisella asteella oleva henkilö tahansa, jos hänen työnsä on puolueellisuudesta vapaa, ei se jää siunausta vaille.

Nuorisoseuratyö ei ole, eikä saa muodostua puoluetoiminnaksi. Se on nuorison kehittämistä sille asteelle, että se itse voi määrätä kantansa yhteiskunnallisissa kysymyksissämme kulkematta massana vain joukon mukana. Ikävällä täytyy kuitenkin todeta, että sekä työväestöön että johonkin muuhun luokkaan lukeutuva nuoriso usein tarkasti eristäytyy nuorisoseuratoiminnasta. Ja nuorisoseuroissakin, ainakin muutamin paikoin maatamme, ilmenee jonkinlaista säätyrajoitusta palvelijain- ja talontyttöjen ja -poikien välillä. Joutuu ikävällä kysymään, miksi näin täytyy olla? Eikö voitaisi kasvatustyössä kulkea rinnakkain, yhtä ja samaa polkua, sekä rikkaat että köyhät, ollessamme saman maan kansalaisia, harrastaessamme kaikkien yhteistä parasta? Tähän me nuorisoseuralaiset epäilemättä annamme yksimielisen myönteisen vastauksen.

Kun tapaamme nuorukaisia, jotka elämällään ovat pahennukseksi ympäristölleen ja koko nuorisoseuraelämälle, niin ennenkuin tuomitsemme heitä, on meidän kysyttävä: Missä on syy tuonkin nuoren elämän haaksirikkoon? Millaiset olosuhteet ovat hänet kasvattaneet, ja onko hän koskaan saanut nostavaa rakkautta osakseen, vai onko hän tullut yhteisistä riennoista syrjäytetyksi ja jätetyksi oman onnensa nojaan, kenties saanut osakseen halveksumistakin niiltä, jotka ovat lukeutuneet „parempiin ihmisiin" Missä säätyrajat ovat tuntemattomat, herännee epäilyksiä, voiko tällainen nuorisoseuraelämässäkin olla mahdollista, mutta seuduilla, missä on suuria tiloja, joilla on paljon alustalaisia, on säätyrajoitus liiaksikin tuntuva todellisuus. Ikävän kuvan asiaansa väärin ymmärtävästä nuorisoseurapuhujasta antaa seuraava tapaus. Eräs nuorukainen oli jonkun aikaa työskennellyt nuorisoseuratyön alalla liikuskellen paikasta toiseen puhujana. Olipa silloin tällöin joutunut nuorisoseuraopastuskursseja kin ohjaamaan. Erään kerran ollessaan puhujamatkoilla, hän saapui erääseen kylään, johon häntä oli pyydetty kursseja pitämään, mutta kun kurssit oli järjestetty työväentalolle, kieltäytyi puhujamme sanoen: „En minä ole mikään työväelle puhuja j.n.e." Tällainen on tietysti harvinainen poikkeus, mutta sitä ei saa tapahtua poikkeuksenakaan. Jos me tahdomme rikkinäistä kansaamme ehjentää, ei meidän tule puoluerajoja repiä suuremmiksi, mutta meidän tulee ainakin nuorisoseura-elämässä nähdä puolueisiin katsomatta vain ihmisiä ja tunkeuduttava juuri sellaisiin sopukoihin, joihin henkinen valo aikaisemmin ei ole voinut säteitään heittää.

Luodessamme katsauksen taaksepäin nuorisoseuraelämään noin 20 vuotta sitten, joudumme keskelle rikkinäisyyden aikaa. Siihen saakka oli nuorisoseuratoimintaan otettu osaa puolueisiin katsomatta, m.m. monet huomattavat sosialistimme olivat kuuluneet nuorisoseurajärjestöihin, mutta niihin aikoihin sosialistit ja suomettarelaiset erosivat, perustaen kummatkin omat yhdistyksensä. Vaikka sanottiinkin, että tuollainen puolueeton yhdistys kuin nuorisoseura ei voi menestyä, jäi nuorisoseura edelleen puolueettomaksi ja sellaisena on sillä oma tärkeä tehtävänsä nuorisomme kasvattajana ja yhdistäjänä eri kansanluokkiin kuuluvan nuorison välillä, ja sen tähden on nuorisoseuraliikkeen myös puolueettomana pysyttävä. Ahertakaamme siis kuin muurahaiset yhteisen keon kohottamiseksi, tukien ja auttaen toinen toistamme. Siten parhaiten päämääräämme pääsemme.

Nuorisoseuratyön ympärille on saatava maanviljelijäin, herrasväen ja myöskin työläisten lapsia, niin että tässä suhteessa ei olisi mitään luokkarajoja erotettavissa, että vähitellen voisimme ruveta parantamaan vuoden 1918 tapahtumain haavoja ja näinollen kasvattaisimme terveen ja yksimielisen kansan.

Mikko Kontu.

NUORISOSEURATYÖHÖN!

Nykyaikana tehdään nuorten keskuudessa runsaasti henkistä työtä. Varsinkin ovat nuorisoseurat sellaisia laitoksia, joissa koetetaan kehittää nuorten henkisiä kykyjä. Ja onhan tämä välttämätön jokaiselle nuorelle ihmiselle, varsinkin maaseudulla, jossa ei nuoriso ole tilaisuudessa pääsemään koulusivistyksestä osalliseksi ja jossa kaupunkiemme esimerkkiä seuraten juoppous y.m. epäsiveellinen elämä on juurtunut nuorten keskuuteen hyvin runsaasti. Olen ollut sellaisella seudulla, jossa nuorten toiminta on ollut verrattain laimeata. Pääohjelma, jota he ovat iltamissaan esittäneet, on ollut tanssiminen. Ja joku juopunut on silloin tällöin päästänyt hirvittävän kirosanan. Synkkiä ovat olleet nämät nuorten harrastukset. Ne ovat kylväneet huonoja siemeniä sulaan maaperään, josta saa kärsiä koko köyhä isänmaamme. Kansojen historiasta me olemme nähneet, että ne kansat, joitten siveellinen elämä rappeutuu, ne kansat myöskin häviävät kansakuntien joukosta. Voi käydä meillekin, jos kansamme nuorisoon juurtuu syvemmälle epäsiveellinen elämä, että nuori valtakuntamme kaatuu ja häviää. Toisissa toiveissa, toisissa pyrkimyksissä on ryhdyttävä toimintaan, ja säily-

tettävä isiltä perityt tavat. Täten voimme kantaa hyvät hedelmät yhteiselle isänmaan alttarille. Käykäämme siis yhteiseen työhön isänmaallisen innostuksen lietsomina! Taistelkaamme kaikkia paheita vastaan, jotta voimme sanoa isänmaallemme: „Ollos huoleton, poikas valveill' on!"

Juho Timonen.

KOTI

Tuolla puolen raukan rajan
muistan kodin pienen, armaan.
Sen mä muistan maailmalla
vaikka kuinka yksin harhaan. —

Koti armas sortui sotiin.
Taakse jäivät onnen hetket.
Tuulet tunnen, kaihot karvaat,
niist' on rikkaat elon retket.

Konsa pilvein hälvetessä
näen päivän pilkahduksen?
Konsa Kanko-Karjalassa
näen lapsuuskodin uksen?

Konsa äidin helmaan hyvään
itken tuskat, kaihot karmaat?
Konsa aukee onnen ukset,
poistuu rinnan hallat harmaat?

Suo'os, Sinä, suuri Luoja,
päivän pilke Vienan maille!
Paljon kesti Karjalamme,
— onnea jäi aina vaille!

Anni Vienanheimo.

PIIRTEITÄ NUORISO-OPISTON TOIMINNASTA 1926—1927

Sisäkuva luentosalista

PAUKKULAN NUORET

Hyvienkin ohjeiden ohella on käytännöllinen harjoitus tarpeen. Tätä harjoituksen tarvetta silmällä pitäen on nytkin loppuun kuluneena työvuotena toveripiirimme keskuudessa toiminut nuorisoseura, jossa olemme koulutyössä saamiamme hyviä ohjeita opetelleet käytännössä toteuttamaan. Tämä, toveripiirimme muodostama nuorisoseura, perustettiin lokak. 31 pnä 1926. Nimeksi sille pantiin „Paukkulan nuoret", ja päätettiin toimittavaksi Paukkulan nuorisoseuran alaosastona, toimien sen sääntöjen mukaisesti ja kaikkia nuorisoseuratyön edustamia aatteita ja työmuotoja silmällä pitäen.

Ottaen huomioon sen, että kerhotyö on nuorisoseuroissamme tulevaisuuden työmuoto, josta lupaa kehittyä voimakas ase henkisiä soita viljelykselle valloittaessa, onkin tähän työmuotoon kiinnitetty suurta huomiota. Eri kerhomuotoja ja eri harrastuksia silmälläpitäen on nuorisoseurassamme toiminut: nuorisoseuratyökerho, raamattukerho, raittiuskerho, varhaisnuorisokerho, kotiseutukerho, maatalouskerho, käsityökerho, liikuntakasvatuskerho, musiikkikerho, kirjallisuuskerho, yhteiskunnallistenharrastustenkerho ja heimoharrastustenkerho, siis yhteensä 12 eri kerhoa, jotka ovat järjestäneet monia eri ti-

laisuuksia, joista useita on ollut yleisöä varten, toiset vain oman väen keskeisiä.

Nuorisoseuratyökerho on toiminut säännöllisesti kokoontuen joka torstai-ilta. Näissä illoissa on ohjelman suoritusten ohella kuulusteltu joht. Ripsaluoman pitämät luennot yhdistystoiminnasta, jonka tehtävän ovat suorittaneet oppilaat vuoroonsa. Muusta ohjelmasta erikoisesti mainittakoon johtajan mielenkiintoiset esitelmät kerhotyöstä.

Raamattukerho on muutamia poikkeuksia lukuunottamatta kokoontunut joka sunnuntai. Näissä tilaisuuksissa olemme johtajamme opastuksella syventyneet elämän ikuisiin totuuksiin, joista ainoastaan on löydettävissä kestävä pohja suurimmillekin ihanteillemme. Kaikin puolin ovat nämä tilaisuudet muodostuneet meille rakkaiksi, paljon antaviksi, ehtymättömiksi kultakaivoksiksi.

Myöskin raittiuskerho on toiminut säännöllisesti, kokoontuen joka tiistai-ilta. Niiden ohjelma on suoritettu raittiusaatteen merkeissä ja erikoisesti mainittakoon siitä joht. Ripsaluoman sekä maisteri Raivion arvokkaat esitelmät. Ohjelman ohella on jonkun verran tutustuttu Voionmaan teokseen „Yhteiskunnallinen alkoholikysymys". Yksi ilta omistettiin Alli Trygg-Helenius-Seppälän muistolle.

Muut kerhot ovat myöskin järjestäneet useita eri tilaisuuksia, kuten varhaisnuoriso-, kotiseutu-, maatalous-, käsityö-, liikuntokasvatus-, musiikki-, heimo- ja yhteiskunnallisten harrastusten iltoja, joihin useimpiin ovat vieraatkin olleet tervetulleita. Yleensä ovat nämä tilaisuudet olleet opettavia ja mielenkiintoisia.

Johtokunta on kokoontunut 31 kertaa. Yleisiä kokouksia on ollut 8 ja on niiden ohjelma pyritty keskittämään aina määrätyn asian ympärille.

Iltamatilaisuuksia on järjestetty viisi. Niistä lähempi selostus toisessa yhteydessä. Puheita ja esitelmiä on eri tilaisuuksissa pidetty yhteensä 122.

Suur-Savon Nuorisoseurojen Keskusseuran ja Suomen Nuoriso-opiston järjestämiin nuorisoseurakursseihin osallistui toverikuntamme kokonaisuudessaan. Niistä lähempi selostus toisessa paikassa.

Ne seuramme jäsenistä, joilla ei nuorisoseuramerkkiä ole ennestään ollut, ovat yhtä poikkeusta lukuunottamatta merkkivaatimukset suorittaneet.

Seuralehti „Tienviittaa" on ilmestynyt 21 numeroa, jotka kaikki ovat olleet eri aiheisia ja jonkun erikoisharrastuksen ympärille keskitettyjä. Jokainen kirjoittaja on myös kykynsä mukaan somistanut kirjoituksensa alkusekä loppuvigneteillä.

Opiston toiminnasta ovat oppilaat kukin vuorollaan pitäneet päiväkirjaa, johtaneet yksiäänistä laulua ja myös leikkejä. Opiston kuoroa on johtanut johtajatar Maiju Saarinen. Kaikessa toiminnassa on pyritty omakohtaisen työn kautta kasvattamaan tottumusta ja harrastusta itsenäiseen toimintaan nuorisoseuratyössä.

„Paukkulan nuoret" ovat ensimäisen työvuotensa toimineet, ja sen jäsenet hajaantuvat maailmalle, kukin omalle työsaralleen, jättäen paikkansa tyhjäksi uusille, ensi talveksi Paukkulan suojiin kokoontuville, elämänhaluisille ja suuria unelmoiville nuorille ihmisille, mutta varmaan heistä jokainen liittää kauneimmat muistonsa kulu-

neeseen talveen ja kiitollisuudella ajattelee niitä neuvoja ja ohjeita, joita työnsä ja toimintansa ohella sai. Varmaan heistä myös jokainen ajattelee siunaten niitä, jotka tulevat sitä työskentelyä jatkamaan, jolle hekin kerran kortensa kantoivat.

Hilma Heikkilä.

„Saishan koittaa, kumpi voittaa“

NÄYTETILAISUUDET SUOMEN NUORISO-OPISTOLLA 1926—1927

Syksystä asti on nuoriso-opistolla ollut iltamia ja juhlia oppilaiden järjestäminä johtaja Ripsaluoman opastuksella. Erikoisen ryhmän niistä kuitenkin muodostaa n.s. näytetilaisuudet, joita on ollut kautta lukuvuoden. Useimpiin niistä on yleisöllä ollut vapaa pääsy, joskin muutamat ovat olleet vain toverikunnan keskeisiä. Näytetilaisuuksien niin käytännöllistä kuin teoreettistakaan merkitystä emme voi pieneksi arvioida. Niiden tarkoituksena ei ole ollutkaan olla minään mallitilaisuuksina, vaan tienviittoina siihen suuntaan, mitenkä eri tilaisuudet voitaisiin, täältä kotiseuraan muutettua, järjestää, jotta ne paremmin vastaisivat niille kulloinkin asetettua tarkoitusta. Nämät tilaisuudet ovat olleet innostuksen herättäjinä ja tiennäyttäjinä siihen, kuinka arvokkaiksi ja sisällysrikkaiksi nuorisoseurojen tilaisuudet voivat muodostua, kun jokainen jäsen tekee voitavansa ja täyttää velvollisuutensa omaa seuraa ja sen erilaisia tilaisuuksia kohtaan.

Näytetilaisuudet on joka kerta järjestetty erilaisia tilaisuuksia silmälläpitäen. Suurimman ryhmän niistä muodostaa erilaiset kirjallisuusillat, joita useimmin on vie-

tetty jonkun määrätyn kirjailijan merkeissä, ainoastaan yksi yleinen kirjallisuusilta.

Tämä kirjallisuusjuhla vietettiin marrask. 7 p:nä, ja selostettiin siinä kirjojen tarpeellisuutta ja niiden merkitystä nykyisessä sivistyselämässä.

Varsinaisia kirjailija-iltoja on ollut viisi. Ensimäinen vietettiin Alkion merkeissä 2 p:nä marrask. Siinä käsiteltiin Alkion elämää ja varsinkin hänen kirjallisen tuotantonsa merkitystä Suomen kansalle ja sen kirjallisuudelle. Illan yleisvaikutus oli verrattain hyvä ja muodostui se käsitteitä selventäväksi tilaisuudeksi ja innosti yhä perinpohjaisemmin syventymään mainitun kirjailijan teoksiin.

Marraskuun 16 p:nä vietettiin ilta Erkon merkeissä ja oli ehkä tämä tilaisuus kaikkein onnistunein kirjailija-illoistamme.

Tammikuun 14 p:vän ilta omistettiin Sakari Topeliukselle ja hänen tuotannolleen.

Helmikuun viidennen päivän ilta kansallisrunoilijallemme Runebergille.

Maaliskuun 12 p:vän iltana vietettiin ihania yhdessäolo hetkiä kansankirjailijamme Kauppis-Heikin merkeissä. — Kaikki kirjailija-illat ovat olleet opiston toverikunnan keskeisiä.

Yleensä voimme sanoa että kaikki nämä illat ovat olleet omiaan syventämään harrastusta ja mielenkiintoa omia kotimaisia kirjailijoitamme ja heidän tuotantoansa kohtaan.

Erikoisen, aivan itsenäisen ryhmän näytetilaisuuksien joukossa muodostaa heimo-illat, joita on ollut kolme, kaksi

Karjalan ja yksi Inkerin merkeissä. Ensimäinen Karjala-ilta oli marraskuun 21 p:nä ja oli siihen tilaisuuteen yleisöllä vapaa pääsy. Ilta muodostui arvokkaaksi ja sisällysrikkaaksi niiden valaisevien esitysten johdosta, joita siinä pidettiin. Käsitys heimokansastamme laajeni ja syveni paljon. Tulimme käsittämään, että vielä elää Karjalan kunnailla uljas heimo, joka ei koskaan voi alistua venäläisen pajarin orjuuteen, vaan järjestelmällisesti, niin henkisin, kuin ruumiillisinkin voimin pyrkii kaikkien kansojen ehdotonta oikeutta: vapautta kohden.

Toinen Karjala-ilta vietettiin kaupungissa 20 p:nä maaliskuuta, mutta kun se on tarkemmin selostettu juhlien ja iltamien yhteydessä, niin sivuutan sen vain pelkällä maininnalla.

Heimokansamme Inkerin merkeissä vietettiin juhlaa tammik. 30 p:nä. Tämä ilta heimojuhlistamme oli onnistunein. Inkerin kansan elämästä otetut, suorastaan järkyttävät kuvaukset, joita ilmeni niin puheissa, kuin muissakin esityksissä, nostivat kyyneleet monen silmiin. Me suorastaan kärsimme Inkerin kanssa sen kärsimykset ja iloitsimme sen hiukankin vapaammista ja onnellisimmista hetkistä, joita sillä tosiaankaan ei ole monta ollut. Tuskin on koskaan Inkerin kansallishymniä „Nouse Inkeri" laulettu sen innostuneemmin ja sydämellisemmin, kuin se laulettiin sinä iltana. Tämä ilta oli myös yleinen.

Näiden heimoasiain merkeissä vietettyjen iltojen vaikutuksesta tulimme yhä selvemmin tajuamaan, että me suomalaiset inkeriläisten ja vienan-karjalaisten kanssa kuulumme samaan kansaan, muodostamme yhdessä Suur-Suomen, Suur-Isänmaan, jonka kohtalo raudan lujan kä-

den vaikutuksesta vielä nyt on pirstaleina, hajalla, jopa monesti täysin toistaan tuntemattominakin. Mutta me uskomme varmasti, että näiden veljeskansojen vapauttamisen ja Suomeen liittymisen hetki ei ole kaukana, sillä: „Viel oikeus kerran voittohon vie, viel auki on yhtymätie".

— Kotiseutuiltoja on vietetty kaksi, ensimäinen joulukuun 12 p:nä ja toinen Suur-Savon nuorisoseurakurssien yhteydessä torstaina huhtik. 21 p:nä, josta lähemmin mainitaan kurssitoiminta selostuksessa. Näiden iltojen herättävää ja kotiseututyöhön innostavaa vaikutusta ei ole pieneksi arvioitava. Ne yhä selvensivät meille jokaiselle mukana olevalle kotiseutu-käsitteen merkitystä ja osottivat, että kaikesta huolimatta on: „oma maa mansikka, muu maa mustikka", ja että kotiseudun menneisyyden ja nykyisyyden mahdollisimman tarkka kuvainnollinen säilyttäminen tuleville sukupolville on nykyhetken kaikkein tärkeimpiä tehtäviä, uuden suomalaisen sivistyksen kohottamiseksi vanhalle, aaterikkaalle kalevalaiselle pohjalle. Edellinen oli opiston toverikunnan ja jälkimäinen toverikunnan ja kurssilaisten yhteinen kotiseutuilta ja suorittivat kurssilaiset myös osan sen ohjelmasta.

Huomiota ansaitsee myöskin liikuntakasvatusillat, joita on vietetty kaksi, ensimäinen syksyllä ja toinen helmik. 13 p:nä. Nämät tilaisuudet voimme lukea myös näytetilaisuuksien joukkoon. Niissä selvitettiin liikuntokasvatuksen, siis voimistelun ja urheilun merkitystä yksilöiden ja kansojen elämässä. Tilaisuuksien yleisvaikutus oli hyvä.

Näyteiltoja käsityöharrastusten merkeissä on vietetty kaksi, ensimäinen ilta marrask. 9 p:nä, joskin se lyhyen

valmisteluajan tähden vähäisen epäonnistui. Toinen oli helmik. 22 p:nä ja sen tuntu oli jo tarkoitustaan vastaava.

Näytetilaisuuksia opintotyön merkeissä on ollut ainoastaan yksi. Joskin tähän sarjaan tavallaan kyllä voitaisiin lukea kaikki nuorisoseuratyökerhojen tilaisuudet, joita melkein poikkeuksetta on ollut joka torstai-ilta, niin varsinaisina näyteiltoina ei niitä kuitenkaan voi pitää. Tämä yksi näytekokous pidettiin lauantaina 9 p:nä huhtik., jolloin luonamme Paukkulassa vieraili Mäntyharjun Mynttilän raittiusseura „Säteen" kotiopintokerho. Näytekokous ei järjestäjäin mielestä oikein onnistunut, mutta vieraamme olivat siihen kuitenkin täysin tyytyväisiä.

Maatalouden merkeissä vietettiin myöskin kaksi näyteiltaa. Ensimäinen syyslukukaudella, toinen huhtik. 10 p:nä. Viimemainittu tilaisuus oli yleinen ja oli myös vierainamme suurin osa Otavan maatalouskoulujen oppilaita. Molemmat illat olivat verrattain hyvin onnistuneita ja herättivät yhä suurempaa innostusta ja rakkautta maamme pääelinkeinoa kohtaan.

Yleistä raittiusiltaa, jonka myöskin voimme lukea näytetilaisuuksien joukkoon, vietettiin sunnuntaina 24 p:nä huhtik. ja oli se verrattain hyvin onnistunut.

Tässä lyhyt maininta opistolla vietetyistä näytetilaisuuksista. — Kun nyt jälkeenpäin ajattelemme niiden merkitystä, niin tuntuupa siltä, kuin juuri nämät tilaisuudet olisivat antaneet meille kaikkein enimmän, — vaikka muiltakin tilaisuuksilta olemme paljon saaneet, — antaneet meille uutta tarmoa ja uskoa siihen, että se työ jota olemme tehneet ja vastakin tulemme tekemään „valistuksen vainiolla", että se työ ei ole turhaan mennyt, vaan

kantaa kerran tulevaisuudessa täysien tähkäpäiden kultaisen sadon. — Tästä todistajina ja tähän työhön kannustajina tulevat läpi vastaisen elämämme olemaan toimikautena 1926—1927 vietetyt näytetilaisuudet.

Suomen Nuoriso-opistolla Paukkulassa.

Viljam Kivelä.

JUHLIA, ILTAMIA JA ILLANVIETTOJA

Suurta vaihtelua ja virkistystä elämän arkipäiväisyyteen tuovat juhlat. Ne aivan kuin avartavat mieliä ja nostavat meidät kaiken käsinkosketeltavan yläpuolelle. Ne innostavat meitä ja antavat meille uutta elämänuskoa.

Suurina tekijöinä ovat juhlat olleet myös Nuoriso-opiston toiminnassa, työtarmon virkistäjänä ja käytännöllisten kokemuksien antajina ohjelmien järjestelyssä.

Myöskin ympäristöön nähden on juhlillamme ollut oma merkityksensä.

Monet eri kerhot ovat järjestäneet illanviettoja, ja on niilläkin ollut merkityksensä, mutta tässä on tarkoitus tehdä selkoa vain otsikossa mainituista tilaisuuksista.

Ensimäinen juhlatilaisuus oli opiston vihkijäiset lokak. 24 p:nä 1926. Puhujina esiintyivät tohtori Aug. Peltonen, kanslianeuvos Niilo Liakka, opettaja P. J. Sederholm, herra ja rouva Alpiranta, johtaja A. Ripsaluoma sekä useat entiset ja uudet oppilaat. Sotilas Adolf Karhu oli tilaisuuteen kirjoittanut juhlarunon. Kirjailijatar rouva Hästeskon tilaisuuteen kirjoittaman kauniin lastun „Paukkulan kotitonttu", lausui neiti Hilja Elomaa. Kirjailijatar rouva Kaste esitti tilaisuuteen sepittämänsä varsin

hauskan runon. Kuorolaulua esitti Mikkelin Nuorten kuoro.

Seuraavana iltana oli johtajan asunnossa tervetuliaisillanvietto, jossa oppilaat kertoivat niistä vaikutteista, jotka heidät saivat opistoon lähtemään.

Joulukuun 5 p:nä oli Suur-Savon Nuorisoseurojen Keskusseuran vuosikokous ja sen yhteyteen järjestetty illanvietto, jossa m.m. esitelmän piti viime vuoden oppilas Aili Haapala.

Joulukuun 6 p:nä vietettiin itsenäisyysjuhlaa, jossa puhuivat johtaja Ripsaluoma, oppilaat Eero Kukkula, Sanni Kesseli, Iida Hirvi ja Simo Kallio.

Joulukuun 17 p:nä —26 oli opiston syyslukukauden päättäjäistilaisuus ja kuusijuhla. Illan kuluessa pidettiin useita puheita sekä suoritettiin muuta ohjelmaa. Joulupukki kävi myös vierailulla.

Tammikuun 12 p:nä 27 oli kevätlukukauden alkajaisillanvietto, jossa johtaja puhui, sekä oppilaat kertoivat joululomalla saamistaan kokemuksista ja vaikutteista.

Helmikuun 26 p:nä oli opistomerkkien jakotilaisuus. Johtaja puhui merkin tarkoituksesta ja sen vertauskuvallisesta merkityksestä. Myöskin useat oppilaat puhuivat. Juhlarunon tilaisuuteen oli kirjoittanut oppilas Hilma Heikkilä.

28 p:nä vietettiin Kalevalajuhlaa, jossa puhuivat johtaja Ripsaluoma ja Pekka Harju. Juhlassa oli myös kaksinlauluesityksiä, kuorolaulua y.m.

Laskiaistiistaina maaliskuun 1 p:nä teimme laskiaisretken Rämälän kansakoululle, jossa samalla pidimme iltaman.

Maaliskuun 6 p:nä oli Mäntyharjun nuorisoseuran talolle järjestetty iltama, josta tarkemmin retkeilyjen yhteydessä.

20 p:nä oli Karjala-juhla Mikkelin yhteiskoululla.

Nuoriso-opistolaiset Mäntyharjulla

Siellä puhuivat yliopp. Himanen ja Mikko Kontu. Esitettiin näytelmä „Pakolaiset”.

Huhtikuun 3 p:nä arpajaisiltama yhteiskoululla.

Huhtikuun 16 p:nä Suur-Savon Nuorisoseurojen Keskusseuran järjestämien nuorisoseurakurssien avajaiset.

22 p:nä kurssien päättäjäiset, jossa puhuivat johtaja,

kurssilaiset sekä oppilaat. Näistä molemmista tilaisuuksista tarkempi selostus kurssien yhteydessä.

Toukokuun 5 p:nä työvuoden lopettajaisjuhla. Puheita pitivät tohtori A. Nuolivaara, opettaja P. J. Sederholm, johtaja Ripsaluoma, Jalmari Honkakangas ja Kaisa Tolonen. Samassa tilaisuudessa jaettiin myös todistukset, opintokirjat ja nuorisoseuramerkit.

Illalla kokoonnuttiin vielä erojaisillanviettoon, jossa m.m. puhui S.N.L. sihteeri M. Alpiranta.

Lukuisille vieraille, joita talven kuluessa kävi opistolla, järjestettiin illanviettoja. Ja olivat nekin omiaan tuomaan vaihtelua ja innostusta koulutyöhön.

Kaikissa näissä mainituissa tilaisuuksissa ovat oppilaat suorittaneet ohjelmaa, kuka puhunut, kuka lastun esittänyt j.n.e.

Kaunis kuva on varmasti jokaisen mieleen jäänyt niistä monilukuisista syntymä- ja nimipäivätilaisuuksistakin, joita talven kuluessa on vietetty. Poissa on ollut silloin ujous mielistä, kun on päivän sankarille lämpimiä sanoja lausuttu ja yhteisen teepöydän ääressä poristu. Myöskin puhujalahjoja ovat nämä illat olleet omiaan kehittämään.

Kaunis kuva on piirtynyt mieliin kaikista yhteisesti vietetyistä hetkistä ja tulevat ne varmaan omalta osaltaan luomaan valoa ja lämmintä jokaisen mukana olleen mieleen.

Hilda Hietanen.

Nuoriso-opistolaiset Porrassalmella 25. 11. 1926

SEURALEHTI „TIENVIITTA“ JA TOVERILEHTI „PAUKKU“

Muinais-suomalaiset olivat tunnettuja laulujen laatijoita. Mutta sitten näytti siltä, kuin tämä henkinen perintö olisi hukkaantumaisillaan, kokonaan katoamassa. Jo varhain, ensi askeleita ottaessaan, huomasivat nuorisoseuratkin tämän vaaran. Ne ryhtyivät toimiin himmenevän perinnön kirkastamiseksi ja kartuttamiseksi. Näin syntyivät seuralehdet nuorisoseuroissa hengen viljelyksen virittäjiksi.

Nuoriso-opistolla on myöskin seuralehtensä „Tienviitta”, joka on kutsunut nuoria yrittäjiä ajatuksiansa sanoiksi pukemaan. Se on ilmestynyt lukuvuoden ajalla 21 :nä numerona huomattavampiin tilaisuuksiin. Jokainen numero on keskittynyt jonkun erikoisharrastuksen ympärille. Näin onkin ilmestynyt m.m. raamattu-, raittius-,

maatalous-, heimo- ja joulunumerot. Toimitus on ollut järjestettynä siten, että oppilaat vuoron perään, kaksi aina kerrallaan, ovat olleet päätoimittajina. Heille on kuulunut kansi- ja alkulehden piirtäminen, lehden esitys ja yleensä huolenpito siitä, että lehti muodostuu tarkoitustaan vastaavaksi. Syyslukukaudella määrättiin neljä avustajaa joka numerolle. Kevätlukukaudella on avustus ollut vapaaehtoista. Jokainen on kirjoittanut kirjoituksensa myöskin puhtaaksi, varustaen sen tarvittavilla piirroksilla. Seuralehden koko on neljännesarkki ja kirjoitusaineena tushi. — Näin on „Tienviittamme" toimitettu. Mieluisat muistot ovat monille jääneet niin kynänkäyttäjinä kuin kuvienkin kehittäjinä.

Mutta sitten on meillä ollut vielä toinenkin lehti, joka on saanut tuntea oikein painomusteen hajua. Tarkoitan tuota meidän pientä „Paukkuamme", joka noin kerran kuukaudessa on lähtenyt viemään aate- ja opistoterveisiä kaikille viisikannan veljille ja sisarille. Ensimäisen „Paukun" toimittivat 1925—26 vuosien oppilaat keväällä opistosta lähtiessään. Toinen tervehti meitä syksyllä Paukkulaan tullessamme. Nyt lukuvuoden aikana on se sitten ilmestynyt joulu-, arpajais-, liikuntokasvatus-, nuorisoseurapäivä- ja kevätnumerona. — „Paukkulan nuorten" keskuudessa on ollut valittuna kolmihenkinen toimikunta, joka joht. Ripsaluoman ohjaamana on „Paukusta" lähinnä huolehtinut. Sisältönä on ollut sekä entisten että nykyisten oppilaitten lyhyitä opistoelämää ja nuorisoseurarientoja koskettelevia runoja ja kirjoitelmia. — Kuten jo edellisestä lienee selvinnytkin, on toveriliitto, Paukkulan nuorisoseura, lehteä kustantanut. Sen tarkoituksena on

olla kuin yhdyssiteenä, yhteistunnon tuojana joka puolelle Suomenmaata hajautuneiden oppilaspolvien välillä.

Näin keväällä, työkauden päättyessä, katsellessa sekä „Tienviittaa" että „Paukkua", tuntuvat ne niin rakkailta. Niihin on kukin meistä antanut jotakin itsestään, ja siksi ne tuntuvat kuin muistoja puhuvan, todistavan toverimielestä ja parhaista pyrkimyksistämme. Monen uinuvan hengen ne ovat herättäneet kykeneväksi ilmaisemaan muillekin ajatuksensa. Se on ollut sellaisena pohjana, jolle paljon toivotaan rakentuvan.

Nuorisoseuralaiset, ystävät, ikuistakaa tekin jotain itsestänne seuralehdissänne, niin ne muodostuvat teille rakkaiksi ja niiden vaaliminen sydämen asiaksenne.

Helmi Mäki.

KOTISEUTUTYÖ NUORISO-OPISTOSSA

Kehitys kulkee eteenpäin varmoin askelin. Jokainen hetki tuo mukanaan jotakin uutta ja työntää pois tieltään vanhaa. Ihmiset ovat herkkiä uuden vaikutuksille. He eivät punnitse eivätkä mittaa arvoja, he vain tavoittelevat uutuuksia. Tästä on luonnollisena seurauksena se, että paljon vanhaa ja arvokasta uhkaa unhoon painua. Näin on jo käynyt monelle esi-isiemme meille jättämälle perinnölle. Siksi on syytä erikoisesti käydä vanhaa vaalimaan ja turvaamaan.

Tämän huomioonottaen on kotiseututyölle Nuoriso-opistossa annettu varsin houmattava sija. Se on ollut yksi enimmin harrastetuista aloista. Suoranaista kotiseututyön opetusta on ollut vain yksi viikkotunti, mutta tässä ajassa on kuitenkin tutustuttu teoreettiseen puoleen siinä määrin kun se nuorisoseurojen kotiseututyössä on tarpeellista. Lisäksi on jokaisella ollut tilaisuus osallistua käytännöllisiinkin tehtäviin. Sen velvollisuudenhan jo nuorisoseuramerkkivaatimusten suorittaminenkin asettaa.

Joululoman ajaksi sai jokainen oppilas tehtäväkseen hankkia kotiseudultaan opiston arkistoon erilaista ainehis-

toa, kuten kirkon-, sankaripatsaan-, kodin- ja seuratalon kuvat, joko valokuvina tai tushipiirroksina. Vapaasta tahdostaan toi useat muitakin kuvia. Velvollisuus oli myös kerätä puumerkkejä, kangasmalleja, tapakuvauksia, tari-

Sisä-kuva Paukkulan „pirtistä"

noita, taikoja, kansan-, piiri- ja kehtolauluja, sananlaskuja, murresanoja y.m.

Kertynyt ainehisto kerättiin sitten kotiseutuläksyinä nuorisoseuratyökerhossa. Tulos tästä olikin aika hyvä. Arkisto lisääntyi yli kuudellasadalla keräilytuotteella.

Kotiseututyötä on hoitanut kotiseututoimikunta, joka on järjestänyt myös kaksi kotiseutuiltaa, joista on lähempi selostus näyteiltojen yhteydessä.

On luonnollista, että kotiseututyössä myöskin kerty-

neen ainehiston säilyttämiseen tarkoituksen mukaisessa kunnossa täytyy kiinnittää erikoista huomiota. Nuoriso-opistossa onkin kehitetty arkistojärjestelmä, joka nelivuotisen kokemuksen perusteella on osoittautunut päteväksi ja nuorisoseuroille suositeltavaksi.

Ensimäinen ehto tällaisen arkiston järjestelyssä on, että siitä muodostuu käytännöllinen ja että kullakin keräilytuotteella on oma määrätty paikkansa.

Valokuvat, tushipiirrokset, puumerkit ja kangasmallit liimataan 25×32 cm. suuruisille, erikoisesti valmistetuille, takana olevalla suojuspaperilla varustetuille kartonkilevyille. Valokuvia ja tavallisia kangasmalleja, joiden koko on sama kuin valokuvain, tällaiselle levylle liimataan kaksi kappaletta. Tushipiirrokset ja suuremmat kangasmallit tehdään 15×20 cm. suuruisiksi ja liimataan yksi kuhunkin levyyn. Levyn taakse tehdään tarpeelliset merkinnät ja se on valmis säilytettäväksi erikoisesti valmistetuissa, kirjeenvaihtojärjestäjällä varustetuissa, kotelossa säilytettävissä kansissa. Samanlainen ainehisto muodostaa oman kokoelmansa. Tarkoitus on, että esim. valokuvia saadaan niin paljon, että samanlaiset kuvat: kirkot, seuratalot y.m. muodostavat oman ryhmänsä.

Kirjoitettu ainehisto: tarinat, taijat y.m. täytyy olla kirjoitettuna tushilla, hyvälle, neljäsosa arkin kokoiselle paperille. Sanantapoja y.m.s. kirjoitetaan vaan yksi sivulle ja taakse tehdään asianmukainen selostus, jossa mainitaan milloin ja kuka keräilyn on arkistoon jättänyt ja mitä muuta sen johdosta olisi mainittavaa. Tällaisella maininnalla varustetaan kaikki kirjoitukset, sen jälkeen ne säilytetään myös tarkoitusta varten valmistetuissa keräily-

kansissa, kunnes niitä on kerääntynyt niin suuri määrä, että sidottaminen voidaan toimittaa. Sitten nämät teokset säilytetään arkistossa korttijärjestelmän mukaan.

Näin muodostuu arkistosta käytännöllinen ja siihen on helppo tutustua milloin vain haluttaa. Ja kun Nuorisoopiston kotiseutuarkisto yhä suuremmassa määrässä laajentuu, tulee myöskin niitä, jotka siihen haluavat tutustua, olemaan lukuisia.

Tämäntapaisten arkistojen perustamiseen monilla nuorisoseuroilla on myös varsin suuret mahdollisuudet. Jos nuorisoseurat tässä asiassa vain voitavansa tekisivät, saisivat ne tällä toiminnallaan lausua vaikuttavan sanansa vanhojen, unhoon peittyvien arvojen puolesta.

Jalmari Honkakangas.

„Me laulamme, leikimme yhä!“

NUORISOSEURAKURSSIT PAUKKULASSA

Yleisesti tunnettu tosiasia nuorisoseuraväen keskuudessa on, että siellä missä nuorisoseurojen johdossa ei ole tätä työtä tuntevia, päämäärästä tietoisia, innostuneita ja toimintatarmoisia jäseniä, niin siellä nuorisoseurojen toiminta on heikkoa ja tulokset verrattain vähäisiä ja vaatimattomia. Siis ei nuorisoseuratyötä, enempää kuin mitään muutakaan työtä, voida menestyksellä tehdä, ellei työntekijöillä ole tietoa, miten sitä tehdään ja ellei heillä ole innostusta asiaan sekä uskoa siihen, että juuri tämän työn avulla voidaan nuorison elämä paremmaksi ja onnellisemmaksi saada, sikäli kuin se vapaan valistustyön avulla on mahdollista.

Tällaisten päämäärästä tietoisten työntekijäin puutteen poistamiseksi ja nuorisoseurojen toiminnan saamiseksi

tarkoitustaan vastaavammaksi, on järjestetty erikoisia viikon kestäviä nuorisoseuratyön opastuskursseja, joilla nuorissa ihmisissä herätetään innostusta nuorisoseuratyöhön, sekä luennoidaan tämän työn eri puolista ja annetaan neuvoja ja ohjeita, millä tavalla työtä on tehtävä j.n.e. Tämänsuuntaiset kurssit ovat saavuttaneet jatkuvaa myötätuntoa ja suosiota nuorisoseuraväen keskuudessa, joten niiden vuosittainen järjestäminen kaikkien keskusseurojen alueella on tullut vakaantuneeksi tavaksi.

Suur-Savon Nuorisoseurojen Keskusseuran toimesta suunniteltiin myös tällaiset kurssit, jotka Nuoriso-opisto sitten otti järjestääkseen. Ensimmäiset Paukkulassa pidetyt nuorisoseurakurssit olivat 16—22. IV. 1927.

Osanottajia kursseilla oli Suur-Savon Nuorisoseurojen Keskusseuran alueelta 29, jotka eivät kuitenkaan kaikki olleet koko aikaa. Nuoriso-opistolaisia oli 39 ja lisäksi opiston opettajat. Yhteensä siis 71 henkeä. Vielä kävi kursseilla muiden maakuntien nuorisoseuramiehiä neljä, sekä Kylälahden nuorisoseuran jäseniä 18.

Kurssien johtajana toimi Nuoriso-opiston johtaja Aukusti Ripsaluoma.

Puheita ja esitelmiä kursseilla pitivät seuraavat henkilöt: Johtaja Aukusti Ripsaluoma kurssien avauspuheen ja seuraavat esitelmät: Uskonto ja nuorisoseurat, Osuustoiminta, Siveellinen itsekasvatus sekä lausuntaesitelmä. johtajatar Maiju Saarinen: Kirjallisuus kasvattajana; maisteri Arvi Raivio: Mitä kansalaisen tulee tietää. Nuoriso-opistolaisista pitivät esitelmiä seuraavat henkilöt: Martti Hekkala, Olga Lipo, Viljami Kivelä, Kaisa Tolonen, Tyyne Montonen, Sanni Kesseli, Eero Kukkula,

Hilma Heikkilä, Urpo Ahola, Jalmari Honkakangas, Martti Virtanen, Hilja Alajääski, Hilda Hietanen, Konsta Tervo, Sameli Alkio, Väinö Hokkanen ja Onni Seppälä. Lisäksi Kainuun Nuorisoseurojen Keskusseuran sihteeri Artturi Karjalainen piti kaksi mielenkiintoita esitelmää Kainuun asuttamisen vaiheista ja Kainuun rajaseutuoloista.

Keskustelukysymyksiä alustivat seuraavat oppilaat: Viljami Hanni, Helvi Hannikainen, Aarne Tuukkanen, Helmi Mäki, Iivar Welling ja Emil Riittinen. Kurssilaisista alustivat keskustelukysymyksiä: Vilho Vitikainen ja Aino Liukkonen. Aate Mannisen kirjoittaman keskustelukysymyksen alustuksen luki Emil Riittinen.

Kurssien aikana käytettiin kaksi tuntia lausunnan käytännölliseen harjoitukseen. Opiston oppilaat ja kurssilaiset esittivät tällöin useita lausuntanumeroita, jotka kaikki heti arvosteltiin.

Eri kerhojen näytetilaisuuksia järjestettiin kurssien aikana 4. Sunnuntaina, 17 pnä, oli raamattukerhon, maanantaina varhaisnuorisokerhon, tiistaina opintokerhon ja keskiviikkona maatalouskerhon näytetilaisuus. Nämä kerhokokoukset toivat vaihtelua työhön ja samalla kurssilaiset saivat suuntaviivoja, millä tavalla tällaiset tilaisuudet on sopivinta järjestää. Torstaina oli savolaisaiheinen kotiseutuilta, joka muodostui hauskaksi ja virkistäväksi tilaisuudeksi.

Aivan erikoislaatuinen ja harvinainen tilaisuus oli kolmannen kurssipäivän iltana pidetty Lähemäen nuorisoseuran perustava kokous. Jo pitkin talvea on „Paukkulan nuorten" keskuudessa kytenyt ajatus nuorisoseuran perus-

tamisesta Lähemäen esikaupunkiin, ja nyt siitä vihdoin tehtiin tosi. Ohjelma oli arvokas. Muun muassa oli siinä keski-pohjalaisen nuorisoseuramiehen Josua Ruotsalan esitelmä nuorisoseura-asiasta, puhe, lausuntaa y.m.

Tienviitan nuorisoseuranumero ilmestyi myös tähän tilaisuuteen. Nuorisoseura tuli perustetuksi, jäseniä liittyi heti 28. Esimieheksi valittiin johtaja Ripsaluoma. Onnittelunsa uudelle seuralle esittivät johtaja Ripsaluoma, sihteeri Manu Liukkonen y.m.

Edellisten lisäksi oli vielä tervetuliaisillanvietto lauantai-iltana, sekä lopettajaisilllanvietto perjantai-iltana. Kurssivaikutelmiaan tulkitsivat näissä tilaisuuksissa kurssien johtaja, opiston oppilaat ja kurssilaiset. Ne muodostuivat miellyttäviksi tilaisuuksiksi, varsinkin viimemainittu, jossa tunnelma nousi jokapäiväisyyden yläpuolelle, mieli herkistyi, ja nuorisoseura-aatteen lipun alla lupauduttiin työtä tekemään ja valon voimien puolesta taistelemaan.

Leikkitoiminta kuului myös kurssien ohjelmaan. Joka päivä oli varattu yksi tunti kansallisleikkien opettelemista ja harjoittelemista varten ja lisäksi oli leikkiä aina kerhoiltojen ja illanviettojen lopussa. Nämä leikkitilaisuudet muodostuivat myös erittäin hauskoiksi ja virkistäviksi hetkiksi vakavamman työn lomassa ja leikeissä mukana olijoissa varmistui ajatus kansallisleikkien vakaannuttamisesta nuorisoseurojen ohjelmaan.

Nämä Paukkulassa vietetyt ensimmäiset nuorisoseurakurssit olivat osanottoonsa nähden suurimmat, mitä Nuoriso-opisto on järjestänyt ja toivottavasti osanottajien lukumäärä tulee seuraavina vuosina vielä lisääntymään

Näiden kurssien merkitystä opiston oppilaille, jotka tällaisilla kursseilla joutuivat ensi kerran esitelmiä pitämään ja muutenkin perehtymään niiden järjestämiseen, ei voida vähäiseksi arvioida. Varmasti niissä saatu kokemus on vastaisuudessa hyvänä apuna, kun oppilaat joutuvat kotiseudullaan oleman mukana kurssien järjestämisessä. — — — Mutta myöskin nuorisoseurojen edustajilla oli kursseista hyötyä, sillä niillä saadut, vaikkakin puutteelliset tiedot, ovat hyvänä apuna kotikylän nuorisoseuran toimintaa järjestettäessä entistä paremmin tarkoitustaan vastaavaksi. Ja ehkä moni nuorisoseuratyössä mukana ollut työntekijä, jonka usko välistä alkoi työssä horjua, sai uutta uskoa ja uutta innostusta toimimaan vastoinkäymisistä huolimatta kotikylänsä ja kotiseutunsa nuorison hyväksi. Toivoa siis sopii, että nämäkin nuorisoseurakurssit ovat osaltaan olleet vaikuttamassa suursavolaisen nuorisoseuratyön voimaperäistymiseen, ja samalla ovat ne antaneet uusia innostuneita työntekijöitä laajalle nuorisoseuratyövainiolle.

Viljami Hanni.

RETKEILYT

Talven kuluessa teimme useita matkoja opistomme läheisyyteen tutustuaksemme savolaiseen ympäristöön ja kansaan. Nämät olivat hauskoja ja virkistäviä hetkiä arkisen työn välissä. Ja kaiken lisäksi saimme tutustua näillä retkillä savolaiseen nuorisoseuratyöhön ja -työntekijöihin.

Ensimäinen matka tehtiin marrask. 24 p:nä Mikkelin lähistöllä olevalle Kaihunharjulle. Tämä harju on kaunis selänne kahden järven välissä, sen lähistölle liittyy historiallisia muistoja nuijasodan ajoilta. Palatessamme poikkesimme Mikkelin sankaripatsaalle, jolla johtajamme puhui muutamin sanoin siihen liittyvistä muistoista.

Seuraavana päivänä teimme autoretken Porrassalmelle kolmivuotisen sodan aikuiselle muistopaikalle. Täälläkin johtajamme puhui muutamia mieliin painuvia sanoja Suomen kansan taisteluista ja eritoten tähän paikkaan liittyvästä historiasta. Kajahutimme jonkun laulun ja lähdimme paluumatkalle, jatkaaksemme arkista työtämme.

Helmikuun 6 p:nä oli Mikkelin yhteiskoululla Kieltolakiliiton Mikkelin aluejärjestön vuosijuhla, johon opisto-

laiset oli kutsuttu. Opiston kuoro lauloi, johtaja Ripsaluoma puhui ja opistolaiset näyttelivät Eero Alpin näytelmän „Ohi houkutusten"

Laskiaistiistaina teimme kävelymatkan Rämälän kansakoululle, jossa oli opistolaisten järjestämä iltama. Johtaja Ripsaluoma ja opistolainen Jalmari Honkakangas puhuivat. Näyteltiin Urpo Aholan näytelmä „Ilvesojan Joosen kasvatit" Opiston kuoro lauloi muutamia lauluja.

Maaliskuun 6 p:nä teimme vierailun Mäntyharjun nuorisoseuran talolle. Siellä mäntyharjulaiset ottivat meidät vastaan ennestään ystävälliseksi tunnetulla tavallaan. Iltamassa, joka oli opistolaisten järjestämä, oli johtaja Ripsaluoman ja opistolaisen Martti Heikkalan puhe. Opistolaiset näyttelivät Jyrähmin näytelmän „Pakolaiset" Useita muita ohjelmanumeroita iltamassa vielä oli.

Maaliskuun 13 p:nä olimme Otavan maatalouskoululla. Täällä oli silloin Otavan maatalouskoulun, Otavan kansanopiston ja Suomen Nuoriso-opiston väliset hiihtokilpailut. Iltapäivällä oli juhla Otavan kansanopistolla, puhui m.m. opistolainen Viljam Kivelä; opiston kuoro lauloi y.m. ohjelmaa oli opistomme puolelta järjestettynä.

Maaliskuun 22 päivänä lähdimme kauan puhutulle Helsingin matkalle, joka ulotettiin Turkuun asti. Helsingissä katselimme museoita, kirkkoja ja julkisia paikkoja. Tutustuimme Suomenlinnaan, presidentin linnaan, S.O.K:on, Elantoon, Ateneumiin ja sen aarteisiin y.m.

Helsingistä jatkoimme matkaa Turkuun, kuten aikomuskin oli ollut. Asemalla oli meitä Varsinais-Suomen nuorisoseurain keskusseuran johtohenkilöitä vastassa. Ensimmäiseksi menimme Turun linnaan, jossa katselimme

joka nurkan ja lopuksi kävimme Juhana herttuan kellariin edellämainitun keskusseuran järjestämään illanviettoon. Ilta oli jo myöhä, ennenkuin lähdimme asuntoihimme nukkumaan, seuraavana päivänä jatkaaksemme Turkuun tutustumistamme. Seuraavana päivänä katsoim-

Kansallismuseon edustalla

me taidemuseon, turkulaiset muistomerkit, biologisen museon y.m. Tyytyväisin mielin palasimme tältä kuusi päivää kestäneeltä matkaltamme.

Viimeinen tämänvuotisen toverikunnan retkeily tehtiin Vappuna Porrassalmelle Silvastin taloon, jossa meillä oli ohjelmallinen iltama. Sää oli erikoisen kaunis, kun lähdimme kävelemällä matkaan. Iltamassa oli johtaja Ripsaluoman ja opistolaisen Iivar Wellingin puhe. Opistolaiset näyttelivät näytelmän „Ohi houkutusten" Vielä oli

ohjelmassa kuorolaulua y.m. Tämä kauniina kevätpäivänä tehty retki tuli siis päätökseksi tämänvuotisille retkeilyille.

Mitä tällaisiin retkiin tulee, niin ovat ne erikoisen tervetulleita lomahetkiä elämän jokapäiväiseen aherteluun. Ehkä niistä on meille tulevaisuudessa monta iloista muistoa. Olemmehan näillä retkillä saaneet tutustua vieraisiin ihmisiin, vieraisiin oloihin ja tämän rakkaan isänmaamme kauniseen luontoon.

Urpo Ahola.

SUOMEN NUORISO-OPISTON 1926—27 TEKEMÄ NEUVONTATYÖ

Henkilö	Paikka	Aika	Tilaisuus	Esit. puheet	Kuulijat
Aukusti Ripsaluoma	Seinäjoki	13/5 26	E.P.N. puheenjoht. kok.	2	100
—„—	Mäntyharju	23/5 26	N:seuran kesäjuhla	2	250
—„—	Mikkeli	30/5 26	Kieltolakiliit. vuos.päiv.	1	150
—„—	Vaasa	20/6 26	Laulujuhlat	1	800
—„—	Lappajärvi	24/6 26	—„—	2	400
—„—	Nurmo	27/6 26	N:seuran kesäjuhlat	2	250
—„—	Marttila	4/7 26	Laulujuhlat	2	5000+300
—„—	Mikkeli	11/7 26	—„—	1	1200
—„—	—„—	8/8 26	Keskusseuran neuv. kok.	2	80
—„—	Isokyrö	15/8 26	E.P.N neuv. kok.	2	120
—„—	Mikkeli	15—29/8 26	Kieltolakiliiton kurssit	6	40
—„—	Lapua	22/8 26	Haapakosken n.s.talon vihk.	2	400
—„—	Mikkeli	29/8 26	Nuorisoseuraesitelmä maatalousnäyttelyn aikana	1	150
—„—	Ristiina	3/10 26	Raittiuskokous	2	150
—„—	Tuomikylä	15—21/10 26	Keskusseuran kurssit	14	50—200
—„—	Mikkeli	3/11 26	Sotilaskodin illanvietto	1	200
—„—	—„—	7/11 26	Kansalaisopisto	1	70
—„—	Rämälä	12/12 26	N:seuran iltama	1	80
—„—	Mikkeli	5/12 26	Keskusseuran vuosikok.	2	80

Aukusti Ripsaluoma	Hirvensalmi	30/12 26 1/1 27	N:seurapiirin kurssit	8	30—100
—„—	Lapua	8—9/1 27	E.P.N.S. vuosikokous	3	400
—„—	Mikkeli	15/1 27	Kansalaisopisto	1	60
—„—	—„—	28/1 27	Kansalaisopiston iltama	1	30
—„—	Rämälä	1/3 27	Opist. iltama	1	120
—„—	Mäntyharju	6/3 27	—„—	1	150
—„—	Mikkeli	16—22/4 27	Keskusseuran kurssit	8	50—100
—„—	Tuukkala	1/5 27	Opistolaisten iltama	1	150
—„—	Mikkeli	11/5 27	Snellman-juhla	1	20
—„—	—„—	12/5 27	Koivikon turvakoti	1	80
Maiju Saarinen	—„—	19/4 27	Keskusseuran kurssit	1	80
Arvi Raivio	—„—	19/4 27	—„—	1	80
Martta Pajunen	Maavesi	26/2 27	N:seuran iltamat	2	100
—„—	Mikkeli	11/5 27	Snellman-juhla	1	20
—„—	—„—	12/5 27	Koivikon Turvakoti	1	80
Kaarin Ahvenainen	Suonsalmi	6/1 27	N:seuran iltama	1	100
Alba Sairanen	Tuohisaari	26/12 26	—„—	1	200
Konsta Tervo	Sotkamo	6/1 27	—„—	1	100
—„—	Porrassalmi	20/2 27	—„—	1	200
—„—	Mikkeli	18/4 27	Keskusseuran kurssit	1	50
Sameli Alkio	Kauhajoki	21/12 26	Varhaisnuorisokerho	1	30
—„—	—„—	26/12 26	N:seuran iltama	1	150
—„—	—„—	1/1 27	—„—	1	200
—„—	—„—	6/1 27	N:seuran kuukausikokous	1	50
—„—	Ihastjärvi	20/1 27	N:seuran iltama	1	100
—„—	Lahnaniemi	20/3 27	—„—	1	50
—„—	Harjunmaa	18/4 27	—„—	1	100
—„—	Mikkeli	21/4 27	Keskusseuran kurssit	1	50
—„—	Lahnaniemi	24/4 27	Opistolaisten iltama	1	100

Sameli Alkio	Tuukkala	1/5 27	Oistolaisten iltama	1	150
Tauno Multanen	Järventaus	9/1 27	N:seuran iltama	1	100
Tyyne Montonen	Kontila	26/12 26	— „ —	1	125
— „ —	Mikkeli	18/4 27	Keskusseuran kurssit	1	100
Helvi Hannikainen	Ruhvana	19/12 26	N:seuran iltama	1	100
Emil Riittinen	Hirvensalmi	26/12 26	— „ —	1	80
— „ —	— „ —	19/12 26	— „ —	1	80
Aarne Tuukkanen	Kuitula	14/11 26	— „ —	1	30
— „ —	Tuukkala	18/12 26	— „ —	1	50
— „ —	Hirvensalmi	26/12 26	Kristill. liit. kokous	1	80
— „ —	Tuukkala	26/12 26	N:seuran iltama	1	120
— „ —	Kuitula	19/12 26	N:seuran kokous	1	80
— „ —	— „ —	9/1 27	N:seuran iltama	1	?
— „ —	— „ —	27/2 27	— „ —	1	?
Ida Hirvi	Lohtaja	19/12 26	— „ —	1	80
— „ —	— „ —	31/12 26	— „ —	1	60
— „ —	Mikkeli	21/4 27	Keskusseuran kurssit	1	75
Elli Lehtonen	Ähtäri	26/12 26	N:seuran iltama	1	70
— „ —	— „ —	6/1 27	— „ —	1	60
Viljam Kivelä	Porrassalmi	6/11 26	— „ —	1	160
— „ —	Kylälahti	30/11 26	— „ —	1	200
— „ —	Harjavalta	8/1 27	Neuvontakurssit	1	40
— „ —	Mäntyharju	17/4 27	N:seuran iltama	1	200
— „ —	Mikkeli	18/4 27	Keskusseuran kurssit	1	100
Toivo Nissinen	Vuolijoki	26/12 26	N:seuran iltama	1	40
Hilma Heikkilä	Ylivieska	26/12 26	Soittokunnan iltama	1	50
— „ —	Ylivieska	1/1 27	N:seuran iltama	1	75
— „ —	— “ —	7/1 27	— „ —	1	60
— „ —	Mikkeli	19/4 27	Keskusseuran kurssit	1	75

Jalmari Honkakangas	Norola	?	Raittiusseuran iltama	1	60
— „ —	Purmojärvi	25/12 26	N:seuran iltama	1	100
— „ —	— „ —	1/1 27	— „ —	1	50
— „ —	Rämälä	1/3 27	— „ —	1	120
— „ —	Lahnaniemi	20/3 27	— „ —	1	?
— „ —	Mikkeli	16/4 27	Keskusseuran kurssit	1	100
— „ —	— „ —	20/4 27	— „ —	1	75
Urpo Ahola	Porrassalmi	20/2 27	N:seuran iltama	1	?
Senja Muhonen	Vastinki	5/1 27	— „ —	1	100
Simo Kallio	Visuvesi	10/1 27	— „ —	1	90
— „ —	Ihastjärvi	20/1 27	— „ —	1	100
Väinö Hokkanen	Harjunmaa	?	— „ —	1	100
— „ —	— „ —	18/4 27	— „ —	1	100
— „ —	Mikkeli	21/4 27	Keskusseuran kurssit	1	70
Hilda Hietanen	Suonsalmi	1/11 26	N:seuran iltama	1	75
— „ —	Mäntyharju	28/11 26	N:seuran kuusijuhla	1	100
— „ —	— „ —	26/12 26	— „ —	1	150
— „ —	— „ —	2/1 27	— „ —	1	?
— „ —	Mikkeli	21/4 27	Keskusseuran kurssit	1	70
Martti Hekkala	Porrassalmi	6/11 26	N:seuran iltama	1	160
— „ —	Vuolinko	15/11 26	— „ —	1	65
— „ —	Maavesi	12/12 26	— „ —	2	260
— „ —	Hillilänkylä	26/12 26	— „ —	1	100
— „ —	Pöntiä	2/1 27	— „ —	1	75
— „ —	Savonlinna	20/1 27	I.S.N.L. vuosikokous.	1	75
— „ —	Visulahti	20/2 27	Lähemäen V.P.K. iltama	1	75
— „ —	Mikkeli	16/4 27	Keskusseuran kurssit	1	100
Olga Lipo	— „ —	17/4 27	— „ —	1	100
Eero Kukkula	Kankaanpää	26/12 26	N:seuran iltama	1	200

Eero Kukkula	Kankaanpää	1/1 27	N:seuran iltama	1	36
— „ —	Mikkeli	21/4 27	Keskusseuran kurssit	1	75
Kaisa Tolonen	— „ —	17/4 27	— „ —	1	100
Martti Virtanen	— „ —	20/4 27	— „ —	1	75
Hilja Ala-Jääski	— „ —	20/4 27	— „ —	1	75
Viljami Hanni	— „ —	16/4 27	— „ —	1	100
Ivar Welling	Kiviniemi	26/12 26	N:seuran iltama	1	75
— „ —	Mikkeli	18/4 27	Keskusseuran kurssit	1	100
Manu Liukkonen	Ristiina	25/12 26	Himalansaaren n.s. iltama	1	60
— „ —	Mäntyharju	3/1 27	Kinninkylän n.s. iltama	2	120
— „ —	Anttola	7/1 27	Suojeluskunnan ilama	1	90
— „ —	Ristiina	23/1 27	Kylälahden n:seuran iltama	1	80

✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱

SUOMEN NUORISO-OPISTON ARPAJAISET

Viime kesänä alkoivat Suomen Nuorison Liiton suurarpajaiset oman oppilaitoksensa, Suomen Nuoriso-opiston tukemiseksi, vaikkakin varsinaisesti vasta viime syksynä alettiin suuremmassa määrässä toimia arpajaisten hyväksi.

Näiden arpajaisten avulla toivottiin saatavan oppilaitokselle oma huoneusto, jossa vuosittain parvi nuorisoseuratyön tekijöitä kävisi jaloon tehtäväänsä valmistumassa.

Tämä oman kodin unelma kehittyikin viime vuonna niin pitkälle, että opisto viime syksynä voi aloittaa työnsä omassa huoneustossa, historiallisessa Paukkulassa, lähellä Mikkelin kaupunkia.

S. N. L. joutui tämän oston kautta — vaikka se olikin verrattain edullinen — suuren velkataakan alle, josta toivottiin kuitenkin nopeasti selviydyttävän arpajaisten avulla.

Kuten yleisesti on tunnettua, oli tarkoitus saada arvat myydyiksi aivan yksinkertaisesti siten, että kaikki maamme nuorisoseurat myisivät niitä vähintäin 400 kpl.

Mutta asia oli helpommin sanottu kuin tehty. Paljon on tässä asiassa vielä toivomisen varaa. Velttoja ja lai-

minlyöneitä yksityisiä nuorisoseuroja on melko runsaasti pitkin linjaa, joskin toisissa maakunnissa on tehty aivan kiitettävää työtä tämän tärkeän asian nopean ja onnellisen ratkaisun saavuttamiseksi.

Tämän vuoden alusta siirtyi kaikki arpajaistoiminta kokonaan Paukkulan kautta käyväksi. Siksipä käy kaikki näitä arpajaisia koskeva toiminta nykyään yksinomaan johtaja Aukusti Ripsaluoman kautta (osoite Mikkeli, Paukkula).

Samalla valittiin lisäksi opiston nykyisistä oppilaista niin kutsuttu „arpajaistoimikunta”, johon tuli edustaja kunkin keskusseuran alueelta. Täten toivottiin saatavan läheisempi yhteys eri maakuntien ja „arpajaistoimiston” välillä, joksi Paukkula muodostui.

Laskiaissunnuntaiksi (helmikuun 27 päiväksi) suunnitteli edellä mainittu toimikunta erikoista arpojen suurrynnistyspäivää kautta maan. Lähetettiin kirjelmä ohjelma-avustuksineen kaikille maamme nuorisoseuroille, joissa kehoitettiin järjestämään laskiaissunnuntaiksi Suomen Nuoriso-opiston arpajaisjuhlia ja iltamia, joista saaduilla tuloilla seurat hankkisivat itselleen arpoja. Kehoitettiin myös myymään niitä mahdollisimman paljon kunkin seuran alueella.

Miten näissä tilaisuuksissa on taloudellisesti onnistuttu, ei voida vielä varmasti sanoa, mutta ovat useat seurat sentään yrittäneet, kutka paremmalla, kutka huonommalla menestyksellä. Kuitenkin, missä on todenteolla käyty asiaan käsiksi, siellä on järjestään saavutettu hyviä tuloksia.

Tällainen on tämä arpajaistilanne nykyhetkellä. Paljon on tehty, paljon on jätetty tekemättäkin.

Mitä tehdä?

Jokaisen nuorisoseuran ja nuorisoseuralaisen kunniatehtävä ja velvollisuus on oman opistonsa kunnollinen jaloilleen saattaminen, myymällä ensi tilassa vähintäin 400 kpl. opiston arpoja. Jokaisen on tehtävä parhaansa tässä suhteessa, sillä juuri siitä selvimmin pilkistää esiin koko nuorisoseurajärjestön voimakkuus. Ei myös saa enää tästälähtien tulla kysymykseen arpalippujen palauttaminen ilman, että niitä olisi yritettykään saada kaupaksi, — kuten eräät seurat ovat tehneet —, sillä sellainen teko on kuolemansynti S. N. L. ja koko maamme nuorisoseuraliikettä kohtaan.

Jokaisella nuorisoseuralla on itsellään omat huolensa ja vaikeudet voitettavanaan — ehkä monella hyvinkin suuret — mutta sittenkin pitäisi oikein suomalaisen paljonpuhutulla „sisulla" jokaisen kaikkensa yrittää. Kukapa ei tahtoisi tässä työssä mukana olla.

Keskusseurat tehkööt voitavansa. Missä aluepiiritoimintaa on järjestetty, valvottakoon johtohenkilöiden taholta, että kukin seura täyttää kunniavelkansa tässä suhteessa. Henkilökohtainen käynti eri seuroissa on osoittautunut parhaaksi keinoksi, jota on edelleen jatkettava, missä siihen vaan suinkin tilaisuutta ja mahdollisuutta löytyy.

„Oma apu paras apu", sanotaan ja niin se on tässäkin. Ei ole lahjaksi saatu koskaan niin rakas ja läheinen, kuin työllä ja taistelulla saadut saavutukset. Siksipä maamme nuorisoseuraväki: nouskaa yksimielisesti tukemaan omaa

opistoanne, sillä ainoastaan Teidän itsenne nostama ja rakastama „valon temppeli" on kyllin arvokas omien siskojenne ja veljienne „opinahjoksi"

Arpoja on vielä jokunen määrä saatavana niitä haluaville edellä mainitulla osoitteella.

Tilityksien suhteen olisi myös jokaisen kiirehdittävä, sillä ainoastaan pieni murto-osa on tilittänyt tähän mennessä saamansa arvat. Tilitykset lähetettävä Mikkelin Maatalous-Pankkiin osoitteella *Mikkeli.*

Martti Virtanen.

SUOMEN NUORISO-OPISTO 1926—1927

Paukkula.

Suomen Nuoriso-opiston kuluneen vuoden toiminnalle antaa aivan erikoisen merkityksen tietoisuus siitä, että oltiin luomassa traditsiooneja opistoelämälle omassa opistotalossa, Paukkulassa. Kuten viime vuoden vuosikertomuksessa jo mainittiin, osti Suomen Nuorison Liitto 2/1 1926 opistoa varten Paukkulan kartanon Mikkelin kaupungin vierestä. Kaupassa sai opisto 18,3 ha suuruisen maapalstan, josta 9,5 ha peltoa ja tonttimaata, sekä verrattain paljon rakennuksia, joista useimmat ovat opistolle tarpeellisia. Vanhan puiston keskellä oleva Paukkula on asemansa puolesta varsin sopiva nykyiseen tarkoitukseensa.

Kesällä 1926 suoritettiin välttämättömät korjaustyöt ja lokak. 24 p:nä opiston alkaessa uuden työvuotensa vihittiin vanha Paukkula uuteen tarkoitukseensa.

Jo tänä lyhyenä aikana, minkä Paukkula on ollut opiston tyyssijana, on se muodostunut opistoa lähellä oleville henkilöille rakkaaksi ja läheiseksi. Toivottavasti vielä

koko Suomen nuorisoseuraväki oppii sen tuntemaan omakseen.

Opiston työskentely

kuluneena vuotena on jatkunut entiseen tapaan. Syyskuun 23 p:nä hyväksyttiin opiston ohjesääntö, joka laskee opiston toiminnalle lujan perustuksen.

Lukuvuosi alkoi lokak. 24 p:nä ja päättyi toukok. 6 p:nä, joululoma 18/12—12/1. Työviikkoja on ollut 25 ja työpäiviä 151. Pääsiäislomakin, pitkääperjantaita lukuunottamatta, vietettiin työn merkeissä. Silloin nim. oli järjestetty kerhokurssit maakunnan valistusväelle. Kevätlukukauden alussa influensan aiheuttamaa pientä häiriötä lukuunottamatta on työskentely tapahtunut häiriintymättä. Toverikunnan järjestämät retkeilyt ja illanvietot, joista edellä kerrotaan, ovat tuoneet vaihtelua työhön.

Suurin osa opiston oppilaista on asunut opiston ulkopuolella Lähemäen esikaupungissa. Vuokrat ovat olleet hyvin kohtuulliset, 40—75 mk. kuukaudessa, ja asunto-olot tyydyttävät. Noin neljäsosa oppilaista on ollut opiston omissa suojissa.

Opistolla on ollut oma ruokala, jossa — paria poikkeusta lukuunottamatta — opiston opettajat ja oppilaat ovat ruokailleet. Ruokamaksu on ollut 10 mk. päivältä, siis sama, mikä aikaisemmin Otavassakin maksettiin. Ruokalan emännöitsijänä on toiminut entinen opiston oppilas *Martta Pajunen* ja hänen apulaisenaan *Laili Hautamäki*. Talonmiehen tehtäviä taas on hoitanut S. S. Keskusseuran sihteeri *Manu Liukkonen*, hänkin entisiä oppilaita.

Johtokunta.

Suomen Nuoriso-opiston johtokuntaan ovat kuluneena vuotena kuuluneet opettaja *J. P. Sederholm* puheenjohtajana, toimittaja *Kaapro Moilanen* varapuheenjohtajana, ja muina jäseninä kirjailija *Elsa Hästesko,* pankinjohtaja *Akseli Kunnas* ja johtaja *Aukusti Ripsaluoma,* joka on toiminut kirjurina ja rahastonhoitajana. Varajäseninä johtokunnassa ovat olleet johtajatar *Tilda Löthman* ja maisteri *Th. Kumpulainen.* Johtokunta on kokoontunut 8 kertaa ja käsitellyt kokouksissaan 46 eri kysymystä.

Opiston taloudenhoito on ollut edelleen johtajan huolena. Samoin käytännöllisten asiain hoito yleensä. 1/6—31/12 1926 on opisto lähettänyt 773 painettua ja 134 kirjoitettua postilähetystä. (Arpajaisasioita koskeva kirjeenvaihto ei kuitenkaan ole tässä luettelossa).

Opiston opettajat.

Elok. 8 p:nä 1926 valittiin opiston opettajiksi opettajatar *Maiju Saarinen* Tampereelta ja maisteri *Arvi Raivio* Nivalasta. Opettajakunnan kuluneena lukuvuotena ovat muodostaneet:

Pelkonen, K. H., lääninagronoomi, maatalousaineiden opettaja.

Raivio, Arvi, fil. maist. Aineet: suomenkieli ja laskento II:ssa ryhmässä, historia, kansantalous ja yhteiskuntaoppi, maantieto ja kirjanpito sekä raittiuskerhon-johto.

Ripsaluoma, Aukusti, opettaja, opiston johtaja. Aineet: uskonto, yhdistystoiminta, kotiseutututkimus, kir-

jastotyö, kerhotyö, puhetaito, terveys- ja raittiusoppi, piirustus ja poikain voimistelu. Lisäksi on hän huolehtinut raamatunluku- ja nuorisoseuratyökerhon ohjauksesta ja huoltanut toverikunnan, Paukkulan Nuorten, toimintaa.

Saarinen, Maiju, opettaja, opiston johtajatar. Aineet: suomenkieli ja laskento I:ssä ryhmässä, kirjallisuus, tyttöjen kotitalous, lausunta, laulu ja tyttöjen voimistelu sekä varhaisnuoriso-, musiikki- ja kirjallisuuskerhojen ohjaus.

Luennoita

tai puheita eri aloilta ovat talven kuluessa pitäneet seuraavat kansalaiset:

Alpiranta, Martti, sihteeri, 2 puhetta (opiston alkaessa ja loppuessa).

Heinonen, Aug., konsulentti, 6 esitelmää karjataloudesta.

Himanen, Toivo, ylioppilas, juhlaesitelmä opiston Karjalajuhlassa Mikkelissä.

Kalliokoski, Viljami, kansanedustaja, juhlaesitelmä opiston arpajaisjuhlassa Mikkelissä.

Karjalainen, Artturi, sihteeri, 2 esitelmää Kainuusta ja sen rajaseutuoloista.

Liakka, Niilo, kanslianeuvos, juhlaesitelmä opiston vihkiäisjuhlassa.

Loimaranta Sakari, lehtori, 2 esitelmää Suomen kirkosta ja seurakuntatyöstä.

Nuolivaara, Armas, filos. toht., 5 esitelmää nuorisosielutieteestä.

Pelkonen, Aino, rouva, 4 esitelmää puutarhanhoidosta.

Peltonen, A. F., tohtori, rovasti, vihkiäispuhe vihkiäisjuhlassa.

Räsänen, Ilmari, maisteri, 2 esitelmää lausunnasta.

Sederholm, J. P., opettaja, 2 esitelmää vapaasta valistustyöstä.

Suhonen, Niilo, metsänhoitaja, 4 esitelmää metsänhoidosta.

Torvelainen, Juho, toimittaja, 2 esitelmää kotimaisesta työstä ja eri kansojen puhtauskäsitteistä.

Viljakainen, T. toimittaja, 7 esitelmää havainnoistaan Ruotsista, Tanskasta ja Latviasta.

Vieraita

on entiseen tapaan käynyt opistossa. Heistä mainitsemme — edellämainittujen luennoitsijain lisäksi — Mynttilän raittiusseura *„Säteen"* opintokerholaiset, *Kylälahden* nuorisoseuralaiset, *Otavan* maatalouskoulujen oppilaat, maanviljelijä *Iivari Tolonen,* entiset oppilaat *Kalle Aro, Hilja Elomaa, Aili Haapala, Saima Heimala, Aapo Inkinen, Aarne Mäki, Alma Pyykönen, Viljami Tammisto, Heikki Virolainen* j.n.e. Myöskin tervehdyksiä entiseen tapaan aateystävien kanssa on vaihdettu.

Opiston oppilaat.

Maan eri puolia, sekä naapuriheimoja Karjalaa ja Inkeriä edustava, 40 henkinen oppilasjoukko on Suomen Nuoriso-opistossa tämän talven aikana opiskellut. Kaikilla ei kuitenkaan ollut tilaisuutta koko talven opiskeluun, vaan yksi oli pakoitettu huonon terveytensä tähden

jäämään joulukta pois opistosta. Oppilasluettelo on seuraava:

Ahola, Urpo Antipas, Varsinais-Suomi, Somero, synt. $^{11}/_{4}$ 1905.

Ahvenainen, Taimi Karin, Suur-Savo, Hirvensalmi, synt. $^{8}/_{9}$ 1908.

Alajääski, Hilja Maria, Kymenlaakso, Vehkalahti, synt. $^{7}/_{8}$ 1895.

Alkio, Samuel Ilmari, Etelä-Pohjanmaa, Kauhajoki, synt. $^{22}/_{9}$ 1907.

Hanni, Viljami Valfrid, Keski-Pohjanmaa, Kannus, synt. $^{11}/_{7}$ 1902.

Hannikainen, Helvi Katriina, Itä-Savo, Sääminki, synt. $^{24}/_{12}$ 1904.

Harju, Pekka, Viena, Uhtua, synt. $^{6}/_{2}$ 1904.

Heikkilä, Hilma Aliina, Keski-Pohjanmaa, synt. $^{5}/_{11}$ 1902.

Hckkala, Martti Valfrid, Keski-Pohjanmaa, Himanka, synt. $^{11}/_{10}$ 1898.

Hiekkaranta, Juho, Vienan-Karjala, Uhtua, synt. $^{20}/_{1}$ 1909.

Hietanen, Hilda, Suur-Savo, Mäntyharju, synt. $^{10}/_{6}$ 1906.

Hirvi, Iida Johanna Ofeelia, Keski-Pohjanmaa, Lohtaja, synt. $^{2}/_{6}$ 1901.

Hokkanen, Väinö Gerhard, Suur-Savo, Mikkelin maal. kunta, synt. $^{8}/_{1}$ 1902.

Honkakangas, Juho Jalmari, Etelä-Pohjanmaa, Kortesjärvi, synt. $^{2}/_{10}$ 1907.

Ievala, Iivari, Viena, Uhtua, synt. $^{8}/_{6}$ 1905.

Kallio, Simo, Viena, Uhtua, synt. $^{13}/_{9}$ 1905.

Kesseli, Susanna, Inkeri, Vuolle, synt. $^{12}/_{4}$ 1904.

Kivelä, Johannes Villiam, Satakunta, Lauttakylä, synt. $^{18}/_{11}$ 1907.

Kontu, Mikko, Viena, Kiestinki, synt. $^{18}/_{11}$ 1901.

Kukkula, Eero Venneri, Pohjois-Satakunta, Kankaanpää, synt. $^{17}/_{12}$ 1905.

Lehtonen, Elli Mariana, Etelä-Pohjanmaa, Ähtäri, synt. $^{21}/_{4}$ 1906.

Lipo, Olga Karoliina, Etelä-Pohjanmaa, Lehtimäki, synt. $^{16}/_{11}$ 1903.

Montonen, Tyyne Lyydia, Suur-Savo, Puumala, synt. $^{31}/_{10}$ 1905.

Muhonen, Senja Maria, Keski-Suomi, Karstula, $^{24}/_{8}$ 1900.

Multanen, Tauno Eetu, Pohjois-Karjala, Tohmajärvi, synt. $^{19}/_{7}$ 1902.

Myllymaa, Tyyne Amanda, Satakunta, Kullaa, synt. $^{29}/_{11}$ 1901.

Mäki, Helmi Katariina, Etelä-Pohjanmaa, Lapua, synt. $^{25}/_{9}$ 1907.

Niemelä, Sulo Elmer, Perä-Pohjola, Kemijärvi, synt. $^{30}/_{5}$ 1895.

Nissinen, Toivo, Kainuu, Vuolijoki, synt. $^{30}/_{2}$ 1909.

Riittinen, Emil, Suur-Savo, Hirvensalmi, synt. $^{19}/_{3}$ 1903.

Sairanen, Alba Ediitta, Itä-Savo, Sääminki, synt. $^{4}/_{7}$ 1900.

Seppälä, Onni Johannes, Uusimaa, Askola, synt. $^{17}/_{7}$ 1904.

Tervo, Konsta; Kainuu, Sotkamo, synt. $^{31}/_{12}$ 1905.
Timonen, Juho, Viena, Uhtua, synt. $^{15}/_{9}$ 1903.
Tolonen, Kaisa Sofia, Kainuu, Kajaani, Pohjavaara, synt. $^{31}/_{12}$ 1906.

Osa „Paukkulan parvea" keittiössä

Tuukkanen, Aarne Anselm, Suur-Savo, Hirvensalmi, synt. $^{29}/_{6}$ 1907.
Velling, Iivari, Etelä-Karjala, Kiviniemi, synt. $^{19}/_{8}$ 1905.
Vienanheimo, Anna, Viena, Tungua, synt. $^{20}/_{12}$ 1905.
Virtanen, Martti Nikolai, Varsinais-Suomi, Koski T.l., synt. $^{14}/_{3}$ 1896.
Ylistalo, Eeva Emilia, Häme, Visuvesi, synt. $^{30}/_{8}$ 1901.

Oppiaineet ja oppikirjat.

Uskonto.

Raamattu-esitelmien avulla tutustuttu kristinopin päätotuuksiin. Rukoukset aamuin oppilaiden vuorotellen pitäminä. Raamatunlukukerho sunnuntaisin ja juhlapäivinä.

Kirjoitus ja kielioppi.

Oppikirjana Aarne Rossanderin „Aine- ja oikeinkirjoitusneuvoja." Kieliopissa kiinnitetty päähuomio ainekirjoituksessa esiintyviin seikkoihin. Kirjoitettu 10 ainetta, useimmat koulussa ja 2 kilpakirjoitusaineina (kirjallisuusviikon ja säästäväisyyspäivän johdosta), pöytä- ja päiväkirjoja y.m.s. Opetus on tapahtunut kahdessa ryhmässä. Kehittyneemmille esitetty laajemmin tyyli- ja runousoppia.

Lausunta.

Ilmari Räsäsen „Lyhyen kaunoluvun oppaan" mukaan suoritettu lausuntaharjoituksia tunnilla ja yksityisesti.

Puhetaito.

K. S. Laurilan „Puhetaidon oppaan" mukaan puhetaidon teoria. Käytännöllistä harjoittelua puhetaitotunneilla ja eri tilaisuuksissa. Tilapääpuheita.

Kirjallisuus.

„Lukemisto uudempaa suomalaista kirjallisuutta." Lyhyt johdatus kirjallisuuden valtasuuntiin. Suomen kir-

jallisuudessa kiinnitetty huomiota edellä mainittuihin kirjallisiin virtauksiin. Oppilaat pitäneet kirjallisuusesitelmiä. Kirjallisuusiltoja vietetty 6 (kirjallisuusviikolla yleinen ja kirjailijaillat Erkon, Alkion, Topeliuksen, Runebergin ja Kauppis-Heikin merkeissä).

Historia.

Yleisessä historiassa pyritty selvittämään eri aikakausien luonnetta. Suomen historiassa erikoisesti pidetty silmällä suomalaisuuden asemaa eri aikoina ja suomalaisuuden taisteluita.

Yhteiskuntaoppi ja kansantalous.

Yhteiskuntaopissa huomio keskitetty Suomen hallitusmuotoon, valtiotalouteen ja valtion tehtäviin. Läpikäyty „Maalaiskuntain kunnallislaki" Tutustuttu kansantaloustieteen peruskysymyksiin, jossa yhteydessä Suomen kansantalouteen kiinnitetty erikoista huomiota.

Maantieto.

Katsaus yleiseen talousmaantietoon.

Yhdistystoiminta.

Katsaus yhdistystoiminnan historiaan, nuorisoseura- ja raittiusliike ja niihin liittyvät eri työmuodot, yhdistyslaki. Nuorisoseurakerho toiminut.

Terveys- ja raittiusoppi.

Terveysoppi Max Oker Blomin mukaan. Raittiusopin terveydellinen puoli terveysopin yhteydessä, yhteiskun-

nallinen puoli professori Voionmaan mukaan. Raittiuskerho toiminut.

Kerhotyö.

Kerhotyön teoriasta esitelmiä nuorisoseurakerhon yhteydessä.

Kotiseutututkimus.

Esitelmien avulla selvitetty kotiseutututkimuksen merkitystä ja annettu ohjeita sen tekemiseen. Käytännöllistä harjoittelua. Järjestetty 2 kerhoiltaa kotiseutututkimuksen merkeissä.

Kirjastotyö.

Erilaiset kirjastot, kirjastojen historiaa, Suomen kirjastotoiminta, kirjasto- ja lainausjärjestelmät, käsikirjastot, hakuteosten käyttö j.n.e.

Laskento.

Opetusta annettu kahdessa ryhmässä. Oppikirjana Alb. Näätäsen laskuopillisia esimerkkejä.

Kirjanpito ja asioimiskirjoitus.

Peltosen—Saariahon „Kirjanpidon alkeiden” johdolla ja käytännöllisesti harjoitellen selvitetty yhdenkertainen kirjanpito ja kahdenkertainen amerikkalainen kirjanpito edistysseurojen ja osuuskauppojen kirjanpitoon sovelluttaen. Joitakin asioimiskirjoituskaavoja.

Luonnontieto ja maatalous.

Maatalouden eri puolet asiantuntijain selvittäminä käyty läpi. Erityistä huomiota kiinnitetty suoviljelykseen. Maatalouden yhteydessä kiinnitetty huomiota luonnonhistoriallisiin ja luonnonopillisiin seikkoihin.

Kotitalous.

Oppikirjana Helmi Hannulan „Kodinhoito". Teoriatunneilla tutustuttu kodinhoitoon ja ruokatavaraoppiin. Jonkunverran käytännöllistä harjoitusta keittiössä.

Piirustus.

Tekstausta, ornamenttejä, vignettejä, graafillisia tauluja, pohjapiirustuksia, pintavaikutteista ja vapaanäköistä esinepiirustusta j.n.e.

Laulu.

Äänenmuodostusta, musiikinteoriaa, yhteis- ja kuorolaulua. Kukin tunti on alettu ja lopetettu laululla, ja ovat laulutaitoiset oppilaat vuorotellen toimineet laulunjohtajina. Kaksi musiikki-illanviettoa.

Tyttöjen voimistelu.

Voimistelussa myös teoriaa ja komentoharjoitusta.

Poikain voimistelu.

Järjestys-, vapaa- ja permantoliikkeitä, urheiluja (m. m. hiihtokilpailuja) ja leikkejä, voimistelun teoriaa ja komentoharjoituksia.

Leikki.

Laulu- ja urheiluleikkejä sekä kansantanhuja. Ohjausharjoittelua.

Opiston talous.

Uusien oppilaitosten aikaansaaminen kysyy tavallisesti suuria ponnistuksia, varsinkin silloin, kun kunnat tai valtio eivät suuremmassa määrässä ole niiden takana. Suomen kansanopistot ovat syntyneet ja tähän saakka ylläpidetytkin suurimmaksi osaksi vapaan harrastuksen ja uhrautuvaisuuden avulla. Vasta vapautunut Suomen valtio on ne tunnustanut säännöllistä huolenpitoa ansaitseviksi laitoksiksi.

Mutta vieläkin vaaditaan kansalaisilta uhrauksia, ennenkuin uusi opistotalo kohoaa. Näin on laita Suomen Nuoriso-opistonkin. Erityisesti on se tahtonut vedota nuorisoseuraväkeen oman opiston vaalinnassa. Se tietää, että „joukkomme on kasvava, sankka", eikä yksilön tarvitsisi paljon uhrautua, jos nuorisoseuraväki kokonaisuudessaan olisi mukana. Kannatusyhdistyksen, arpajaisten y.m. sellaisten avulla on se nuorisoseuraväkeen vedonnut.

Hyvin onkin tähän saakka kaikki mennyt. Mutta nyt taloa hankkiessa on saatu suuri velkataakka, joka on maksettava, jos mielitään eteenpäin päästä. Se onkin helppo tehtävä, kun vaan jokainen nuorisoseuralainen täyttää velvollisuutensa S. N. L. järjestämissä arpajaisissa.

Opiston taloudellinen tila selvinnee seuraavista laskelmista:

Suomen Nuoriso-opiston tilinpäätös 31. 12. 26.

VARAT:

Kassatili		
Rahaa kassassa		19,766:45
Kiinteimistötili		
Paukkulan tontti ja rakennukset		326,691:—
Kalustotili		
Kalustoa erikoisluettelon mukaan		73,235:71
Henkilötili		
Saatava Maija Jokiselta		600:—
	Smk.	420,293:16

VELAT:

Henkilötili		
Tilivelka Oy. Pohjalle		250,000:—
Lainojen tili		
Laina Mikkelin Säästöpankille		55,000:—
Laina Suomen Maatalous-O.-Pankille..		100,000:—
Pääomatili		
Puhdas omaisuus		15,293:16
	Smk.	420,293:16

TULOT:

Valtionavustustentili		
Saatu valtionavustusta		64,750:—
Kannatusyhdistyksentili		
Kannatusyhd. tuottama voitto		6,995:80
	Siirto	71,745:80

	Siirto	71,745:80
Ruokalantili		
Ruokalan tuottama voitto		3,631:—
Avustusten ja lahjoitustentili		
Saatu oppilasmaksuja		4,800:—
Saatu lahjoituksia ja avustuksia		9,557:—
Sekalaisten tulojen tili		
Peritty puhelinmaksuja y.m.		100:—
Kiinteistön kulunkitili		
Kiinteistön tuloja		529:32
	Smk.	90,363:12

MENOT:

Korkotili		
Maksettu korkoja		19,720:30
Kulunkitili		
Maksettu sekal. kulunkia		11,273:30
Palkkatili		
Maksettu palkkoja		34,166:46
Lämpö ja valotili		
Maksettu lämpö- ja valolaskuja		11,933:50
Henkilötili		
Poistettu epävarmoja saatavia edell. vuoden Tienviitta		2,297:50
Pääomatili		
Puhdas voitto		10,972:06
	Smk.	90,363:12

SUOMEN NUORISO-OPISTON KANNATUSYHDISTYS

Vuosi 1926 oli kannatusyhdistyksemme ensimäinen varsinainen toimintavuosi. Toiminta alotettiin tosin jo 1925, mutta alkuvalmisteluissa kului vuosi loppuun.

Viimeksi kulunut vuosi yhdistyksen toiminnassa muodostui kuitenkin verrattain hiljaiseksi. Syynä siihen oli se, että samaan aikaan järjestettiin opiston miljoona-arpajaisia, eikä ole katsottu sopivaksi kahta näinkin huomiota vaativaa asiaa ajaa samalla kertaa. Kuitenkin on yhdistyksen toiminta vähitellen mennyt eteenpäin, kuten seuraavasta selvinnee.

Kannatusyhdistyksen vuosikokous pidettiin Liiton kokouksen yhteydessä Pohjois-Savon kansanopistolla heinäk. 2 p:nä 1926. Kokouksessa op. Sederholm selvitti yhdistyksen tarkoitusta ja käytiin läpi vuosikokoukselle kuuluvat asiat, hyväksyttiin vuosikertomus, tilit j.n.e. Saapuvilla oli noin 50 yhdistyksen jäsentä.

Vuosikokouksessa valittiin johtokuntaan erovuoroiset jäsenet uudelleen, joten siihen ovat kuuluneet opettaja J. F. Sederholm, sihteerit Onni Kanto, Emil Saksala ja Aate Manninen, sekä itseoikeutettuna opiston johtaja. Puheen-

johtajana on ollut Sederholm, varapuheenjohtajana Manninen ja sihteerinä sekä rahastonhoitaja Ripsaluoma. Johtokunta on kokoontunut kolme kertaa, joissa kokouksissa saapuvilla ovat olleet Sederholm, Kanto ja Ripsaluoma kaikissa, Saksala ja Manninen kumpikin kahdessa. Kokouksissa on päätetty 18 eri asiasta. Erovuorossa johtokunnasta ovat Sederholm ja Manninen.

Tilintarkastajina ovat olleet toimittaja T. Viljakainen ja kanttori E. Rytkönen sekä varatarkastajina opettaja A. Hölttä ja kansalaiskorkeakoululainen Roope Takala, kaikki Mikkelistä.

Jäsenmäärä lisääntyi vuoden 1926 kuluessa 439 jäsenellä ollen vuoden lopussa 527 jäsentä, joista kuitenkin varsin useat ovat sitoutuneet suorittamaan vasta 1927 vuoden jäsenmaksun. Jäseniksi on saatu nuorisoseuroja, jokunen raittiusseura, ja asiaa harrastavia kansalaisia maamme eri osista. Jotkut nuorisoseurt ovat jäseniä keränneet kymmenittäin.

Kannatusyhdistys on kustantanut opiston vuosijulkaisun, Tienviitan, joka on jaettu kaikille kannatusyhdistyksen jäsenille.

Tuloja tilikautena 1926 on yhdistyksellä ollut Smk. 20,328:80 ja menoja 13,333:—, joten jäännös opiston hyväksi on Smk. 6,995:80. Jäsenmaksunsa suorittaneita on 380 kannatusyhdistyksen jäsentä.

Seuraavat yhdistykset ja kansalaiset ovat liittyneet kannatusyhdistykseen sen jälkeen kuin sen jäsenluettelo Tienviitta III:ssa julkaistiin: *)

---

*) Jäsenluettelon mukaan 31. 5. 1927.

Aho, Eino
Ahola, Urpo
Ahvenainen, Kaarin
„Ainola” raittiusseura
Aitamäen Nuorisoseura
Ajastaipaleen nuorisoseura „Ura”
Alaheikkilä, Eerik
Ala-Härmän Alapään nuorisoseura
Ala-Härmän kk. nuoriseura
Ala-Härmän Vuoksenkylän nuorisoseura
Alapään nuorisoseura
Alavälin nuorisoseura
Alkio, Sameli
Aro, Kalle
Askolan n:seura
Blang, L.
Ellilä, E. J., toim., Porvoo
Elomaa, Hilja
Elovaara, Tuomas
Eskola, Frans
Evijärven Inark. n:seura
Evijärven k.k. n:seura
Evijärven Särkikyl. n:seura
Grönqvist, E., metsänvart.
Grönroos, Elli
Haapala, Aili
Hakala, Herman
Kangaskylän r.y. Kipinä
Hankasalmen as. n:seura
Haukiniemen n:seura
Halmi, Uuno S.
Hannikainen, Emil J.
Hannikainen, Helvi
Hanni, Viljami
Harjavallan n:seura
Harmaala, Ernst
Harju, Pekka
Hasanen, V.
Hasinen, Eljas
Heikkilä, Hilma
Heikkila, Rikhard

Hekkala, Martti
Heikkinen, Martta
Helenius, Yrjö
Hellberg, J. V.
Hevonlahden nuorisoseura
Hiekkaranta, Juho
Hietanen, Hilda
Hillner, Olavi
Hiltulan n:seura
Hirvi, Ida
Himanen, Aarne
Himangan Torvenk. n:seura
Hinnerjoen n:seura
Hirvijoen n:seura
Hirvijoen raitt.seura „Säde"
Hokkanen, Einar, rautat. virk.
Honkakangas, Jalmari
Honkanen, Alma, neiti
Honkanen, Mooses, liikem.
Honkavaara, F. B.
Honkalahden n:seura
Huhtanen, Kalle
Hulkkonen, Alb.
Hulkkonen, Eino
Huntus, Väinö
Huopioniemen n:seura
Hyvärinen, T., ratamestari
Hyypiä, Anton, maanvilj.
Häkkinen, Lempi, opettaja
Hälvämäen n:seura
Hämeenkyrön N:seura
Härkölän seud. n:seura
Ievala, Iivari
Iipponen, Mikko
Ikonen, Toivo
Ikävalko, Taavi
Ilkka, Valde, maanvilj.
Illon n:seura
Inkinen, Aapo
Ilvesjoen n:seura
Isonkyrön n:seura
Isonkyrön ylip. n:seura

Itäniemi, Kaarle Oskari
Jalasjärven n:seura
Jalassaari, Kaarlo
Jokela, Maria
Jormaan n:seura
Jukarainen, Armas
Juornaankylän n:seura
Jäntti, Juho
Järvi, Laijo, paikallispääll.
Jääskeläinen, U., maanvilj.
Jääsken Ahvolan n:seura
Kaartilan n:seura
Kahilainen, Toivo, op.
Kaijankulman n:seura
Kaittilan n:seura
Kajanto, Adele
Kalajoen n:seura
Kalliokoski, Viljam
Kallio, Simo
Kallislahden n:seura
Kamppinen, Tilda
Kangasperho, Juhani
Kangasalan n:seura
Kannuksen Kärkisk. n:seur.
Karjalainen, Artturi
Karjalohjan n:seura
Karvalan n:seura
Kaskela, Alfr.
Kaskia, Laina
Kattilanmäen n:seura
Kauhajoen Kainaston n:-seura
Kauhajoen Ikkeläjärven n.-seura
Kauhajoen Kokonkylän n.-seura
Kaustisen aluepiirin n:seurat
Kaustisen K.k. n:seura
Kaustisen V. & U:seura „Pohjan V."
Kauhajärven n:seura
Kauvatsan n:seura

Kemin Taivalkosken n:seura
Keminsuun n:seura
Kerkkoon n:seura
Keskikylän n:seura
Keski-Pohjanmaan n:seura
Kilkinkylän n:seura
Kinnanen, Edit
„Kipinä" n:seura
Kittilä, Anna
Kiukaisten n:seura
Kivi, Jaakko
Kivijärven n:seura
Kivelä, Viljam
Klaile, E.
Kokkonen, Fred.
Kolehmainen, E., asemap.
Kolkkala, Yrjö
Komppa, Toivo
Korkeakosken n:seura
Korvenkylän n:seura
Kraama, Paul
Kuisma, Antti
Kujala, Fanny
Kukkula, Eero
Kullaan n:seura
Kumpulainen, M. H.
Kumpulainen, Reeta
Kumpurannan n:seura
Kuoreveden n:seura
Kuoreveden „Nysä" n:seura
Kuosma, Elna
Kurejoen n:seura
Kurikan Polvenk. n:seura
Kurkijoen Riekkolan n:seura
Kurkijoen n:seura
Kurkijärven n:seura
Kutalan n:seura
„Kyrölä" n:seura
Kärki, Kaarlo
Laakso, Jenni
Laaksonen, Oskari, opett.
Laasonen, Emil August

Lahti, Ilma
Lahti, Johan I.
Lahti, Väinö, maanvilj.
Laihian nuorisoliitto
Laihian Ylip. n:seura
Laitinen, Helmi
Lampinen, Emil
Lampinen, Laina
Lapuan Hellaanmaan n:-seura
Lattomeren n:seura
Lattu, Taavetti
Laukkarinen, Antti
Lauttakylän n:seura
Laurinmäki, Hilja
Lavian n:seura
Lehmäjoen n:seura
Lehtimäen K.k. n:seura
Lehtonen, Elli
Lehtomäki, Hilda
Lempola, Hulda
Levijärven n:seura
Liikanen, Emil
Liikanen, Tilda
Lindblom, Aarne
Linna, Paavo
Lipo, Olga
Lipsanen, Matti
Liukas, Yrjö
Liukkonen, J .
Lohtajan Alaviirteen n:seura
Lohtajan Karhink. n:seura
Lukkarinen, Iina
Luoma-ahon n:seura
Luvian n:seura
Längelmäen n:seura
Löppönen, Yrjö
Maaningan n:seura
Maaveden n:seura
Malinen, opett.
Manninen, Mimmi
Markkanen, sähköttäjä
Marttinen, Elsa, rouva

Metsola, Taimi
Miehikkälänkylän n:seura
Mieslahden n:seura
Mikkola, Herman
Muholan n:seura
Muhonen, Senja
Multanen, Tauno
Murtomäki, K., nimismies
Mustolan n:seura
Muurulan n:seura
Myllymaa, Tyyne
Mäkelä, Alma
Mäkelä, Sanfrid
Mäki, Aarne
Mäki, Helmi
Mänttälän n:seura
Nakkilan n:seura
Natunen, Yrjö
Niemelä, Elmer
Niemi, Sakari, maanvilj.
Niinivaara, Väinö
Niittylahden n:seura
Nissinen, Martta, neiti
Nissinen, Toivo
Nojonen, Esteri
Noponen, J. R.
Noponen, Lyyli
Nuorisoseura „Lemi"
Nuorisoseura „Oras"
Märvänen, Aarne
Olsson, Joel
Paajanen, Aarne
Paajanen, Helena, neiti
Paalijärven n:seura
Paattisten n:seura
Pahlaisten n:seura
Paimalan n:seura
Pajari, Eino
Pokelan n:seura
Palokangas, Matti
Palojoen n:seura
Paltaniemen n:seura
Parikka, Kaarin
Partanen, Fiina

Pelin, Arvo
Peltoniemi, Matti
Perttula, Evert
Pennanen, Aukusta
Penttilä, Lauri
Petäjä, Juhani
Petäjäjärven n:seura
Pietilä, Paul, liikkeenj.
Pietilä, Toivo, kauppanh.
Pihlajalahden n:seura
Pippuri, Helvi
Pitkäjärven n:seura
Pitkänen, Mooses
Pitäjänsaaren n:seura
Pohjois-Pohjanmaan N:seurojen Liitto
Pohjoisseudun n:seura
Puhakka, Olavi
Pukkilan n:seura
Punkaharjun n:seura
Punkalaitumen n:seura
Punkalaidun n.s. Veljeys
Punnanen, Elin
Pyhäjärven n:seura
Pyssykankaan n:seura
Pääskylahden n:seura
Rantala, Matti, S.S.O. joht.
Rantanen, Kaarle
Rautaniemi, Janne
Rautiainen, Fanny
Reilin, Aug.
Reisjärven K.k. n:seura
Rekola, Aukusti
Ridnen, Edit
Riehtos, O.
„Riento" n:seura
Riittinen, Emil
Ruuskanen, Saimi
Ruuth, käsit. op.
Räisänen, Liisa
Rängman, Rich.
Sairanen, Alba
Sammaljoen n:seura
Savo, Paavo

Seppälä, Onni
Seppälä, Tyyne
Sievin Kiiskiläink. n:seura
Sievin, K.k. n:seura
Sievin Jokikylän n:seura
Sievin Jyringink. n:seura
Siikajokilatvan n:seurojen aluep.
Siitaman n:seura
Siitari, Hilma, neiti
Silonen, Olga
Silventoinen, Hanna
Sirkijärven n:seura
Soinin K.k. n:seura
Sopenkulman n:seura
Suinulan n:seura
Suttilan n:seura
Suonenjoen n:seura
Sutinen, Eino
Sydänmaan n:seura
Syväoron Tyrjän n:seura
Syväsmäen n:seura
Sääksjärven n:seura
Söderlund, Jaakko, puusep.
Sörjeng, Anna
Takala, Roope
Tarkiainen, asemap.
Tervo, Konsta
Tienhaaran n.s. „Virkistys"
Tihula, Arvo
Toivonen, V.
Tolonen, Kaisu
Tolvanen, Jussi
Torniainen, Aili
Tuhkanen, F. A.
Tukkinen, Arvo
Tuomaala, M. E.
Tuukkanen, Aarne
Tuusmäen n:seura
Tynkkynen, Viljam
Ulvilan n:seura
Unnukkalan n:seura
Vahijärven n:seura
Valkonen, M.

Varparannan n:seura
Vehkajärven n:seura
Vehkalahden pohj. n:seura
Vesin, Olga
Vienanheimo, Anni
Viheriälä, Hannes
Viitalankylän n:seura
Vilppulan Koivujärven
n:seura
Vilppulan n:seura
Vimpelin K.k. n:seura
Virtanen, Martti
Virrankoski, M.

Vuolteen n:seura
Vuorenmaan n:seura
Vuorivirta, Elin
„Väinölän" n:seura
Ylikantila, Sakari
Ylikylän n:seura
Ylilähde, Erl. M.
Ylirisku, Jussi
Ylistaron Kainaston
n:seura
Ylistaron n:seura
Ylistaron Ylipään n:seura
Ylihärmän Ylipään n:seura

SISÄLTÖ

UUSINTA KIRJALLISUUTTA

NUORISOSEURALAISTEN KIRJAHYLLYILLE:

TORSTAI-ILTOJA. Julkaissut *Satakuntalaisten ylioppilaiden lukupiiri.* Kuvitettu. 294 siv. Hinta 35 mk., sid. kangaskans. 45 mk.

Aarne Anttila: **UUDENAJAN KIRJALLISUUDEN VALTAVIRTAUKSET.** Lähteitä niiden valaisemiseksi. 503 siv. Hinta 75 mk., sid. 90 mk.

NUORTEN LIITTO. S. N. L:n vuosikirja XIX. Runsaasti kuvitettu. 328 siv. Hinta 28 mk. — „Valistusihmisten kannattaa teokseen tutustua, nuorisoseuralaiselle se on mieluisa velvollisuus”. (Suursavolainen.)

Jaakko Nikkinen: **NUORI KUOKKIJA ynnä muita novelleja.** 150 siv. Hinta 15 mk. — „Terve elämänkatsomus, eloisa ja tuore sanonta, tavallista voimakkaampi elämänsykintä“. (Pyrkijä.)

Iiska Heikkiläinen: **KARULIINAN POIKA.** 3-osainen romaani maalaisoloista. **Katajamäkeläisiä perjantai-iltoja. — Synnynnäinen poisevikki.. — Rikasmies.** 531 siv. Hinta sid. 65 mk. — „Jo pelkästä uteliaisuudestakin tätä teosta luetaan: haluaahan Suomen kansa nähdä itsensä, oman nykyhetken kuvansa, erään vanhimman kirjailijansa taiteellisen käden piirtämänä.“ (Johannes Virtanen.)

Artturi Leinonen: **PROFEETTA.** Romaani. 365. siv. Hinta 35 mk., sid. 45 mk. — „Kirja on mitä oivallisin ajankuvaus ja korkealle kohoava taiteellinen teos.“ (Ilkka.)

Elsa Hästesko: **MAA VAI TAIVAS.** Romaani. 380 siv. Hinta 38 mk., sid. 50 mk. — „Psykologisena romaanina kaikkein huomattavampia, mitä uudessa kirjallisuudessamme tapaa —.“ (Uusi Suomi.)

Yllämainitut kirjat kuuluvat itseoikeutettuina nuorisoseuralaisten kirjahyllyille: ne ovat joko nuorisoseuralaisten kirjoittamia tai heidän harrastuksiinsa läheisesti liittyviä.

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

Kirjoja nuoriso-opistolaisille.

Teuvo Pakkala:
Kootut teokset.

Kauneimpia kaunokirjallisia teoksia. Neljä osaa. Vaatekansiin sidottuna 140 mk., nahkaselkäkansissa 320 mk.

Hilja Haahti:
Kootut kertomukset.

Tunnetun uskonnollisen kirjailijattaremme parhaat kertomukset. Viisi osaa. Vaatekansissa 250 mk., nahkaselkäkansissa 400 mk.

Eino Leino:
Kootut teokset.

Suurimman runoilijamme kootut teokset ilmestyvät 12 osana, joista viisi on jo valmiina. Kaikki osat valmistuvat v:n 1928 loppuun. Osat nid. 35 mk., vaatekans. 50 mk., nahkaselkäkans. 80 mk.

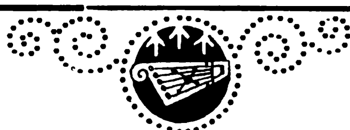
Olga Poppius—Eero Salola:
Lausujan työ.

Kahden tunnetuimman lausujamme yhteisvoimin laatima opas, jossa paitsi lausujille myös puhujille ja muille esiintyjille on tärkeitä ohjeita. 15 mk.

Kansanvalistusseuran
laulunuottikokoelmassa

on nais-, mies- ja sekakuorolauluja, torvisoittonuotteja, y.m.
Pyytäkää kirjakaupasta tai suoraan meiltä yksityiskohtainen musiikki- ja laulukirjaluettelomme. Se voi olla Teille suureksi hyödyksi. Saatte sen ilmaiseksi.

OTAVA

PYRKIJÄ,

nuorisoseuraväen oma lehti, sisältää runsaasti opettavaa ja myös kaunokirjallista lukemista sekä tietoja nuorisoseuratyön alalta; välttämätön jokaiselle valveutuneelle nuorisoseuralaiselle.

PYRKIJÄ

jokaiseen nuorisoseuralaiskotiin.

Pyrkijän toimitus

Helsinki, Museok. 18.

Suomen Nuoriso-opisto,

vapaan valistustyöntekijäin oma kansanopisto, alottaa viidennen työvuotensa lokakuun loppupuolella Mikkelin Paukkulassa. (Paukkula sijaitsee 1½ km. Mikkelin asemalta, Saimaan rannalla.) Pääsyvaatimuksena on kansanopiston käyneisyys, tai sitä vastaava kehitystaso (esim. maamieskoulu tai huomattava osanotto vapaaseen valistustyöhön) sekä puhdasmaineisuus.

Hakemukset, joihin on liitettävä papinkirja ja jäljennökset todistuksista, on lähetettävä opiston johtajalle osoitteella: *Mikkeli, Paukkula, ennen syyskuun loppua.*

Nuorisoseurat, sekä muut valistusjärjestöt, jos haluatte saada työmaillenne hyviä työntekijöitä, *lähettäkää jäseniänne Nuoriso-opistoon!*

Hinta 15:—